

Flacăra

Magazin ilustrat fondat în 1911

● nr. 6/2001 ● 84 pagini ● 19.800 lei

**Românii consumă
cancer pe pâine**

**Primul transplant
de plămâni din țară**

**Claudiu Bleonț este
în luna de miere**

**Omul care a îngropat
istoria literaturii române**

**Naștere în apă –
ieftină și fără dureri**

**Aventura lui Dan Chișu
cu Veronique**

FRATII VINTILĂ
seamănă ca uleiul cu oțetul

107T

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 71 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 108 MHz
- Max. resolution 1280 x 1024
- Recom. resolution 1024 x 768
- MPR-II Low Emission
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

PHILIPS

 LightFrame™

109B

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 97 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

107B

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 92 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

 LightFrame™

109P

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Grille pitch 0.24 mm uni-pitch
- Tube type Aperture grille, Real Flat, High
- Horizontal scanning 30 - 111 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 261 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- Auto Calibrate
- USB Hub option type: PCUH411

LightFrame™

Șos. Ștefan cel Mare 50 București
Tel.: 210.68.28 / 210.68.29 Fax: 211.69.68
E-mail: sales@blueridge.ro www.blueridge.ro

Str. Hristo Botev 10 București
Tel.: 315.11.19
E-mail: sales@blueridge.ro www.blueridge.ro

SALA DE
LECTURĂ

INTRAROM

**Societate românească
producătoare de echipamente
electronice de telecomunicații**

Str. FABRICA DE GLUCOZĂ 17,
BUCUREȘTI, sector 2, ROMANIA
Tel.: (401) 204.02.46,
Fax: (401) 204.02.45
E-mail: office@intrarom.ro

SALA DE
LECTURĂ

Foto coperta 1 este realizată
de FLORIN IONIȚĂ, vestimentație DOINA
LEVINTZA, machiaj ANDREEA VELICU.

SPECTACOL POLITIC 6

Trei momente cheie

EXTERNE 9

Linia Maginot a Americii

DOSAR 12

Dimineața, la prânz și seara românii consumă cancer pe pâine

REPORTAJ 19

Radu Stoica, omul care a îngropat istoria literaturii române

ANCHETĂ 22

Vârf de sezon la sinucideri

MEDICINĂ 26

Tratamentul modern al herniilor

Medicul militar Teodor Horvat va efectua primul transplant de plămâni din țară

PROTECȚIA MEDIULUI 30

Filtrele daneze de la SILVAROM sunt o adevărată binecuvântare pentru giuleșteni

INEDIT 34

Nașterea în apă prin anestezie peridurală

REPORTAJ 38

Singurul român cetățean în Belize

DESTĂINUIRI 40

Frații Vintilă seamănă ca uleiul cu oțetul

CULTURA FĂRĂ FRONTIERE 48

MAȘINA DE SCRIS 50

ARHIPELAGUL LITERELOR 52

MUZICĂ 53

TEATRU 54

FILM 56

Marea hoinăreală

Culoarele morții

PLASTICĂ 59

TOP 60

PROFIL 61

Nicu Alifantis: „Nu cred în cântecele care sunt la modă”

LOVE STORY 66

Claudiu Bleonț și Andra Negulescu sunt în luna de miere

BLITZ 70

SPORT 72

CRONICĂ MĂRUNTĂ 75

AMINTIRI 78

Dan Chișu a avut o căsătorie convențională

HOROSCOPI 81

DIVERTISMENT 82

Există în viața unui om momente care îi iluminează sufletul pentru totdeauna. Un astfel de moment mi-a fost hărăzit să trăiesc chiar de Ziua Înălțării din acest an.

ORA REGALĂ

În copilărie, pe la patru-cinci ani, am descoperit, pitită într-un ungher al casei, o lădiță cu fotografii. Într-o zi, profitând de absența părinților, am început s-o cercetez. Dintr-odată, m-am pomenit descins pe un tărâm privilegiat. O lume care nu semăna cu aceea pe care o știam mi s-a înfățișat, ca prin minune, în ipostaze pline de farmec. Pe unele dintre personajele din acele poze le știam; erau tatăl meu, mama mea, bunici, unchi și mătuși, veri. Cu altele făceam cunoștință pentru prima oară. Toți erau elegant îmbrăcați, în haine pe care eu nu le văzusem la nimeni în orașelul de provincie unde locuiam. Nu purtau băști și nici lodene ponosite. Toți aveau pe chip o seninătate pe care n-o mai zărisem la oamenii pe care îi întâlneam până atunci. Chiar și decorul în care se aflau unii dintre ei era fabulos – pe străzi se înșiruiau magazine cu vitrinele pline de mărfuri, se vedeau multe mașini, reclame la diverse produse despre care nu mai auzisem. Dar cel mai mult m-au impresionat rudele mele care purtau haine de ofițeri. Niciodată nu mai văzusem astfel de uniforme care să inspire respect. Pe cei care le purtau nu ți-i puteai închipui decât demni, cutezători, invincibili. Erau ca niște prinți. N-aveau nimic din ținuta șleampă a militarilor români și sovietici pe care îi zărisem până atunci. Am scotocit în continuare prin maldărul de fotografii îngălbenite de trecerea vremii – prima mea întâlnire cu istoria. Pentru întâia oară îmi doream ca părinții să mai zăbovească la interminabilele ședințe la care erau convocați zilnic, astfel încât să nu mă smulgă din contemplarea aceluia teritoriu fabulos. De-abia la sfârșit am dat peste câteva monezi strălucitoare. Pe o față a lor era efigia unui bărbat în uniformă militară, tânăr și de o frumusețe ieșită din comun. Cunoșteam deja

literele așa că nu mi-a fost greu să înțeleg că era vorba despre Regele Mihai. Nu auzisem niciodată despre el, așa cum nu auzisem nici despre unele dintre persoanele din fotografii. Mai târziu aveam să aflu și motivul – toți aveau o biografie inacceptabilă în noua orânduire a lumii românești, deși unii își dăduseră și viața în războaie pentru a-și apăra țara. De aceea lădița respectivă era ținută departe de ochi curioși, ferită ca un bun de preț. Dar ori de câte ori aveam să citesc în basme despre regi și prinți, imediat îmi reveneau în memorie chipul de pe banii aceia scoși din circulație și tinerii în uniforme impecabile din fotografii, embleme ale unui timp în care nu-mi fusese dat să trăiesc.

Fără știrea alor mei, am cotrobăit deseori în lădița aceea fermecată, încântându-mă de fiecare dată de noi detalii pe care le descopeream. Nici prin gând nu-mi trecea atunci că aveam să-l întâlnesc, după multe zeci de ani, pe acel bărbat impresionant, că aveam să-i iau un interviu în străinătate, unde fusese alungat de armata cotropitoare și de slugile ei autohtone, că va accepta să primească din mâinile mele **Marele Premiu Flacăra**, acordat celor care sunt un reper pentru poporul român. Și, în nici un caz, n-aș fi visat să fiu primit de Rege, pentru o oră, împreună doar cu doamna mea, la Palatul Elisabeta, la o ceașcă de cafea și o felie de cozonac, în Ziua Înălțării din primul an al mileniului trei. Fiind vorba de o întâlnire particulară, ar fi o necuviință să povestesc despre cele discutate în acea oră de neuitat. E un dar care îmi aparține doar mie. Totuși, nu pot să nu spun mai departe faptul că mi s-a adevărit, încă o dată, nemărginita dragoste de țară a celui care deja se află în cartea de istorie a neamului său, oricât s-au străduit și se mai străduie încă unii să-l scoată de-acolo.

George Bricea

TREI MOMENTE CHEIE

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Foto: M. FELIX ■

Trei evenimente majore au marcat, în România, luna mai a primului an al mileniului trei: debarcarea lui Petre Roman de la conducerea Partidului Democrat, primirea Regelui Mihai la Palatul Cotroceni de către Ion Iliescu, și debutul carierei politice românești, în libertate, a lui Ilie Ilașcu. Doar aparent cele trei evenimente nu au legătură între ele.

ERA BĂSESCU

Convenția Extraordinară a PD a însemnat două momente distincte, chiar dacă implicându-se unul pe celălalt: plecarea lui Petre Roman de la conducerea partidului, după aproape un deceniu de dominație fără opoziție, respectiv ascensiunea în această funcție a lui Traian Băsescu.

„Căderea Imperiului Roman” este un moment aparte din mai multe motive. În primul rând, cu excepția lui Corneliu Vadim Tudor – devenit astfel veteranul președinților de formațiuni politice –, Petre Roman avea cea mai mare „vechime în funcție”. În al doilea rând, odată cu șefia partidului, carismaticul lider părăsește un impresionant șir de demnități: de două ori premier, apoi ministru de externe și președinte de Senat, fără a mai vorbi de cele două candidaturi

la președinția statului. În al treilea rând, indiferent de calitățile și defectele sale, indiferent de realizări și eșecuri, Roman rămăsese singurul revoluționar autentic (adică trecut prin stradă, nu aruncat direct în CC ori TVR) care ocupa o poziție importantă pe scena politică. Odată cu debarcarea lui, frumoșii nebuni ai lui Decembrie '89 nu mai au nici un reprezentant la vârf, bun sau rău, nicăieri.

Pe de altă parte, previzibila ascensiune a primarului general al Capitalei marchează, cred, un moment de cotitură în viața politică a României postdecembriste: apare în prim-plan un alt tip de politician, mai „dintr-o bucată” (e un eufemism), mai puțin stilat (idem) și mult mai pragmatic. Chiar dacă, personal, sunt împotriva campaniei de eutanasiere a câinilor, nu pot să nu recunosc că Băsescu a făcut,

Traian Băsescu – un om pentru care nici un obiectiv nu pare irealizabil

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

01.05. Sărbătoare modestă de 1 Mai ● Vameșii bulgari au descoperit la Ruse 50 kg de heroină într-un TIR românesc ● Conducerea IPJ Bihor a fost destituită în bloc ● 24 de localități din țară au rămas fără apă caldă.

02.05. În urma scandalului creat de lansarea la noi în țară a revistei *Hustler*, premierul Adrian Năstase a declarat că guvernul va reglementa răspândirea pornografiei și fenomenul prostituției ● Amenințare cu bombă la o școală din Sibiu ● Ilie Năstase a fost ales președinte al Federației Române de Tenis ● Mihai Leu a demisionat din funcția de președinte al Federației Române de Box ● La București a fost capturat un traficant israelian care deținea 66 de mii de tablete de *Ecstasy* ● Țigani din Strehaia au declarat stare de necesitate ● Se scumpesc, din nou, carburanții ● George Pădure vinde arme ● S-a înființat Corpul de Control al Primului-Ministru.

03.05. Comisia de abuzuri a Senatului cercetează „Țigareta II”; Truțulescu este considerat victimă, iar Dragoș Constantinescu și Dorin Marian – propuși spre anchetare ● Continuă războiul dintre Traian

Băsescu și fundațiile de protecție a animalelor ● Adrian Năstase a prezentat *Cartea albă a preluării guvernării*.

04.05. Un avion de acrobație s-a prăbușit la Clinceni; cei doi piloți au fost carbonizați ● Cartel Alfa a rupt acordul cu Guvernul.

05.-06.05. A fost eliberat, după 9 ani de detenție, Ilie Ilașcu ● Explozie la Teleajen ● S.R.I. a recunoscut oficial că fabrică dosare.

07.05. Împușcături și o urmărire ca-n filme în București, pentru capturarea a patru infractori periculoși ● Explozie pe un petrolier bulgăresc aflat în portul Constanța ● Pe aeroportul din Beijing, Airbus-ul „Transilvania” al TAROM și-a întrerupt decolarea ● Arestări spectaculoase printre magistrații implicați în cazul Naor ● Mihai Leu a revenit la F.R.B.

08.05. Ilie Ilașcu a sosit în România; el nu s-a oprit să-i întâlnească pe simpatizanții care-l așteptau pe traseu; la Cotroceni, a fost primit de Ion Iliescu ● Două vagoane de marfă răsturnate la Balota au blocat calea ferată Craiova – Drobeta-Turnu Severin ● Presupusa colaborare cu KGB a directorului S.R.I. Radu Timofte este o „făcătură” ● Trei polițiști din Gorj sunt implicați în „spălarea” mașinilor furate.

09.05. Pentru a primi „legitimăție de maghiar”, sute de maghiari se

repede și eficient, cam tot ce și-a propus, inclusiv să câștige postul de primar după ce se înscrisese în ultima clipă în cursă, inclusiv să-l dea jos pe Roman, ceea ce, cu doar câteva săptămâni în urmă, părea de domeniul fanteziei.

Va însemna erupția lui Traian Băsescu acel val de aer proaspăt de care avea atâta nevoie scena politică românească? Va reuși el, ca președinte al PD și, ulterior, de ce nu?, ca premier sau chiar șef al statului (nimic nu pare în acest moment imposibil pentru el) să pună la treabă leneșă clasă politică? Rămâne de văzut – dar speranțe există, poate pentru prima dată.

ACASĂ

Legătura dintre căderea lui Roman și primirea Regelui Mihai de către Iliescu este subtilă, dar esențială: prin coincidența celor două evenimente, titularul Cotrocenilor practic nu mai are nici un rival (mai ales în ochii celor care îl consideră și pe el revoluționar). Extrem de dibace, invitația adresată lui Mihai I. reprezintă nu doar o aproape ireproșabilă „spălare de păcate” a lui Iliescu, ci marchează chiar un moment istoric. Când spun asta nu uit că Regele a mai fost oaspete la Palat (adică la el

acasă), dar îmi amintesc, în același timp, ce declara Emil Constantinescu despre monarhie atunci când candida la președinția Convenției, și cum a cotit-o ulterior, și cum l-a uitat pe Rege după ce, condescendent și generos, l-a expedit în lume ca „ambasador extraordinar”. În oglindă, invitația lui Iliescu este mult mai valoroasă pentru că a inclus în ea – implicit, dar și explicit – acel lucru rarisim pe meleagurile dâmbovițene: exprimarea regretului pentru greșeli trecute. Spre deosebire de Petre Roman, de pildă, pe care niciodată nu l-a lăsat inima (sau altele) să spună că regretă manipularea din decembrie 1989, la care, cu voie sau fără voie, a fost părtaş, nici asocierea cu nostalgicii comunismului, nici 13 iunie 1990. Va fi regretând în schimb candidatura lui Băsescu la Primăria Capitalei...

Dincolo de toate acestea, însă, prezența în țară a Regelui Mihai, căruia i s-au acordat, în fine, onorurile cuvenite – nu doar pe moment, de paradă, ci pentru tot restul vieții – nu poate să fie decât salutăată și celebrată cu bucurie, mai ales într-o țară în care, conform unui sondaj TV, majoritatea cetățenilor nu știu nu care, dar nici măcar câți au fost suveranii statului.

Regele Mihai este din nou acasă și orice alte cuvinte sunt de prisos

Înscriu în UDMR ● Cazul fugarului Naor se amplifică ● Primarul Simirad este dezamăgit că Ilie Ilașcu a ocolit Iașiul ● C.V. Tudor l-a acuzat pe Ion Iliescu pentru că „l-a confiscat” pe Ilașcu ● Ilie Ilașcu a acceptat locuința oferită de Guvern, nu pe cea pregătită de PRM ● Polițiștii din Bihor au oprit la frontieră 56 de transfugi afro-asiatici ● De Ziua Europei, în Piața Universității din București s-au împărțit pachete cu mâncăruri tradiționale.

10.05. Adrian Năstase a interzis reeșalonările ● Doi muncitori români au fost uciși într-un incident petrecut pe fâșia Gaza ● Încă 301 persoane au renunțat la cetățenia română ● S-a declanșat un nou scandal – privatizarea CICO SA; fostul director general al FPS, Alin Giurgiu, se află în arest ● Dan Grigore nu mai este angajatul Filarmonicii ● Străinii nu vor mai putea intra în România fără viză ● S-au organizat filtre pe CFR ● Ilie Ilașcu a fost ales președinte al Comisiei de sănătate a Senatului; Ion Iliescu l-a decorat cu Ordinul Național „Steaua României” în gradul de Cavaler ● Regele Mihai va primi Palatul Elisabeta ● Razele printre prostituatele ce „activează” prin parcurile de pe lângă București ● Grevă la Daewoo Mangalia.

11.05. Doi muncitori români au fost sfârtecați de o bombă pe fâșia

Gaza ● Conflictul dintre OTV și CNA s-a transformat în scandal ● La Spitalul Colentina au fost internați patru soldați suspecți de turbare.

12-13.05. Premierul Năstase refuză să aplice în România „legitimația de maghiar” ● Președintele F.R. Box Mihai Leu a primit amenințări cumplite la telefon ● Președintele Vladimir Voronin, însoțit de Mitropolitul Republicii Moldova, a fost oprit la granița transnistreană.

14.05. FNI-știi au reluat în forță protestele; doi jandarmi au fost răniți ● Un general grec și-a pierdut viața într-un accident rutier petrecut în județul Vâlcea ● Senatorul Sergiu Nicolaescu a cerut anchetarea lui Adrian Sârbu ● Guvernul ungar acceptă consultări cu țările vecine pe tema statutului maghiarilor.

15.05. Andrei Pleșu îi cere lui Gabriel Andreescu un miliard de lei daune morale ● S-a produs o explozie la societatea „Terapia” din Cluj ● Trei înalți funcționari care au contribuit la falimentarea Băncii „Albina” au fost arestați.

16.05. „Filtru total” pe ruta Oltenița – București – Oltenița; 1.000 de blatiști într-un singur personal ● Grevă de avertisment la „Dacia – Renault” ● La Timișoara a fost efectuată prima operație pe inimă, cu laser.

Ilie Ilăscu – un român neobișnuit, adică modest

UN ROMÂN NEOBIȘNUIT

Relația celor două evenimente amintite mai sus cu sosirea la București a lui Ilie Ilăscu nu este nici ea lipsită de

importanță. În primul rând, păstrând proporțiile, firește, la fel ca și Regele Mihai, Ilăscu a scris o filă din istoria României și s-a aflat ani de zile surghiunit,

ba chiar închis, departe de țara pentru care a luptat. În al doilea rând, nu poate fi lipsit de semnificație faptul că este senator PRM, al cărui președinte s-a trezit, grație lui Băsescu, în postura de „patriarh” al liderilor de partid. În paranteză fie zis, PRM este totodată singurul partid care s-a gândit să-i ofere lui Ilăscu actuala demnitate, ceea ce reprezintă o uriașă rușine pentru celelalte formațiuni. În fine, Ion Iliescu, chiar riscând să-l enerveze pe Vadim, a avut grijă să fie primul care dă mâna cu patriotul basarabean.

În același timp, însă, PRM – pe locul doi în alegeri, să nu uităm asta nici o clipă – este zguduit de dezertări. Acestea nu au nici o legătură cu venirea lui Ilăscu, în schimb acesta din urmă, după o necesară perioadă de „punere în temă” ar putea, într-un scenariu optimist, să încerce remodelarea partidului. Un om care a suferit de pe urma bătăliilor de sorginte naționalistă are două posibilități: fie să se înrăiască și să zică „Mai bine să moară mamele lor!” (ceea ce blajinul moldovean este departe de-a afișa), fie să devină înțelept și tolerant.

În ambele cazuri, el va încerca să *schimbe partidul* (într-unul dintre cele două sensuri ale sintagmei).

RESTUL (SAU RESTURI)

În rest, nimic deosebit: aripa agitată a PNȚCD cere suspendarea lui Radu Sârbu – din funcție sau chiar din partid – până se lămurește „afacerea Cico-FPS” (cine ar fi crezut că leșioasa băutură ceaușistă va ajunge să boteze un scandal?!), de parcă, atunci când erau la putere, nu aveau nici o răspundere în ce naiba făcea fepeseul; același partid a devenit extrem de reflexiv asupra numelui formațiunii (naționale sunt cam toate, creștini suntem majoritatea, democrați idem, creștin-democrație nu prea mai știu nici ei ce vrea să zică, cât despre reprezentarea țaranilor...); Partidul Umanist îl așteaptă pe Roman (ar fi o chestie!) și vrea alt protocol cu PDSR după fuziunea acestuia cu PSDR; Blocul Național Sindical negociază un acord cu partidul de guvernământ, după ce îi certase aprig pe cei de la CNSLR-Frăția pentru același gest (dar și după ce îi dăduse deja PDSR-ului câțiva parlamentari); privatizarea se privatizează; în alte țări, de soare pline, Berlusconi recucește Italia, iar Regele Simeon se pregătește să recucească Bulgaria; cu NATO și cu UE rămâne cum am stabilit; din fericire a plouat și s-a făcut recolta.

17.05. Cinci parlamentari PRM au părăsit partidul ● Senatorii au adoptat legea privind drepturile foștilor șefi ai statului român ● Mafia calcanului acționează în apele teritoriale românești ale Mării Negre.

18.05. Regele Mihai I a sosit la București ● La Iași, un protestatar s-a urcat pe o antenă înaltă de 70 de metri.

19-20.05. Traian Băsescu a fost ales președinte al PD ● Editura Hiparion din Cluj a retras de pe piață 20.000 de exemplare cu bancuri antisemite ● Mihai Leu și-a dat demisia – irevocabil – din funcția de președinte al F.R.B. ● A avut loc întâlnirea istorică dintre Regele Mihai I și președintele Ion Iliescu ● În București s-a declanșat scandalul „Nicolit”.

21.05. Casierul Băncii Românești filiala București a fugit cu 100.000 de dolari ● A fost scos la licitație Cimitirul particular ortodox „Sf. Mihail și Gavril” ● În ciuda promisiunilor făcute, cartea cu bancuri antisemite a rămas la vânzare ● C.V. Tudor a cerut în Senat scuze comunității evreiești ● Dan Voiculescu i-a acuzat de corupție pe foștii guvernanți.

22.05. La Brașov a fost arestat un pedofil periculos care s-a dovedit a fi un cunoscut poet englez ● Încă un muncitor român aflat în Israel

a fost rănit ● Ion Iliescu a plecat în vizită de lucru în Harghita și Covasna.

23.05. Un număr de 1.342 de localități vor avea plăcuțe indicatoare în două și chiar în trei limbi ● Traian Băsescu a destituit doi viceprimari pedeseriști ● Doi parlamentari au demisionat din PD ● La București s-a deschis Târgul Internațional de Carte ● Jumătate din populația României trăiește în sărăcie ● Pe un vas de Cucuteni s-a descoperit o figurină reprezentând un chip de om cu corn de bour ● Explozie la bordul unei nave în Șantierul Naval Constanța ● Se taie de trei ori mai mulți copaci decât permite legea.

24.05. Lui Bălăni i s-a făcut propunerea de a prelua conducerea tehnică a formației Sporting Lisabona ● Executivul a hotărât despăgubirea cu 5 milioane de lei a păgubiților FNI săraci ● Guvernul i-a repus în drepturi pe viceprimarii destituiți de Băsescu ● A murit sora lui Nicolae Ceaușescu ● Găști de toxicomani terorizează Capitala ● Vor fi despăgubiți doar FNI-știi care au depus bani după momentul în care CEC s-a implicat în afacere ● PD se opune intrării PDSR în Internaționala Socialistă ● Cutremur de 5,4 grade pe scara Richter.

25.05. Ion Iliescu și-a lansat cartea „Renașterea speranței”.

LINIA MAGINOT

A AMERICII

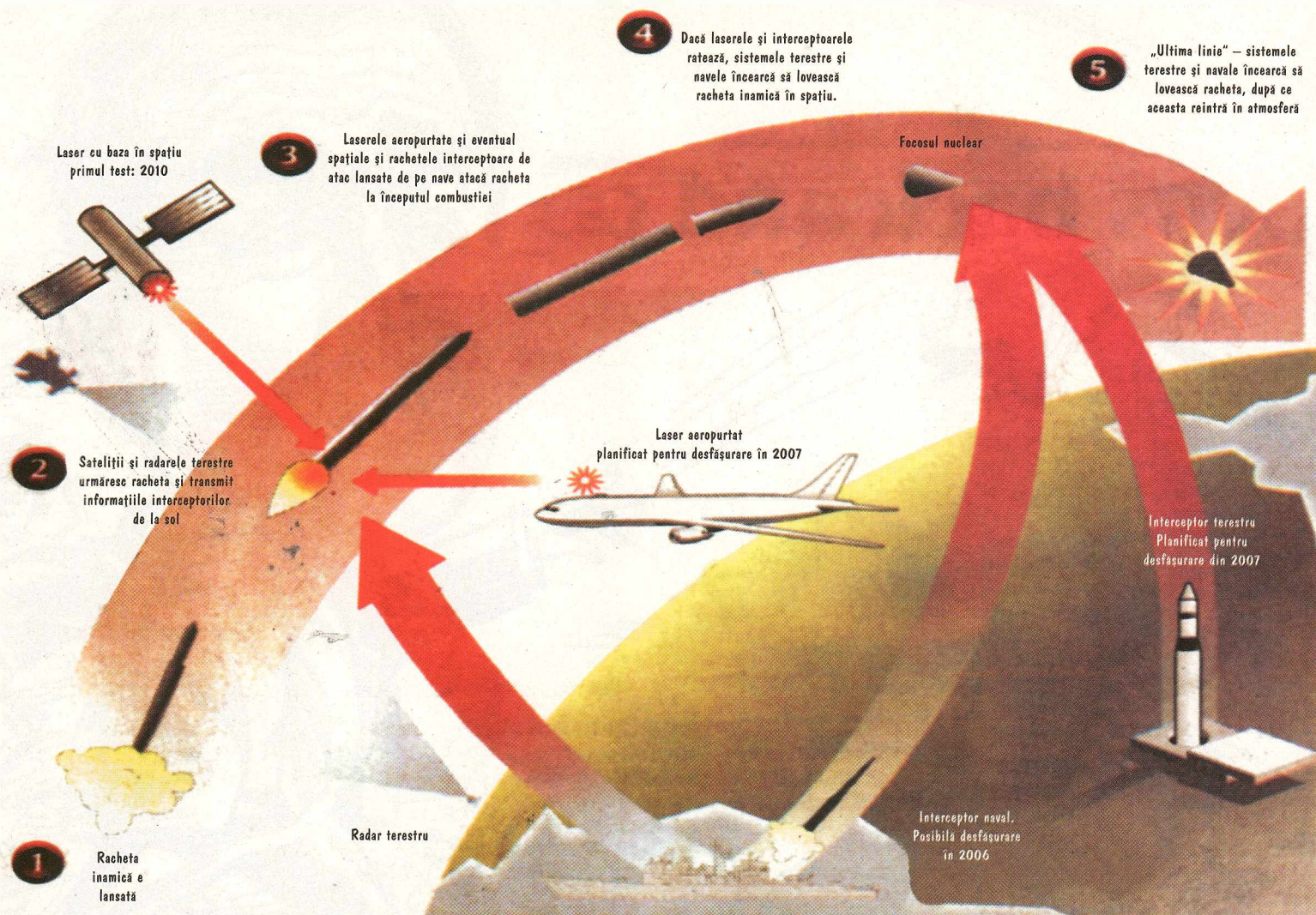
Text: BAZIL ȘTEFAN ■
Foto: AP – RÔMPRES ■

Fără îndoială, George W. Bush își calculează foarte minuțios ieșirile la rampă, așa încât efectul să fie sigur. La 1 mai, de pildă, se încheiau cele „o sută de zile”, răgazul acordat tradițional de opoziție și presă noului președinte, după discursul inaugural, pentru a-și definitiva echipa și programul de guvernare. Altul și-ar fi prelungit, probabil, această perioadă de

grație ieșind, să zicem, la iarbă verde, dacă tot era „ziua muncii”. Bush jr. a preferat să dea semnalul că și-a terminat „încălzirea” și meciul poate începe. Și a făcut-o spectaculos, prezentându-și public proiectul său cel mai ambițios și mai controversat: sistemul de apărare MD împotriva unui atac cu rachete nucleare. Într-o cuvântare scurtă, de numai 16 mi-

nute, la Universitatea de Apărare Națională (un centru de studii din Washington), George W. Bush a propus „un nou cadru” pentru pacea lumii, bazat pe o nouă relație, de cooperare și nu de ostilitate și confruntare, cu Rusia. Acest nou cadru ar include amplasarea MD și reducerea „la cel mai scăzut nivel posibil” a arsenalelor nucleare acumulate în timpul Războiului Rece.

În calea realizării MD se află însă Tratatul ABM – privind limitarea, la câte două de fiecare parte, a sistemelor antirachetă – semnat de Nixon și Brejnev în 1972. Bush jr. a spus însă că acesta „reprezintă trecutul”, trebuind înlocuit (cu încă vagul „nou cadru”) și cu greu s-a abținut să nu-l denunțe în chiar acel moment. Pentru înlocuirea ABM ar fi însă ideal să existe și

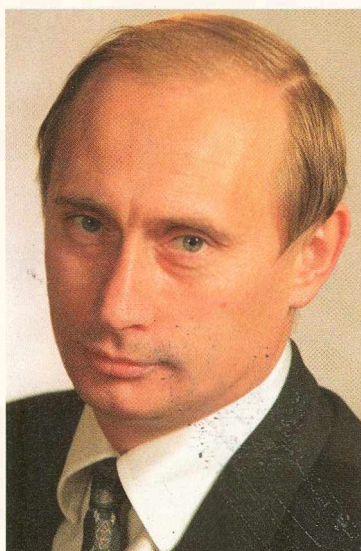

Schemă reprezentând rachetele lansate în spațiu și în atmosferă

acordul rușilor. Altfel pot apărea tensiuni. Însă „Putin”, cu care Bush s-a întreținut telefonic timp de 12 minute înaintea cuvântării, nu a putut fi convins să accepte înmormântarea ABM — și nu este greu de înțeles de ce: Rusia nu este în măsură, nici tehnologic nici, mai ales, financiar, să se doteze cu un scut similar. Știind că prin realizarea MD ea se va afla într-un oarecare dezavantaj strategic, Moscova va ține deci cu dinții de ABM pentru a bloca programul american. Această poziție a fost reconfirmată de contactele ruso-americane recente, prilejuite de vizita secretarului de stat Colin Powell la Moscova și de cea a omologului său rus, Ivanov, la Washington. George W. Bush a încercat să le îndulcească pilula rușilor, folosind

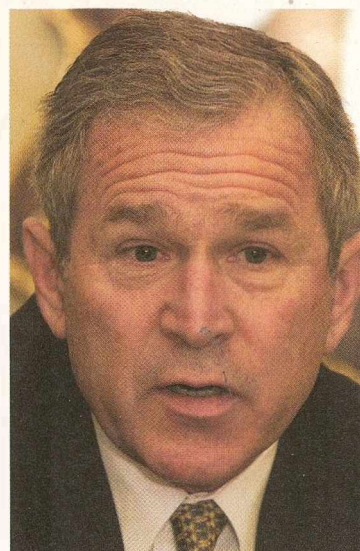
Colin Powell împreună cu Chris Patten

Vladimir Putin

Igor Ivanov

George W. Bush

cuvinte calde la adresa Rusiei, afirmând că aceasta nu mai constituie un inamic al Americii, pentru care pericolul vine acum din altă direcție („de la tirani mânâți de ură nepotolită împotriva Statelor Unite”). De asemenea, el a oferit în contrapartidă perspectiva unei reduceri substanțiale, inclusiv prin măsuri unilaterale, americane, a arsenalelor nucleare mondiale. Dar până în momentul de față Moscova nu s-a lăsat înduplecată. Rămâne de văzut dacă prima întâlnire „la vârf”, Bush – Putin, la 16 iunie, la Ljubljana, va aduce o schimbare în poziția rușilor – și dacă da, ce preț va avea ea.

Înversunarea Rusiei împotriva MD își are explicația mai mult în orgoliul rănit al fostei superputeri estice decât în riscuri reale de securitate. Fiindcă, deși MD-ul lui Bush este conceput la o scară mai mare decât NMD-ul lui Bill Clinton (care prevedea doar 100 de rachete terestre de interceptare amplasate în Alaska, în timp ce MD-ul îi adaugă componente navale, aeriene și spațiale), sistemul nu reprezintă un pericol atât de mare pentru securitatea Rusiei. Mai întâi, nu este vorba de o reeditare a faimoasei Inițiative de Apărare Strategică (SDI, alias

„Războiul Stelelor”) a lui Ronald Reagan, care urmărea ca teritoriul Statelor Unite să fie făcut pur și simplu impenetrabil pentru orice atac cu rachete nucleare. Între timp și americanii s-au convins că așa ceva nu este posibil. Ideea unei Linii Maginot *sui generis* există și în sistemul MD, dar acesta este totuși mult mai limitat în ambițiile și dimensiunile sale decât vechea SDI. Americanii știu acum că MD nu va putea oferi protecție totală împotriva unui atac masiv cu rachete nucleare. (Împotriva unui atac terorist cu bombe artizanale fabricate „loco” sau aduse în valiză, cu atât mai puțin!). Realizabilă este doar o limitare a dezastrului în cazul unui atac nuclear de mai mică anvergură, adică din partea unei puteri nucleare de mână a doua. Nici tehnic, nici financiar nu este posibil, deocamdată, mai mult.

Teoretic, progresele tehnologice ale viitorului ar putea transforma MD-ul într-o Linie Maginot cu adevărat inexpugnabilă. Aici își concentrează argumentele adversarii programului. În acest caz, într-adevăr, MD ar crea un avantaj strategic incontestabil pentru Statele Unite și aliații lor (George W. Bush a radiat cuvântul „Național” din denumirea sistemului),

pentru că, spun ei, descurajarea nucleară, adică spaima de „distrugerea reciprocă garantată” ar dispărea. Or, se știe, acest „echilibru al terorii” a fost cheia neutilizării armelor nucleare după experiența cumplită a Hiroshimei. Criticii MD se tem deci de apariția unui dezechilibru strategic grav și de o posibilă reluare a cursei înarmărilor. Evident, argumentele lor nu pot fi nici ignorate, nici escamotate. Conform acestora, principalul pericol de destabilizare în cazul realizării MD l-ar reprezenta tocmai dispariția factorului „descurajare nucleară”. Dispunând de scutul MD, obiectează criticii programului, Statele Unite s-ar simți la adăpost de o contralovitură nimicitoare și ar putea dezlănțui, teoretic, oricând un atac nuclear. Mult mai probabil, însă, susțin ei, America ar putea

recurge la „șantajul nuclear” pentru a-și impune dominația asupra restului lumii. Nu se poate contesta că o doză de adevăr există în această argumentație, mai ales dacă privim lucrurile prin prisma mentalității Războiului Rece. În realitate, MD este un sistem pur defensiv, o Linie Maginot în versiune modernă, adaptată realităților de la începutul mileniului trei. Cine ar fi putut acuza, oare, Franța interbelică de intenții agresive pe motiv că demarase lucrările la Linia Maginot? Și cât i-a folosit, oare, în cele din urmă, acel formidabil sistem defensiv?

Hitler i-a venit de hac pur și simplu ocolind-o, invadând Franța prin Belgia neutră. La fel va putea fi „ocolită” și varianta americană a Liniei Maginot. Printr-un atac nuclear efectuat, de exemplu, nu cu rachete intercontinentale, ci cu rachete cu rază scurtă de acțiune, pornit de pe submarine aflate la mică distanță de coasta Americii. Acest argument ar pleda în favoarea abandonării ideii MD. Dar nici un stat nu va renunța să-și amelioreze propria securitate dacă are o posibilitate reală de a face acest lucru. Și Statele Unite au acum o asemenea oportunitate, pe care, probabil, nu o vor lăsa să le scape.

Și doar un naiv ar putea crede că Rusia ar proceda altfel dacă s-ar vedea într-o situație identică.

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei

ALBATROS

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
22 iunie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALBATROS

Albatros

**DIMINEATA, LA PRÂNZ
SEARA, ROMÂNII CON
CANCER PE PÂIN**

Trăim într-o societate în care poluarea din aer, din apă sau din alte medii pătrunde în corpul nostru prin respirație sau prin piele, supunând organismul uman la o îmbolnăvire înceată și sigură. Dacă în majoritatea agresiunilor de acest gen nu ne putem feri corpul doar prin propria noastră voință, există un domeniu în care, din cauza sărăciei și proastei educații, ne provocăm cu seninătate cancere, boli ale organelor interne și ale sistemului nervos:

ALIMENTAȚIA!

Text: CIPRIAN ENEA
Foto: CIPRIAN ENEA și FLORIN IONIȚĂ

Explozia demografică de la sfârșitul mileniului al XX-lea a făcut ca industria de consum să cunoască o dezvoltare fără precedent. Necesitățile de hrană din ce în ce mai mari și diversificarea gusturilor alimentare ale oamenilor au stimulat atât de mult industria încât rentabilitatea acestei ramuri a economiei a devenit țelul suprem în domeniu. Încetul cu încetul savanții au constatat că orice aromă din natură poate fi imitată chimic și produse pe bază de acizi, de săruri etc. Tot datorită unor substanțe chimice și cu ajutorul unor procedee ce par împrumutate din industria de pielărie sau de vopsitorie produsele alimentare care în condiții de conservare naturală expiră într-un timp relativ scurt ajung să aibă o garanție de ordinul cincinalelor... Coloranții, adjuvanții, conservanții, aromatanții și alte combinații chimice similare care împânzesc astăzi produsele alimentare au primit, în urma în urma unei convenții mondiale, numele de „E”-uri.

E-URILE CONSTITUIE A TREIA CAUZĂ A MORTALITĂȚII ÎN LUME

Luna trecută ne-a parvenit un material apărut pe internet, care repune pe tapet problema E-urilor. Moduri dur și radical în care acesta tratează substanțele chimice îmbunătățite ne-a determinat să facem o investigație serioasă și amănunțită a subiectului respectiv. În continuare vom publica materialul, respectând aproape în proporție de 100% conținutul sau, cu mențiunea că intertitlurile ne aparțin. Acest „raport” va fi comentat în finalul său de o serie de autorități în domeniu:

„Dictonul după care «important nu e ce bagi în gură, ci ce scoți pe gură» a căzut în desue-

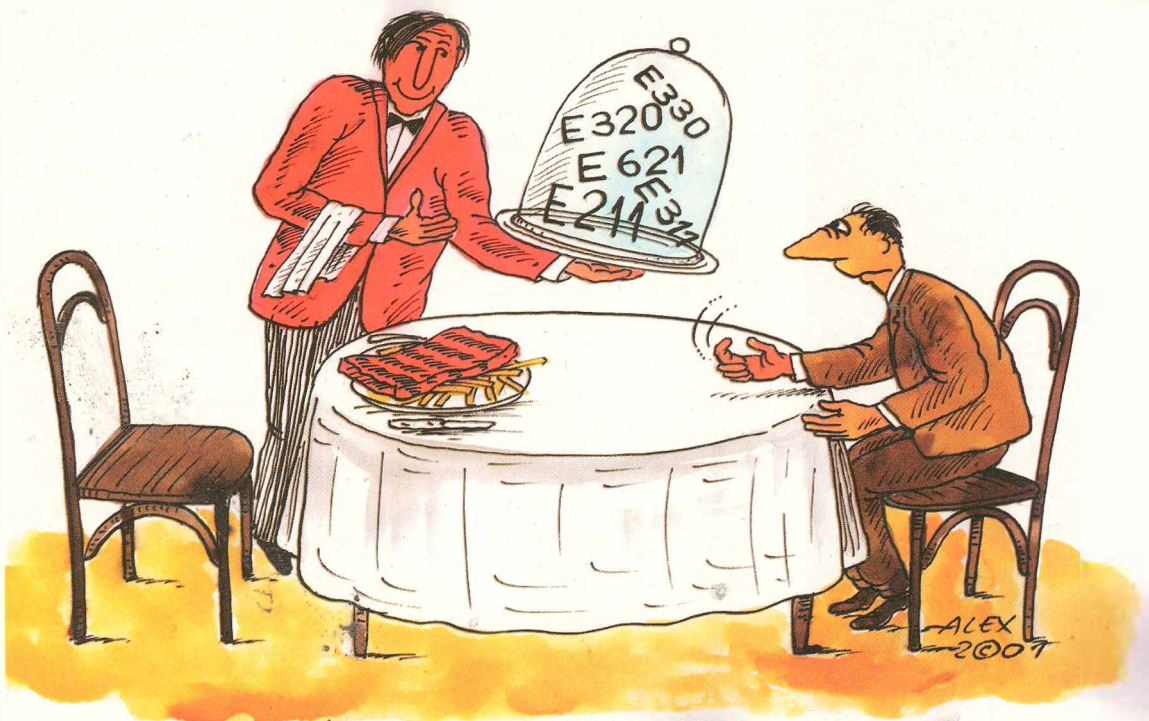
tudine, odată cu apariția pe piață a produselor alimentare cu o întreagă gamă de aditivi alimentari, care, chipurile, îmbunătățesc calitatea produselor, dar care în realitate nu sunt altceva decât substanțe chimice deosebit de toxice, ori cancerigene. Potrivit rapoartelor organizațiilor internaționale, mortalitatea în rândul populației globului cauzată de consumul alimentelor îmbogățite cu substanțe artificiale se află pe locul al III-lea, după consumul de droguri și medicamente și după accidente de circulație. Consumul îndelungat al produselor alimentare aditivate sintetic produce organismului uman un bombardament asupra organelor interne, care provoacă distrugerea sistemului imunitar (acesta ajunge să secrete anticorpi peste măsură, folosindu-i împotriva propriului organism), precum și o serie de tumori maligne și benigne.

Conform ultimului raport al Comisiei Naționale de Oncologie, dat publicității în această săptămână, în România cancerul este într-o creștere alarmantă și se estimează că această afecțiune va deveni în scurt timp «boala mileniului III», împotriva căreia nu există încă premisele că se va descoperi un antidot.

Deocamdată se bănuiește doar că boala ar fi provocată de poluarea cu chimicalele din alimente și de stress.

Încă de la începutul materialului de față atragem atenția că nu cerem interzicerea produselor «contaminate» aflate pe piață, ci vrem doar să-i avizăm pe consumatori asupra riscului la care se expun cumpărând produse fără a se informa asupra procesului de fabricație.

«E»-urile, cum au fost codificate pe plan internațional substanțele chimice introduse în alimente, au fost astfel botezate,

tocmai pentru a se ascunde cumpărătorilor denumirea substanțelor obținute artificial. Sub motivația «tehnică» de a se folosi o denumire care să nu fie dependentă de multitudinea limbilor de circulație internațională, motivul real a fost acela de a nu speria consumatorul, de a nu-l îndepărta de rafturile magazinelor care expun produse, în ambalaje atractive, dar foarte nocive datorită conservanților. Astfel a apărut acest inofensiv cod «E».

Un studiu recent al Clinicii de Oncologie din Dusseldorf, Germania asupra efectului aditivilor alimentari asupra organismului uman, a ierarhizat o serie de compuși toxici sau cancerigeni. Aproape toți acești compuși pun într-un real pericol organismul. Prezentăm, în continuare, lista E-urilor considerate de specialiștii oncologi drept criminale:

Adaosuri suspecte:

– E 125, E 141, E 150, E 171, E 172, E 173, E 240, E 241, E 477

Adaosuri periculoase:

– E 102 (extrem de nociv)
– E 110; E 120;

– E 124 (colorant alimentar roz, care produce tumori pe glanda tiroidă).

Adaosuri toxice:

– produc boli intestinale: E 220, E 221, E 222, E 223, E 224;

– afectează tubul digestiv: E 338, E 339, E 340, E 341, E 407, E 450, E 461, E 463, E 465, E 466

– produc boli de piele: E 230, E 231, E 232, E 233

– suprimă din organism vitamina B12: E 200

– cresc colesterolul: E 320, E 321 (antioxidanți din margarină)

– atacă sistemul nervos: E 311, E 312

– produc boli ale aparatului bucal: E 330 (acid citric sau sarea de lămâie – cel mai periculos adaos cancerigen)

Adaosuri cancerigene:

– E 123, E 131, E 142, E 211 (foarte nociv), E 213, E 214, E 215, E 217, E 239, E 621 (glutamatul de sodiu) (n.r. foarte cancerigen)

Notă: Aditivii cancerigeni au fost deja interziși în SUA, Comunitatea Europeană și fostele state ale URSS.

CE ALIMENTE TREBUIE SĂ EVITAȚI SĂ CONSUMAȚI ÎN EXCES

Conform studiilor de specialitate, se recomandă consumatorilor să evite produsele care conțin aditivi mai sus menționați și care sunt prezenți, cu preponderență în anumite alimente pe care le folosim, cu ignoranță, zi de zi. Precizăm încă o dată că folosirea întâmplătoare a produselor pe care le vom enumera nu efectează organismul. Numai consumul îndelungat produce efectele amintite.

STRUCTURA MĂRGARINEI ESTE SIMILARĂ CU A PLASTICULUI

MARGARINA: produs apărut în al doilea război mondial, în urma raționalizării untului. Cercetătorii americani au descoperit accidental că dacă se încălzește la 150 grade Celsius un amestec de uleiuri vegetale în prezența hidrogenului și folosind catalizatori de

nichel, se obține un produs alb, asemănător untului, cu o structură moleculară identică cu cea a plasticului, pe care l-au botezat «margarina», după numele soției (Margot) a unuia dintre savanți. Din acel moment și până în prezent, margarina a fost îmbogățită cu tot soiul de coloranți, aromatizanți și vitamine sintetice, devenind unul dintre cele mai toxice produse alimentare inventate vreodată.

CANCER ÎN SUPE „CA LA MAMA ACASĂ”

SUPELE CONCENTRATE: conțin în exces glutamatul de sodiu E 621 considerat de specialiști dintre cele mai cancerigene substanțe. Concentratele se obțin prin deshidratarea supelor și ciorbelor preparate normal, în cantități industriale, până rezultă un praf care este ulterior amestecat cu chimicale (coloranți, aromatizanți, conservanți și glutamat de sodiu), după care se ambalează în vid sau sub formă de cubulețe.

US Food & Drug Administration a informat opinia publică din SUA că glutamatul de sodiu este unul dintre principalii factori care produc boala Alzheimer. Injecțiile cu glutamat, efectuate pe animale, în laborator, au distrus celulele nervoase din creierul cobailor, câinilor și maimuțelor.

O RESPIRAȚIE PROASPĂTĂ CU AFECȚIUNI BUCALE

GUMA DE MESTECAT: este aproape de neînțeles cum fabricanții de gumă de mestecat, destinată în special copiilor, găsesc necesar să introducă în ingrediente nu mai puțin de șapte – opt tipuri de substanțe chimice, multe fiind pe lista celor suspecte sau

nocive. Într-o pastilă de gumă, cât unghia găsim: E 171, E 320, E 330, E 420, E 421, E 422, E 950, E 951, E 967 și alte asemenea chimicale. Meste-când regulat gumă, vă expuneți la următoarele afecțiuni: colesterol (E 320), boli ale aparatului bucal (E 330) și cancer (E 950 și E 951).

BĂUTURI: chiar dacă producătorii se laudă care mai de care că produsul lor este natural, în realitate băuturile lor

răcoritoare mustesc de aditivi nocivi, cel mai folosit fiind acidul citric (E 330) sau sarea de lămâie. Aditivii E 123 și E 110, precum și înlocuitorii de zahăr mai sus amintiți produc efectele amintite. Evitați să beți băuturile cu arome de citrice, acestea fiind cele mai dăunătoare. Coloranții folosiți, E 102 și E 110, sunt declarați periculoși.

Băuturile alcoolice, cum ar fi berea și vinul, sunt saturate de metabisulfid, care dă limpezime,

dar care atacă aparatul digestiv. La bere, în procesul de pasteurizare sunt folosite substanțe chimice, care provoacă migrene.

MEZELURI: nu mai este nici un secret că în toate mezelurile de pe piața internă, circa 40% din compoziție este constituită din produși obținuți artificial. Pe eticheta fiecărui sortiment de mezel veți găsi nenumărați aditivi alimentari, mulți incluși în lista de mai sus. Grăsimile cu care sunt «îmbogățite» mezelurile

sunt obținute prin aceleași metode ca margarina. Toate acestea produse se conservă cu același glutamat de sodiu.

Trebuie menționat faptul că majoritatea datelor prezentate aici se regăsesc pe site-ul US Food & Drug Administration. Organizație guvernamentală americană care se ocupă cu controlul alimentelor și al medicamentelor produse și comercializate pe teritoriul Statelor Unite.

Prof. dr. Ioan Baci, de la Catedra de Chimie Organică a Facultății de Chimie București, susține că:

NU EXISTĂ E-URI NEPERICULOASE PENTRU ORGANISMUL UMAN

Prof. dr. Ioan Baci, de la Catedra de Chimie Organică a Facultății de Chimie din București, este unul dintre cei mai buni specialiști în domeniu din România. El a acceptat să acorde un interviu în exclusivitate pentru revista noastră în care vorbește cu maximă sinceritate despre adevărata influență pe care le au E-urile asupra organismului uman.

Rep.: Ce sunt E-urile?

I.B.: E-urile sunt niste substanțe chimice care au diverse proprietăți și care sunt folosite cu precădere în industria alimentară. Pe înțelesul publicului larg avem de-a face cu o serie de îndulcitori, conservanți, aromatizanți, antioxidanți, stabi-

lizatori care din punct de vedere chimic au o structură foarte complexă. Ei sunt obținuți pe cale experimentală în laboratoarele de specialitate și, de cele mai multe ori, la baza acestor aditivi stau o serie de formule chimice desprinse din natură. Dar, această analogie este singura legătură a E-urilor cu natura. Datorită lor omul imită toate aromele care se găsesc în natură în starea lor primară. Pe baza acestor E-uri alimentele sunt mai frumos colorate, au o perioadă de garanție mult mai mare, sunt mai aromate etc. Cu alte cuvinte, produsele alimentare devin mult mai atractive și mai ieftine ca preț. Explicația acestui fenomen este foarte simplă. Industria de E-uri are la bază laboratoare speciale care decodifică întreaga compoziție chimică a aromelor din natură și, în acest fel, se poate stabili cu mare precizie în ce procente apar anumite elemente în aroma de trandafiri, de salcâm, de portocale, de pere etc. Dar, deși aceste produse sunt mult mai ieftine decât cele naturale și le imită în mare măsură, niciodată procedeele chimice nu au reușit

până acum să decodifice în proporție de sută la sută formula naturală a aromelor. Aromele obținute pe cale chimică sunt doar niște surrogate ale aromelor naturale.

– Sunt aditivii periculoși pentru organismul uman?

– Această problemă este deosebit de spinoasă și, de câteva decenii, frământă specialiști din întreaga lume. În ultimii 150 de ani, datorită amplitudinii pe care a luat-o dezvoltarea industrială oamenii sunt supuși unui adevărat bombardament din partea unor substanțe care erau necunoscute organismului nostru. Zestrea genetică a corpului uman nu conține informațiile necesare unei interacțiuni firești cu astfel de combinații chimice. Într-o atare situație corpul nostru a încercat să se adapteze noilor solicitări. În momentul de față ritmul în care suntem supuși unor noi substanțe introduse regulat în viața noastră cotidiană este de ordinul zecilor de mii de noi formule cu care ne confruntăm anual!!! Câteva mii dintre aceste suubstanțe iau contact cu organismul nostru datorită in-

dustriei alimentare. Corpului uman nu-i mai rămâne decât alternativa de a le prelucra și de a le elimina cât mai repede cu ajutorul unui procedeu care se cheamă hidroxilare. Cu alte cuvinte, organismul introduce niste grupe OH care au rolul de a descompune chimic substanțele necunoscute în substanțe cunoscute, ce pot fi eliminate. Numai că, în urma acestor reacții chimice, aditivii care pătrund în organism dau naștere unor așa-zisi metaboliți, care, la rândul lor, combinându-se cu alte substanțe, ne supun practic la o infinitate de reacții chimice. Acesta este un mecanism ce nu poate fi controlat decât într-un singur fel: reducând cât mai mult sau eliminând total din alimentație E-urile.

– Cum explicați, în acest caz, faptul că există sute de E-uri până și în cele mai banale produse alimentare de tipul pâine, brânză, etc?

– Vedeți dumneavoastră, conform celor spuse anterior, în realitate nu se poate afirma cu certitudine că E-urile sunt nepericuloase pentru om. Dar, pe plan mondial, s-a făcut în

ultimele decenii o listă a E-urilor considerate nocive. Numai că această listă este într-o permanentă schimbare și ea este influențată de o serie de factori precum: cine comandă cercetările cu privire la o anumită grupă de aditivi și ce interes are în acest sens, pe ce durată și pe ce grup social au loc aceste cercetări, în ce conjunctură socio-politică și economică este făcut acest sondaj. Au existat aditivi considerați nenocivi de majoritatea organelor abilitate în acest sens și adevăratele lor efecte asupra corpului uman și-au făcut simțită prezența după câteva decenii. Ce producător vă imaginați că ar avea o răbdare atât de mare încât să facă niște testări reale și suficient de cuprinzătoare pentru a

garanta că indiferent de cantitatea de E-uri consumată, de durata acestui consum, de probabilitatea ca metaboliții aditivului respectiv să interacționeze cu alte câteva sute de mii de aditivi, substanța vândută de el pe piață este total nepericuloasă pentru om? Nu mai spun că oamenii sunt diferiți și că organismul lor reacționează extrem de variat la același tip de stimuli.

– În concluzie, ce ar trebui să cumpărăm de la piață?

– Mai întâi de toate, cred că este bine să știm ce nu trebuie cumpărat. Din cele discutate până acum întreaga gamă a alimentelor care conțin aditivi ar trebui eliminată din alimentația noastră. În această categorie să știți că intră și băuturile răcori-

toare, care sunt obținute exclusiv pe baza unor aditivi care imită aroma fructelor. O excepție la acest capitol o reprezintă băuturile de tip nectar. De asemenea, trebuie avut mare grijă cu răcoritoarele în a căror compoziție intră caramelul care este o substanță cancerigenă care conține în ea zahăr ars. Și pentru că veni vorba de zahăr, în România consumul de miere de albine (substituent natural al zahărului care ne ferește organismul de efectele nocive ale acestuia) se face în proporție de 40 g/cap locuitor anual. În Occident consumul de miere de albine este de 600 g anual/cap locuitor. Pur și simplu aici este vorba despre o problemă de educație, de mentalitate. Românii încă nu conștien-

tizează adevărata semnificație a relației: om-natură, om-aliment, om-mediul înconjurător. Când au venit câțiva colegi de la o facultate de chimie din Franța într-un schimb de experiență la București am constatat cu surprindere că aceștia beau doar vin roșu. Explicația lor a fost pe cât de simplă, pe atât de surprinzătoare. În timp ce vinul alb, pentru a fi conservat, poate conține în el o gamă variată de aditivi, vinul roșu este „dotat” de la natură cu antioxidanți și nu mai necesită aditivi. Un risc mare de cancer prezintă și persoanele care consumă alcool etilic sau produse care au în componența lor această substanță.

OPC-ul face o declarație șocantă

DIN PĂCATE, ÎN ROMÂNIA NU SE POATE DETECTA PROPORȚIA ADITIVILOR ALIMENTARI DINTR-UN PRODUS

În Comunitatea Europeană, unde lucrurile sunt clare, folosirea unor anumiți aditivi alimentari dovediți drept toxici e interzisă, iar cantitatea altora în

diverse categorii de produse e strict controlată. În „lupta” României pentru integrare europeană, problema produselor alimentare care pot avea un efect nociv asupra sănătății publice a fost pusă. Ea s-a concretizat prin apariția Ordonanței Ministerului Sănătății Nr. 975/1999. Această ordonanță precizează clar la ce grupe de produse alimentare pot fi folosiți aditivi, precum și care este proporția maximă admisă într-un aliment comercializat pe piața românească. Legea în sine e sublimă, dar până la această oră e o formă fără fond, fiindcă în momentul de față, în România nu există tehnologia necesară

pentru a depista dacă se respectă limitele legiferate în ceea ce privește aditivii alimentari. Despre problema în cauză a avut amabilitatea să ne acorde un interviu dna Virginia Vârgolici, director în cadrul Oficiului pentru Protecția Consumatorului, una dintre persoanele care păstrează direct sănătatea publică.

Rep.: Ce prevede legislația românească despre aditivi?

V.V.: Ani în șir noi ne-am ghidat după Ordonanța Ministerului Sănătății Nr.611. Aceasta era vagă, nu se specificau exact nici grupele de produse alimentare la care puteau fi folosiți aditivi, nici proporția exactă în

care puteau fi utilizați. La un moment dat, pentru o mai bună asimilare cu legislația din Comunitatea Europeană a apărut Ordinul M.S. 975/1999 care este mult mai clar. Legea în sine e bună...

– Există mijloace pentru a fi aplicată?

– Nu. Din păcate nici laboratoarele Ministerului Sănătății, nici cele ale Ministerului Agriculturii nu au dotarea necesară pentru a vedea dacă se respectă exact proporțiile de aditivi admise prin lege. Teoretic aceste proporții se pot verifica exact cu niște aparate destul de scumpe produse în străinătate. În acest moment, producătorii

sau importatorii sunt obligați să precizeze exact ce fel de aditivi alimentari au folosit și în ce proporție. În ceea ce privește proporția noi nu avem altceva de făcut decât să-i credem pe cuvânt pe importatori și producători. Părerea mea personală este că M.S. ar trebui să facă rost de un laborator, pentru a analiza cantitatea de aditivi dintr-un produs.

– Până acum ați avut reclamații vizavi de aditivi?

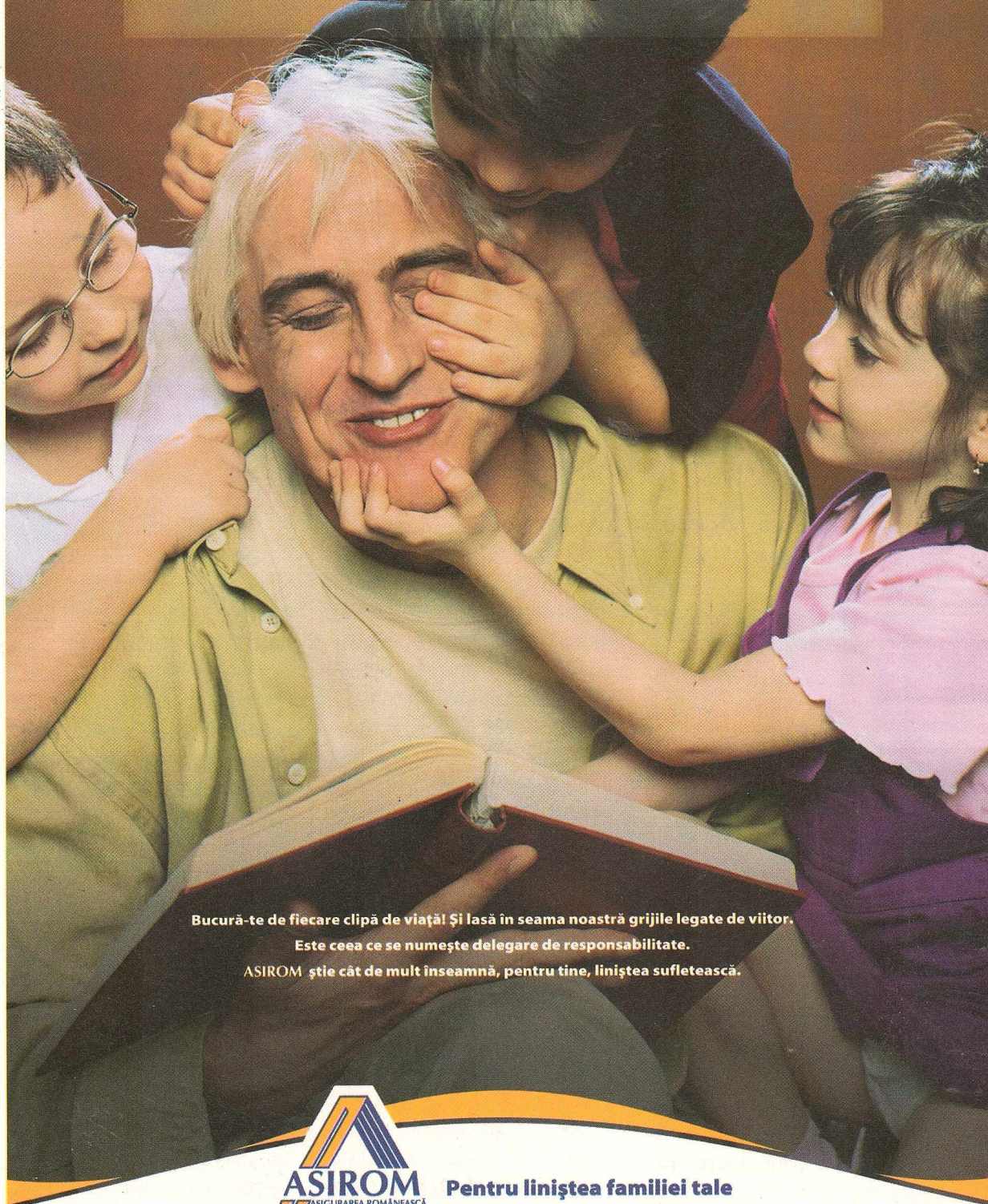
– Nu am cunoștință. Dacă cineva s-ar îmbolnăvi datorită unui produs tratat cu aditivi, procedura ar fi destul de greoaie. Ar trebui făcute analize detaliate atât reclamantului cât și produsului. Dacă s-ar dovedi că reclamantul e bolnav din cauza unui produs și că produsul e făcut sfidând legislația, noi am putea acționa în consecință. Momentan, cum v-am spus, nu putem verifica dacă produsul se încadrează în parametrii stabiliți de lege.

– Cum credeți că ar trebui să se ferească oamenii de bolile pe care le pot produce aditivii în exces?

– Eu sunt inginer de industrie alimentară, nu medic. Ce vă voi spune e în nume personal, nefiind de specialitate în acest domeniu. Cred că ar trebui făcută, de către medicii specializați, o campanie publică în ceea ce privește riscul unui consum de alimente suprasaturate cu aditivi.

Apoi aș sfătui cumpărătorii să se uite atent pe etichetă, pe ce dau banii. Chiar dacă arată frumos și țin mai mult produsele tratate cu așa-numitele „E”-uri nu sunt întotdeauna sănătoase. Eu, de exemplu, prefer să consum produse nu foarte arătoase, dar despre care știu că sunt 100% naturale.

CA SĂ TE BUCURI DE ACESTE MOMENTE DE LINIȘTE, EXISTĂ ASIROM

Bucură-te de fiecare clipă de viață! Și lasă în seama noastră grijile legate de viitor.

Este ceea ce se numește delegare de responsabilitate.

ASIROM știe cât de mult înseamnă, pentru tine, liniștea sufletească.

Pentru liniștea familiei tale

Mărturie de reporter

POTENȚA FINANCIARĂ A INDUSTRIEI ALIMENTARE BAGĂ PUMNUL ÎN GURA CELOR CARE NE APĂRĂ SĂNĂTATEA

Ileana Prăjbeanu este medic primar igienist și lucrează ca asistent universitar în cadrul Universității de Medicină și Farmacie din Craiova. Ea a realizat de curând o interesantă teză de doctorat sub coordonarea profesorului Florinel Bădulescu, lucrare al cărei subiect este tocmai pericolul anumitor alimente asupra corpului uman. De la doamna Prăjbeanu am aflat că în România sunt autorizați peste 100 de aditivi. Lista lor se găsește în Monitorul Oficial. Aceștia se împart în mai multe grupe: coloranți (naturali și artificiali), aromatizanți (naturali, identici naturali și sintetici), îndulcitori, conservanți, emulsifianți (se folosesc în margarină, pentru a da formă solidă amestecului lichid), stabilizatori, amelioranți (datorită lor pâinea este mai bună și mai pufoasă și nu lasă firmituri la tăiere), gelificatori (folosiți mai ales la prepararea alimentelor tip budincă) etc. Menționăm că aditivii artificiali sunt obținuți exclusiv pe cale chimică și imită calitățile unor substanțe din natură, aditivii identici naturali sunt obținuți tot pe cale chimică dar au o formulă similară cu aceea a produselor naturali în timp ce aditivii naturali sunt obținuți exclusiv din natură și, așa cum ne-a explicat doamna Prăjbeanu, nu prezintă pericol pentru organismul uman. Toți acești aditivi sunt introduși în alimente în urma unei cereri bine definite a pieței de larg consum. Ei au devenit ingrediente indispensabile pentru marea industrie alimentară.

E-URILE SUNT PERICULOASE DACĂ SE DEPĂȘESC ANUMITE CONCENTRAȚII

„La noi în țară există o legislație bine pusă la punct în ceea ce privește aditivii alimentari. Să știți că peste tot în lumea civilizată ei pătrund în alimentație abia după ce sunt testați și paratestați pe animale. Cu toate măsurile de precauție luate de specialiști, dintre compușii alimentari considerați nepericuloși apar mereu unii care, deși se află pe lista celor admiși, provoacă maladii serioase. Din studiul pe care l-am făcut noi aici și pe care l-am publicat în cadrul tezei mele de doctorat reiese o listă întreagă de E-uri care prezintă un factor de risc mai mic sau mai mare în ceea ce privește anumite maladii. Pe această listă se regăsesc următorii compuși: E 203 (sorbit de calciu) - se pare că ar avea acțiune mutagenă; E 210 (acidul benzoic), 211, 212, 213 - provoacă perturbarea echilibrului acidobazic sau leziuni ale mucoasei digestive; E 216 (p-hidroxibenzoat de propil), 218 - pot genera fenomene de sensibilizare cutanată; E 310 (gălat de propil), 311, 312, 313 - generează fenomene alergice cutanate; E 621 (glutamatul de sodiu) - valențe toxice asupra sistemului nervos dacă se consumă mai mult de 120 ml/kg corp/zi; E 951 (aspartamul) - se descompune în organism în alanină (care poate fi neurotoxică) în acid aspartic (poate produce tulburări ale

creierului în timpul dezvoltării) și-n metanol (produs foarte toxic pentru ochi). Menționăm că aspartamul devine toxic dacă se consumă mai mult de 40 ml/kg corp/zi; E 952 (cicloat de Na) - s-ar putea să aibă potențial toxic mutagen; E 954 (zaharina) - se pare că are efect cancerigen la nivelul vezicii urinare. Părerea multor specialiști este că diabeticii au de ales între riscul mare de a muri din cauza diabetului și riscul mult mai mic de a face cancer la vezica urinară din cauza consumului de zaharină.”

UN MARE VID LEGISLATIV

Referindu-se la vidul existent în întreg sistemul românesc de protecție a consumatorului, profesorul Florinel Bădulescu ne-a declarat: „Afară lucrurile astea cu aditivii alimentari sunt foarte clare. Ei se împart în compuși chimici și compuși naturali. Datorită educației, consumatorul de acolo știe foarte bine că aditivii chimici sunt extrem de periculoși și de toxici pentru organism. Fiecare organism are o anumită sensibilitate la boli. Sunt oameni predispuși la cancer care se pot îmbolnăvi la cea mai mică destabilizare a organismului și oameni care rezistă fără a se îmbolnăvi la un bombardament intensiv cu radiații dintre cele mai periculoase. În ceea ce privește problema procentului maxim de aditivi pe care-l poate consuma un om lucrurile stau cam așa: „La atâta doză din aditivul x se îmbolnă-

vesc de cancer și mor y oameni, dar la o doză de 10 ori mai mică mor de 10 ori mai puțini ceea ce este un risc acceptabil. Ei, bine, în condițiile unei societăți normale spre care ne tot lăudăm că tindem și noi nimeni și nimic nu are voie să pericliteze nici măcar viața unui singur om. Vă mai amintiți scandalul acela cu magazinul Metro care vindea produse alterate datorită neglijenței unuia dintre angajați? La noi au fost sancționați prin concediere oamenii cu pricina și s-a așternut uitarea. În America, de exemplu, în această situație problema se punea în felul următor: Cât timp a stat marfa în magazin? Atâtea zile. Câți potențiali cumpărători au intrat în Metro în acest interval de timp? Opt mii de oameni, zece mii de oameni. Ei, bine, dumneavoastră ați periclitat viața atâtor mii de oameni și răspundeți pentru asta în fața instanței. Dacă în România consumă cineva un produs alterat din cauza vânzătorului, cel care livrează marfa respectivă are o viață foarte blândă. Știți cum se procedea în lumea civilizată? Bani pentru spitalizare nu-i pierde instituția medicală ci îi pierde cel care a greșit. Pacientul este internat pe baza unei poliți de asigurare, iar societatea care a făcut asigurarea, pentru că nu-i convine să piardă banii aiurea, îl dă în judecată pe comerciant. Și poți să fii tu firma firmelor, când te iei la trântă în justiție cu o mare societate de asigurări, să fim serioși...”

RADU STOICA, OMUL CARE A ÎNGROPAT ISTORIA LITERATURII ROMÂNE

Text: TOMA ROMAN jr. ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Pentru 74 de ani, Radu Stoica se ține bine. Îi place să spună bancuri, să discute politică, să bea un pahar cu lumea distinsă și să fumeze țigară de la țigară. Din când în când o dă pe povești despre scriitori și academicieni celebri și se lansează în discuții despre literatură.

Fiindcă de regulă e și îmbrăcat la patru acé, la o primă vedere ai impresia că stai de vorbă cu un profesor universitar la pensie. Când colo, meseria lui cu mult mai spectaculoasă. El i-a băgat în mormânt la modul propriu pe Sadoveanu, pe Ralea, Arghezi și Preda și i-a „preparat” pentru drumul spre paradisul roșu o grămadă de demnitari comuniști.

„LA NAȘTERE AM VĂZUT UN SICRIU”

Cu o voce ușor gălătită, efectul multor ani de fumat, Radu Stoica ne-a spus la cinci minute după ce am intrat pe ușa „firmei” lui: „Doamne, tata avea una din cele mai mari firme de pompe funebre din București, între războaie. De când ne-am născut am văzut în casă numai sicrie, se spune că a doua mamă mi-au fost sicriile”. Stoica senior, împreună cu asociatul său. Ghiță Popescu, erau ciocli de lux în Bucureștiul interbelic.

Ei l-au înmormântat pe Armand Călinescu, fost prim-ministru, și pe Gavrilă Marinescu, fost ministru de interne, asasinați de legionari. Pline de fast, înmormântările demnitarilor sau ale bogătaşilor interbelici erau un fel de evenimente mondene. Stoica senior, cu frac și joben, dădea indicații precise, stabilea ordinea în care trebuie să meargă participanții la înmormântare, controla catafalcul și sicriul. Lui Radu Stoica i-a rămas în minte o misiune de „spionaj”. Concurența îi suflase tatălui său în 1938 înmormântarea Reginei Maria. Îmbrăcat în uniformă de străjer, tânărul Stoica a fost postat cu o lumânare mare în mână, albă, cu o rozetă de metal să nu-l ardă ceara, pe traseul catafalcului. În fața cailor mascați și a gărzilor militare mergeau patriarhul Miron Cristea și Petrache Lupu, oracolul de la Maglavit. După ceremonie, Stoica tatăl l-a pus să-i povestească în amănunt ce a văzut și s-a apucat să-i explice unde a greșit concurența.

De atunci a tot căpătat diverse lecții de la tata despre cum se organizează o înmormântare de lux. După război, prin '49, comuniștii au naționa-

lizat afacerea cioclilor-capitaliști Stoica și Popescu. Rămas fără moștenirea paternă, Radu Stoica n-a vrut să se lase. S-a zbatut și, pe la începutul anilor '50, a obținut o așa-numită autorizație de mandatar. După moartea lui Stalin, când regimul lărgise puțin chinga, treaba a mers bine. Prin '55-'56 însă, oamenii lui Dej i-au năpădit cu impozite pe bieții mandatar. Sugerat de fiscalitate Radu Stoica și-a sacrificat firma pe altarul comunist și a intrat la stat, adică s-a făcut cioclu la primărie.

SICRIE DE LA PARTID

La stat, ajunseseră să lucreze în acele timpuri diverși inși aduși de la țară fără o pregătire specială. Pe lângă ei, Stoica era deja un specialist. Așa a ajuns să se ocupe de ceremoniile mai speciale, de cele comandate de C.C. al P.C.R., de Academia Română și de Uniunea Scriitorilor. Nostalgic, își amintește: „Dom'le, la partid totul trebuia să meargă strună. Sicriile erau speciale, comandate la gospodăria C.C. Eu trebuia să le drapez cu steaguri roșii, să fie puse toate simbolurile lor comuniste acolo unde era depus corpul. Totul avea un program exact aprobat de sus. Din momentul în care preluam corpul de la familie știam că trebuie să meargă după grafic restul. Era aranjat cât timp să las să cânte *Internaționala*, câte minute trebuiau să facă tovarășii de gardă în jurul sicriului, cât ține fiecare discurs, până și în câte minute trebuie să ajungă dricul la cimitir ori la crematoriu. Dacă întârzia puțin riscam să dau de dracu fiindcă la comuniștii importanți aveam pe cap tot timpul un securist care mă cronometra. Eu știam de la tata că în meseria asta tre' să fii sobru, punctual și elegant, așa

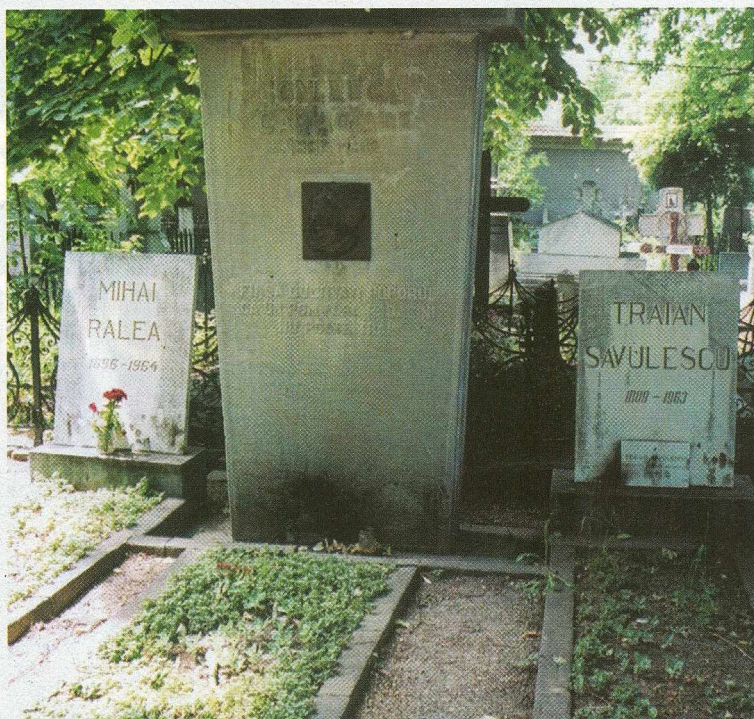
că nu am avut mari necazuri. Până la urmă, jumătate din «activul de partid» de la Bellu, din Parcul Libertății, de la crematoriu, a «lucrat» cu mine. Lucrul cu partidul trebuia să fie discret. Atunci când, pe vremea lui Dej, a avut loc celebrul accident aviatic de la Moscova, când a murit ministrul de externe Grigore Preoteasa, s-a zvonit

că ar fi fost vorba de un asasinat. Siciul de zinc al ministrului a venit sigilat din U.R.S.S. și, în ciuda curiozității, Stoica a trebuit să stea cumințe și să nu se uite ce e înăuntru.”

SADOVEANU, ARGHEZI, STANCU

Încă din 1956, Radu Stoica a devenit și cioclu semi-oficial al scriitorilor. După câteva ceremonii bine puse la punct, conducerea Uniunii Scriitorilor a decis să lucreze numai cu Stoica. Până în ziua de azi el a băgat în pământ aproape 90% din scriitorii morți în București. S-a ocupat de nume mari ca Sadoveanu, Arghezi, Stancu sau Nichita Stănescu. În 1961, la înmormântarea lui Mihail Sadoveanu au participat câteva zeci de mii de persoane. Fiindcă se convertise la comunism, partidul i-a pregătit lui Sadoveanu un tratament mai special. S-a construit un catafalc imens, au fost aduse camioane de la armată, au fost comandate coroane de flori mai mari ca de obicei. Datorită aglomerației dricul a plecat cu trei minute întârziere. Imediat au apărut niște tovarăși care i-au atras atenția că pentru încă un minut de întârziere o să zboare din serviciu. Timorat, a reușit să managerieze bine situația și a rămas în slujbă. Ca pe un personaj interesant, scriitorii l-au acceptat între ei. Radu Stoica primise dreptul să bea la cârciuma Uniunii unde nu putea intra orice muritor. „Lumea bună” a literelor se bătea să-l aibă la masă, pentru a afla povești cu nomenclaturiști morți sau ultimele bancuri politice, pe care cioclu le spunea cu mult talent. Se împrietenise cu Nichita Stănescu și cu Marin Preda cu care făcea îndelungi chefuri nocturne. Își aduce aminte:

„Mi-a fost foarte greu. Atât cu Nichita cât și cu «monșer» Preda eram bun amic. Vă dați seama ce greu mi-a fost să-l bag în pământ pe amândoi. Când a murit Preda, atunci când m-au trimis la Mogoșoaia să-l iau, mi-a venit să plâng. Acum, după '90, când a murit mama lui Nichita, am lucrat aproape pe gratis în amintirea lui, am bătut drumul până la Ploiești.”

Ajuns aproape un membru onorific al breslei scriitorilor, Radu Stoica se ocupă în mod special de literații care mor. La scriitori lasă din preț, ba chiar, în cazul unora mai săraci chiar donează bani pentru achiziționarea mormântului și tocmirea groparilor. Ca să ajungă și el scriitor „activ” pe Stoica îl bate serios gândul să se apuce să scrie un roman despre morți celebri sau, de ce nu, să-și publice memoriile.

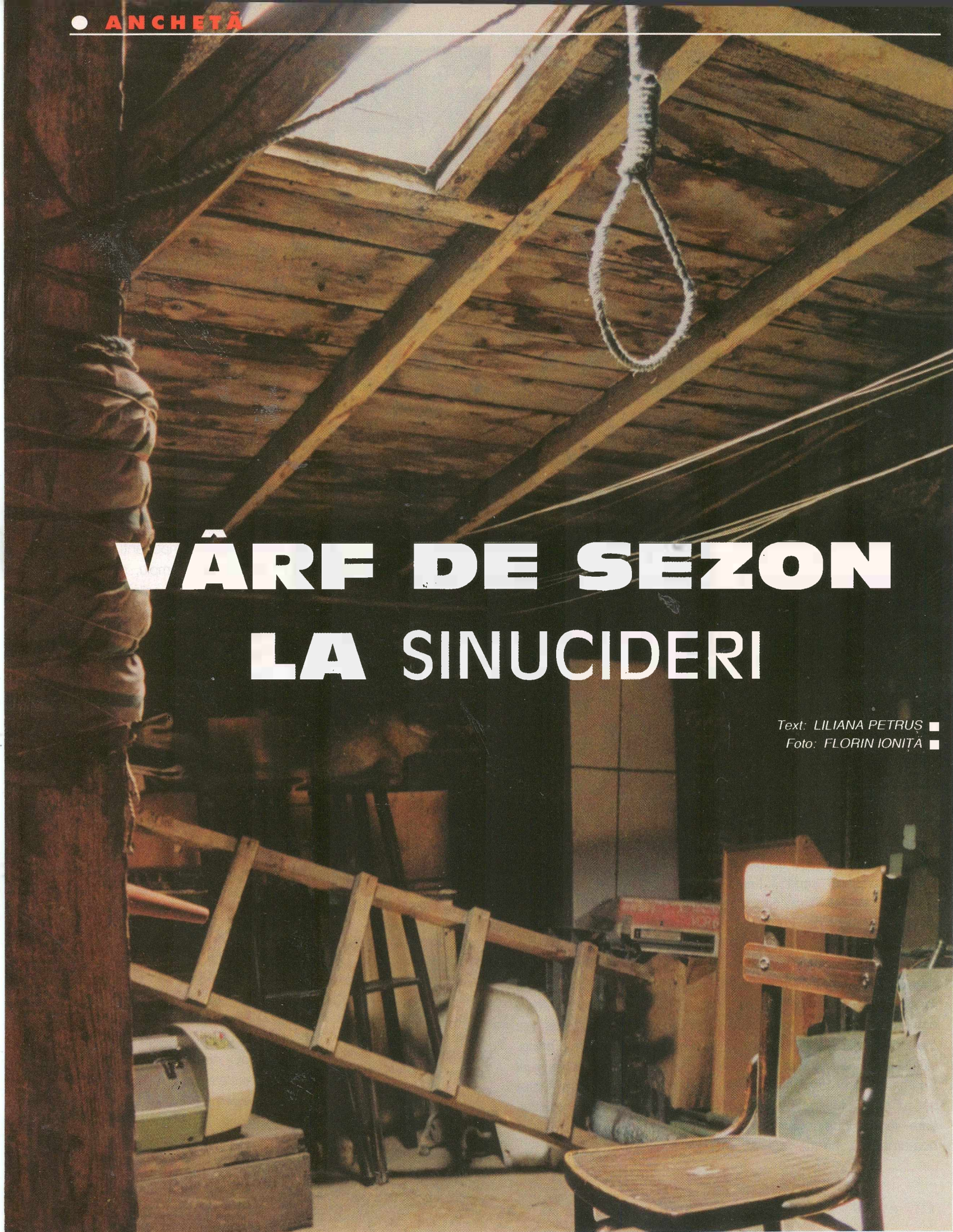
UNDE-S ÎNMORMÂNTĂRILE DE ALTĂ DATĂ

După 1992, maestrul de ceremonii al VIP-urilor decedate s-a gândit să-și deschidă iar pe cont propriu o firmă de pompe funebre. Ne spune: „Am adus sicrie cu față comercială din Italia, stejar curat, capitonate cu catifea sau mătase. Am luat dricuri-limuzină. Nu prea mai merge, lumea nu mai are posibilități. N-am mai prins ceva așa grandios, cu cai mascați, nici eu nu mai știu de când. E sărăcie mare, dom'le.”

Totuși, când moare câte un VIP, familia e sfătuită să apeleze tot la bătrânul Stoica. A băgat în pământ după 1990 și ceva parlamentari, actori celebri, oameni de afaceri importanți. Firma Stoica, de exemplu, se poate mândri că a fost solicitată să se ocupe de repatrierea cadavrelor rezultate din accidentul de la Balotești. E o adevărată performanță să faci rost de sicrie de zinc și de autorizațiile de „export” ale cadavrelor la timp. Prin relații mai mult sau mai puțin oculte dobândite în cei peste 50 de ani de carieră, Radu Stoica face rost repede de ele. S-a ocupat de exportat sau înhumat în țară budiști, islamici, evrei sau anglicani și a reușit de fiecare dată să facă rost de un preot adecvat situației. În timp ce explica treaba cu străinii, în preajma noastră a apărut un bărbat cu mustață, îmbrăcat impecabil, care a zis: „Tată, la familia Gomoiu mortu-i gata”. Plin de mândrie bătrânul cioclu ne-a mărturisit: „Ăsta-i ginerele meu. În '90 era săracu' inginer într-o fabrică. I-am dat o meserie bună, el o să moștenească firma...”

VÂRF DE SEZON LA SINUCIDERI

Text: LILIANA PETRUȘ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Psihologii susțin că, teoretic, românul, ca personaj colectiv, se adaptează destul de ușor schimbărilor din viața socială sau personală. Practica, însă, ne omoară. De data asta, în sensul propriu. Din motive de tranziție fără sfârșit, șomaj, disperare, izolare socială sau sărăcie, pur și simplu, numărul românilor care își pun capăt zilelor este din ce în ce mai mare.

În anul 2000 și-au pus capăt zilelor aproape 4.000 de români. Mulți, foarte mulți, de vreme ce acesta este „recordul absolut” al sinuciderilor din ultimul deceniu. Fără să sufere de vreo boală psihică, se îngroașă rândurile conaționalilor noștri care aleg moartea în semn de protest că viața asta nu prea este pe măsura lor. Și s-o schimbi nu e treabă ușoară.

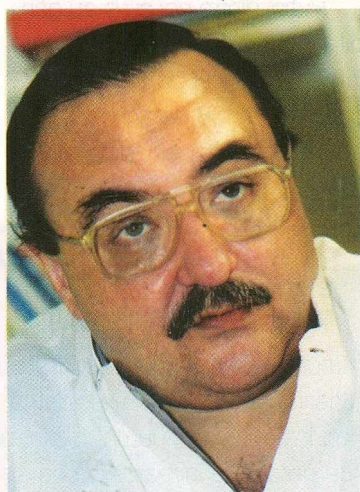
PÂNĂ ÎN 2000, SINUCIDERILE ERAU MAI PUȚINE ÎN ANII ELECTORALI

Unora dintre noi le lipsește gena de luptător, ori „s-a consumat”, deja, în bătăliile zilnice. Raportul anual al specialiștilor din Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici” consemnează, în dreptul „jubileului” 2000, 3.967 de sinucideri în România, cu 12% mai multe față de 1999, și cu peste 40% mai multe comparativ cu 1996. Analizând repartitia teritorială a sinuciderilor, s-a constatat că majoritatea cazurilor, raportate la șuta de mii de locuitori, se înregistrează în județele Transilvaniei: Covasna, Harghita, Satu Mare, Mureș, Arad (între 36,9 și 25,9, în timp ce media națională este de 17,4). În alte zone ale țării, ca Buzău, Caraș-Severin, Vaslui, suicidul se întâlnește destul de rar. La nivelul Capitalei și al județului Ilfov, anul trecut marchează tot un record în domeniu, cu peste 500 de cazuri. Numărul sinuciderilor, spun specialiștii, crește continuu, din 1990 încoace, cu o mică „pauză electorală”. În 1996, dacă tot au fost alegerile,

cu „schimbarea” dătătoare de speranță, și-au pus capăt zilelor „doar” 267 de bucureșteni. După ce au trăit schimbarea cu pricina, cei croiți pe sinucidere și-au luat revanșa. Dacă tot n-a venit sfârșitul lumii, unii și l-au provocat singuri. Cu 514 cazuri, anul 2000 ar putea rămâne, în istoria Capitalei, drept „anul sinucigașilor”. Asta dacă nu cumva, Doamne ferește, mai

urmează și alte valuri.

Pe lângă tragedia cifrelor, fenomenul suicidar din România este un fel de barometru pentru „starea națiunii”. Din punct de vedere socio-patologic, sinuciderile măsoară sănătatea mentală a unei societăți, oglindind tensiunile și conflictele sociale, politice și economice ale acesteia. Altfel spus, amploarea sinuciderilor este direct proporțională cu deteriorarea

Psihiatrul Radu Mihailescu susține că tristețea prelungită e semn de depresie. De aici până la sinucidere nu mai este decât un pas

rapidă, progresivă a climatului mioritic. Categoriile sociale cele mai expuse acestui fenomen sunt bătrânii, persoanele abandonate de familie sau de societate, tinerii la pubertate, decepționați în dragoste sau incapabili să se adapteze tranziției, și femeile părăsite. Specialiștii susțin că fenomenul suicidar în România, prin comparație cu „lumea civilizată”, este plin de anomalii. Adică noi, românii, nu suntem în pas cu „moda” sinuciderilor, nu suntem occidentali nici măcar atunci când ne punem capăt zilelor. În

plăgile tăiate. „Topul” modalităților de sinucidere situează pe primul loc spânzurarea (63%), urmată de otrăvire (14%) și aruncarea de la înălțime (10%). Diferența de 13% se acoperă cu tăieturi, înecări, aruncări în fața trenului sau metroului, electrocutări și împușcături. Cam de multă vreme, nici un român nu și-a pus mintea la contribuție pentru a găsi o soluție de sinucidere originală.

Media de vârstă a sinucigașilor este de 50,9 ani, cele mai multe acte de suicid înregistrându-se la grupa de vârstă

NICI CÂND NE PUNEM CAPĂT ZILELOR NU SUNTEM OCCIDENTALI

timp ce pe dincolo oamenii se omoară prin împușcare, prin doze-șoc de droguri (bărbații) sau cu otravă și aruncându-se înaintea mașinilor (femeile), ai noștri preferă tot ștreangul, aruncarea de la înălțime ori

40-49 ani. De remarcă că sinuciderile la bărbați au depășit, semnificativ, în 1999, numărul sinuciderilor la femei (62%, respectiv 38%), și nici aici nu ne încadrăm în standardele occidentale pentru că, în general, se spune că bărbații sunt mai adaptabili schimbărilor decât populația feminină. Din punctul de vedere al sinuciderilor, anul calendaristic are două „valuri” sau „unde suicidare”, fiecare cu câte o creastă și cu câte o depresiune. Cele mai multe sinucideri au loc în lunile martie-iulie și noiembrie-decembrie, în timp ce minima se înregistrează în ianuarie-februarie și august-octombrie. Specialiștii nu prea pot explica semnificația acestor cicluri. Interpretările se limitează la complexitatea de factori de ordin climatic, bioritm etc., care ne influențează psihicul. În rest,

Înainte de pensionare, prof. Vladimir Belis, director IML ne-a prezentat „raportul asupra sinucigașilor”

Multi dintre sinucigași ajung în congelatoarele IML, spre identificare

e misterul naturii umane.

Depresia este pe primul loc ca incidență între bolile psihice și principala afecțiune care duce bolnavul spre sinucidere. Cele mai importante cauze ale declanșării acestei boli sunt genetice – pentru că există familii de depresivi – imunologice, biologice și, mai ales, stresul nostru cel de toate zilele. Un factor agravant este și alcoolul. Astfel, indivizii care apelează la

băutură pentru a se binedispune ascund și primele semne de depresie. Urmează o tristețe prelungită, insomnii chinuitoare, lipsa poftei de mâncare și scăderea în greutate. Dacă nu se intervine rapid din punct de vedere medical, pacientul își modifică modul de gândire, îi scade respectul pentru propria persoană și se autoculpabilizează, că este o povară pentru familie și chiar pentru societate.

De la această stare de spirit până la sinucidere nu mai este decât un pas. Psihiatrul Radu Mihăilescu, de la Spitalul „A. Obregia”, din București, susține că, la primele semne de depresie, oamenii ar trebui să apeleze

punctele de vedere. Am vizitat-o într-o duminică, la firma pe care o conduce, „că doar n-o să-ți povestesc despre cum era să-mi iau zilele, în fața copiilor, Doamne ferește!”. Este o femeie frumoasă, cochetă și,

O TRISTEȚE PRELUNGITĂ E SEMN DE ȘTREANG

la medic: „Din punct de vedere medical, suicidul este o consecință a unei suferințe psihice, chiar dacă de scurtă durată. Dacă oamenii ar apela la medic, la primele semne depresive, nu s-ar ajunge la sinucidere. Tristețea este o stare normală pentru un individ, dar permanentizarea ei, adică depresia, ține deja de patologie. În principiu, un individ nu realizează când trece pragul dintre tristețe și depresie, dintre o stare de spirit și o boală. Din păcate, însă, la noi, la români, există o prejudecată conform căreia

culmea, deșteaptă foc. Nici nu-mi vine să cred cât de aproape a fost de moarte, după optimismul degajat de simpla ei prezență, într-un birou anost, cu telefoane, dosare și PC-uri. Chiar dacă a depășit demult faza de sinucigaș, Elena se întunecă, totuși, și acum, povestind despre ea: „Culmea este că n-am avut niciodată un motiv considerat serios pentru a-mi lua viața. N-am fost săracă, n-am suferit din dragoste, nu mi-a murit nimeni dintre cei foarte dragi. Totuși, pe la 19 ani, eram disperată. Mi se părea că

„ATUNCI AM SIMȚIT GUSTUL MORȚII”

suferința psihică se rezolvă cu resurse proprii, fără intervenția medicului, că e rușinos să ai astfel de probleme. Așa că omul ajunge la spital când este, de regulă, prea târziu. Sau nu mai ajunge deloc, în cazul sinuciderilor.”

Puțini dintre noi nu s-au gândit la sinucidere, măcar o dată în viață. Este și cazul Elenei A., o femeie de 38 de ani, realizată, acum, aproape din toate

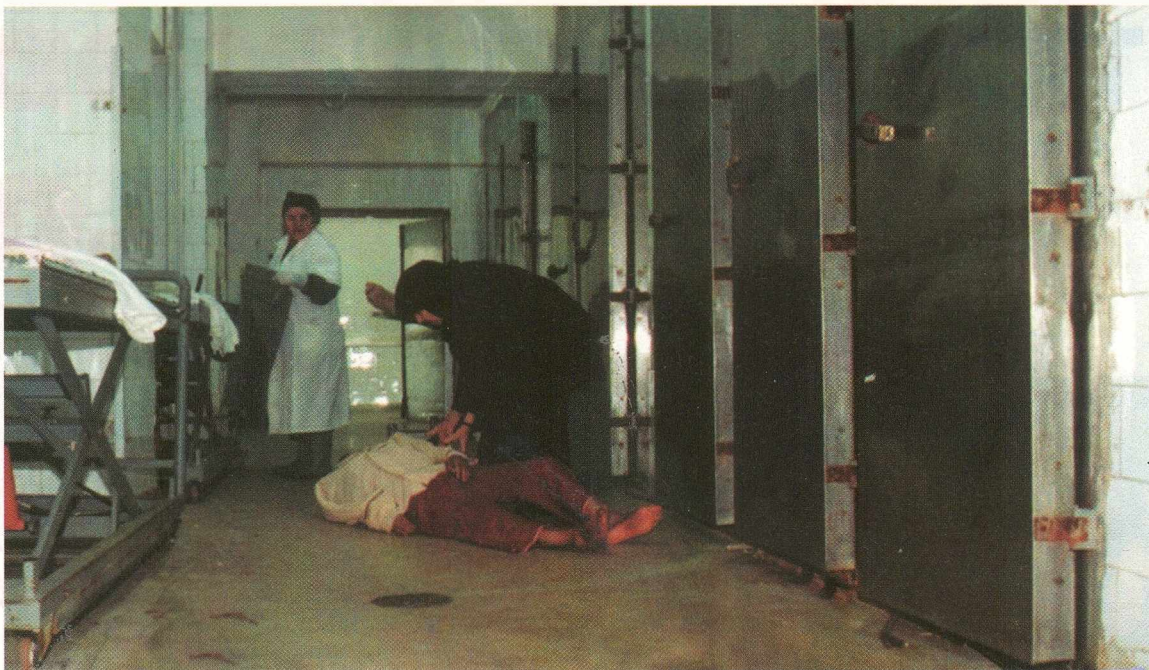
viața asta, în general, e de doi bani, că nu merită s-o trăiești, că sunt prea mărunte lucrurile pentru care ne cheltuim timpul și nervii. Mai citeam, pe atunci, și literatură existențialistă, așa că aveam și confirmarea tristeților mele. Nu mă încânta nici facultatea aleasă, ASE-ul, nu-mi imaginam ce naiba aș putea să fac în viață, ca să mă simt împăcată și cu mine, și cu ceilalți. În fine, mă aflam în ceea

CAPRA VECINULUI

Ultimul raport al Organizației Mondiale a Sănătății situează suicidul printre primele zece cauze de deces din lume, la adulți. Cu tinerii e și mai grav, sinuciderea este al treilea „vinovat” de moartea lor. În fiecare an, numai în Statele Unite ale Americii peste 200.000 de persoane încearcă să se sinucidă. Multe chiar reușesc. Acest top sinistru, însă, este condus de vecini de-ai noștri, Ungaria și Rusia. La fiecare 100.000 de persoane din Ungaria, se sinucid peste 30, în fiecare an. Cu 40, rușii sunt, totuși, pe primul loc.

Psihologul Adrian Coman, susține că persoanele cu tulburări psihice nu pot fi testate la poligraf pentru că au o deviație de comportament care dă erori

ce se numește o criză de ideal. Mă gândeam să mă sinucid, foarte des, dar numai noaptea, în lungile și chinuitoarele mele insomnii. Am oroare de sânge, așa că nu m-am gândit nicio dată să-mi tai venele sau să mă arunc de pe căminul studențesc, sau în fața tramvaiului.

OTRAVĂ PENTRU ROMBURI

Mi-am procurat, în schimb, o sticlă cu verde de Paris, sub pretextul că am văzut șobolani la grupul sanitar. Am purtat otrava după mine, în geantă, vreo câteva luni. Culmea este că îmi dădea un sentiment de siguranță. Într-o noapte chiar am gustat-o, ca să zic așa, am dus sticlă la gură și, când mi-a ajuns pe limbă, am aruncat-o pe ciment și s-a spart. Cred că atunci chiar am simțit gustul morții. M-am plimbat, apoi, toată noaptea, răsăritul m-a prins pe o bancă în Cișmigiu. Vreo două săptămâni n-am fost bună de nimic, mi-am speriat familia și prietenii, toți credeau că sunt bolnavă și îmi recomandau un medic. După aceea, încet-încet, mi-am revenit. A venit viața peste mine, cu ale ei, cu un iubit, cu doi copii, cu o

firmă. Dacă vrei să fii sinceră, până la capăt, poți să scrii că și acum cred că viața asta e de doi bani. Doar că m-am obișnuit cu ea. Nu m-aș mai sinucide, evident, nu mai am timp de asta, am o groază de responsabilități. Acum există, în viața mea, ființe și lucruri mult mai

importante decât mine. Pentru ele sunt datoare să trăiesc, în orice condiții".

Zilele trecute, o tânără de 16 ani, din Reghin, a hotărât să-și încheie socotelile cu viața. A înghițit o otravă foarte puternică, spun medicii, după ce s-au luptat câteva zile ca să-i salveze viața. A fost adusă la sediul SMURD, din Târgu Mureș, în stare de comă. Când să-i pună perfuziile, cadrele medicale s-au îngrozit. Fata era plină de vânătăi. Erau cele mai ciudate urme de violență văzute vreodată. Niște dungi late, ca un fel de panglici, intersectându-se într-o geometrie de romburi, aproape perfectă, cel puțin pe picioare. Trupul adolescentei părea o pictură suprarealistă,

opera unui maniac, desigur. Maniacul este chiar tatăl fetei. O bătea, spune el, că fura bani din casă, pentru băutură. Nimeni n-a mai confirmat această variantă. Oricât m-am străduit, imaginația mea a ratat scena „bătăii în romburi”. Poate doar dacă fata era măsurată, cu centimetrul, apoi însemnată, cu creta, și biciuită mai apoi, după cum indicau semnele, sau legată, în cruci, într-o strânsoare care a mușcat din carnea ei fragedă, învințind-o. Părinții fetei

nu au vrut să povestească nimic despre asta. Principala grijă a tatălui, filmat de un post de televiziune, a fost să-și ascundă fața. O taină urâtă ascund cei doi soți, o taină cu romburi bătucite pe trupul unei fete de doar 16 ani. Uneori otrava e mai bună... Probabil că, după ce tânăra își va reveni, poliția va dezlega misterul. Dacă nu se rezolvă cauzele sinuciderii, cu siguranță că fata noastră va recidiva, cu o doză de otravă mai mare, la sigur.

GLOBE IMPEX SRL

- Ceară cu zahăr Roll-on (80 ml)
- Benzi depilatoare cu ceară
- Cremă depilatoare Blondépil (150 ml)
- Cremă decolorantă (50 ml)
- Gel decolorant (față) (38 ml)
- Gel decolorant (150 ml)

FLACĂRA a obținut pentru tine o reducere de preț de **20%**

Comandați produsele trimițând acest talon pe adresa: **GLOBE IMPEX SRL, str. Enache Sandu nr. 24, Sector 2, București.** Indiferent de valoarea comenzii beneficiați de o reducere de **20%** și de scutirea taxelor poștale.

Ceară cu zahăr Roll-on (80 ml)	229.990 lei - 20% = 183.990 lei
Benzi depilatoare cu ceară	144.990 lei - 20% = 115.990 lei
Cremă depilatoare Blondépil (150 ml)	158.990 lei - 20% = 127.190 lei
Cremă decolorantă (50 ml)	168.990 lei - 20% = 135.190 lei
Gel decolorant (față) (38 ml)	174.690 lei - 20% = 139.750 lei
Gel decolorant (150 ml)	213.490 lei - 20% = 170.790 lei

Produs _____

Nuanță _____

Nume _____

Bucătă _____

Adresă _____

Telefon _____

Semnătură _____

TRATAMENTUL MODERN AL HERNIILOR

Text: Dr. ȘTEFAN JIANU ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Hernia, popular considerată „ruperea praporelui”, este definiată medical ca „exteriorizare a unui viscer pe un traiect anatomic preformat”. Cel mai frecvent se exteriorizează intestinele sau vezica urinară, iar traiectele anatomice interesate în primul rând sunt canalul inghinal, femural și ombilical, rezultând astfel cele mai întâlnite hernii: inghinală, femurală și ombilicală. Mai nou, influența anglo-saxonilor în medicină a determinat extinderea termenului de hernie și la ceea ce în România se numea, din franceză, eventrație – postoperatorie sau posttraumatică. Astfel, ruperea peretelui abdominal după operații sau după lovituri violente, cu exteriorizarea viscerelor sub piele, este denumită, din ce în ce mai des, hernie postincizională sau posttraumatică. Există, de asemenea, o serie de hernii mai rare – lombare, obturatorii, pararectale, precum și o serie de hernii interne, care nu fac obiectul articolului de față.

Herniile reprezintă o patologie importantă inclusiv în România, ele afectând între 4% și 12% din populație, după diverse statistici, vârsta reprezentând un criteriu important de diferențiere, întrucât frecvența herniilor este mai mare la copii (congenitale) și vârstnici (slăbirea peretelui muscular, alte afecțiuni asociate).

Încercări de a rezolva herniile nechirurgicale au existat dintotdeauna: punând un bănuț în buricul copilului sau un ghem și presându-l, legând cu un brâu sau cu o centură zona hemiană sau folosind un dispozitiv medical special creat în acest scop. Dacă o parte dintre herniile nou-născutului (cele mici) se rezolvă de la sine odată cu creșterea, restul încercărilor conservatoare și mai ales dispozitivele ortopedice sunt rezervate persoanelor tarate, în general vârstnice, care, datorită afecțiunilor multiple asociate, nu pot suporta o intervenție chirurgicală. Pentru ceilalți pacienți cu hernie, adică marea lor majoritate, singura modalitate de rezolvare este cea chirurgicală.

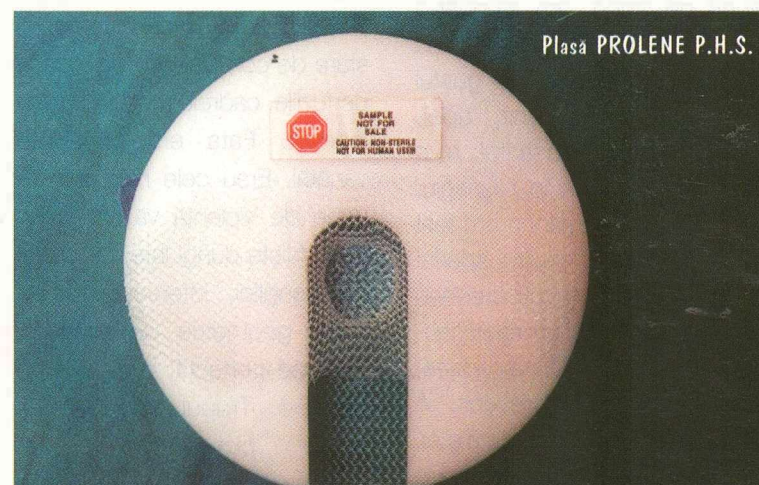
Pentru chirurghi, hernia a reprezentat dintotdeauna o încercare, deoarece, deși încă de acum peste o sută de ani s-au imaginat multiple procedee de rezolvare, totdeauna a existat o rată mare de recidive, ceea ce a făcut ca fiecare școală de chirurgie să încerce să găsească un nou procedeu, mai bun decât celelalte, adunându-se astfel peste o sută de tehnici clasice, mai multe decât pentru

orice altă afecțiune chirurgicală. Majoritatea acestor procedee au început să rezolve defectul hemiar („gaura” din peretele abdominal) prin diferite modalități de coasere a mușchiului și structurilor aponevrotice din jur, într-unul sau mai multe straturi, cu diverse fire, de la catgut și mătase până la oțel sau chiar șiret de piele. Dintre aceste tehnici cel mai răspândit a rămas procedeul lui Bassini, zis și anatomic (care, inclusiv în România, a avut rezultate bune, fiind preferat de majoritatea chirurgilor), cu o variantă a sa, promovată de Shouldice (care coase cu fir de oțel în mai multe straturi peretele abdominal), a prins foarte bine în Occident, bucurându-se de bune aprecieri, fiind considerat până în anii '80 procedeul ideal.

Ceea ce unea însă toate aceste procedee era faptul că, sutura se făcea „în tensiune”, adică se coseau structuri aflate la distanță, întinzându-le până se apropiu, ceea ce dădea și dureri postoperatorii mai mari

(prin tracțiunea filetelor nervoase) și crea și premisele unei recidive, prin tăierea de către fire, uneori, a straturilor musculare aponevrotice.

Opusul acestor tehnici clasice de reparare a herniei în tensiune este procedeul fără tensiune (tension-free), cunoscut sub numele lui Lichtenstein, chirurgul american care l-a descris și l-a făcut cunoscut în toată lumea. Lichtenstein a încercat la început să găsească un procedeu care să fie mai bun decât celelalte cunoscute suturând meticolos anumite structuri musculare, aparent mai rezistente decât celelalte, ceea ce părea promițător pentru scăderea recidivelor herniare. Ulterior, odată cu câștigarea unei experiențe impresionante (are un institut de 11 etaje în Los Angeles, unde se operează numai hernii), a realizat că de fapt problema principală a tehnicilor chirurgicale de rezolvare a herniei era tensiunea care se crea între firele ce încercau să apropie structurile situate la distanță. De

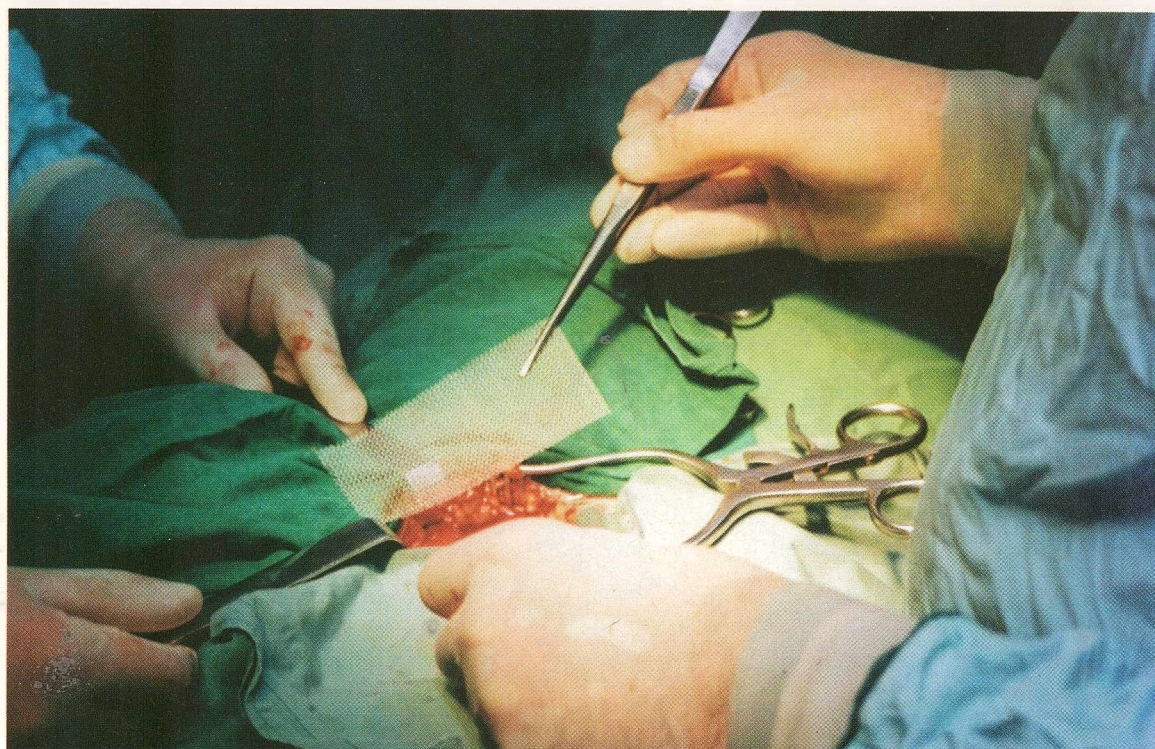

aici a venit și ideea unui procedeu fără tensiune, iar soluția a fost foarte simplă: folosind un petec de material sintetic, așa numita plasă MASH care să acopere orificiul herniar și să se sutureze la structurile adâncite ușor, fără nici un fel de tracțiuni. Rezultatele au fost surprinzător de bune: durerea postoperatorie a scăzut semnificativ, iar recidivele au fost aproape inexistente. În plus, folosirea anesteziei locale a adăugat o nouă posibilitate în arsenalul terapeutic al herniilor – operația în ambulator, fără internare, pacientul având posibilitatea, datorită durerilor reduse date de lipsa tensiunii, să plece la domiciliu pe propriile picioare la scurt timp după intervenția chirurgicală.

Cu toate aceste beneficii pe care le aducea noua tehnică, conservatorismul unor chirurghi și-a spus cuvântul și a fost nevoie de mai mulți ani pentru ca procedeul să înceapă să fie cunoscut în lumea întreagă. A fost nevoie să se dezvolte chirurgia laparoscopică (aceasta, în anii '90, a luat un avânt extraordinar) și la rândul ei să folosească plasa pentru a rezolva defectul herniilor, introdusă de data aceasta sub controlul microcamerei video, sub anestezie generală, pentru ca procedeul lui Lichtenstein să fie luat din nou în discuție.

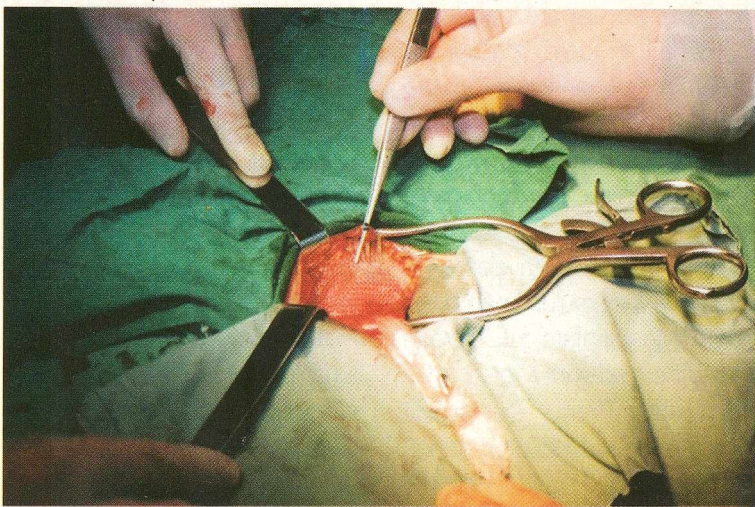
Între timp, plasele au progresat, posedând proprietăți de generare a cicatrizării mult mai bune și o toleranță de către țesuturi aproape totală, iar alți chirurghi au extins chiar folosirea plasei – Stoppa, de exemplu, tratând herniile bilaterale cu o plasă mare de 30x30 cm ce întărește tot abdomenul inferior.

După mai mult de zece ani de chirurgie laparoscopică a herniilor, entuziasmul general a diminuat și acum majoritatea chirurgilor consideră că este

preferabil unui procedeu cu anestezie generală, cu mai multe incizii mici de 1 cm, dar și cu spitalizare obligatorie – un procedeu cu anestezie locală, cu o incizie de 5-6 cm și cu o posibilă realizare în ambulator, fără internare. De altfel, și pacienții aleg cea de-a doua variantă în majoritatea lor, ceea ce a făcut ca în Occident procedeul lui Lichtenstein să urce pe primul loc în ierarhia tehnicilor chirurgicale de hernie și să existe deja mai multe variante de plase îmbunătățite, unele dintre ele permițând chiar sportivilor de performanță să-și reia activitatea la 2-3 zile de la operație.

Și în România folosirea tehnicilor „fără tensiune” a devenit uzuală pentru chirurghii deschiși la nou și, de asemenea, practicarea în ambulator, fără internare, a acestor procedee chirurgicale a fost întâmpinată cu entuziasm de pacienții centrului nostru medical, ceea ce ne-a încurajat și în promovarea altor tehnici de „chirurgie de o zi” folosite în flebologie, proctologie și, într-un viitor apropiat, în chirurgia laparoscopică.

Dr. Ștefan Jianu, Medic primar chirurg,
Spitalul Clinic de Urgență București,
Centrul Medical Proestetica, Tel: 659.59.77.

SALA DE
LECTURĂ

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

MEDICUL MIL VA EFECTUA DE

a realiza un transplant de plămâni?

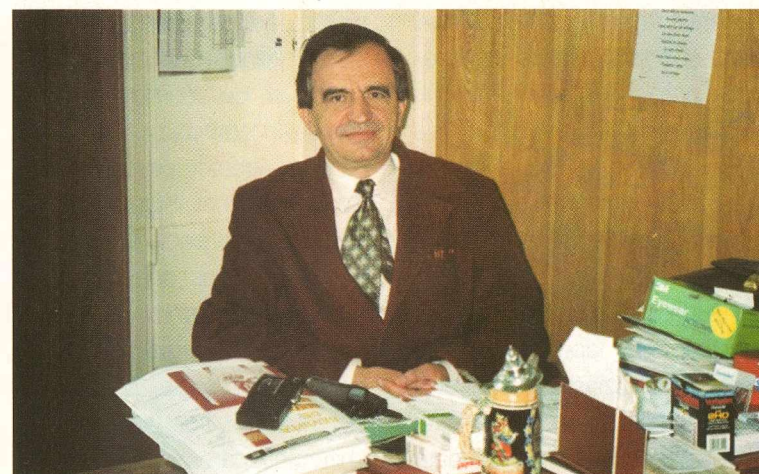
T.H.: Trebuie să știți încă de la începutul discuției noastre că în România chirurgia toracică este abia la începuturi. Eu și cu doctorul Mihai Davidescu, medic primar de terapie intensivă, am efectuat anul trecut un stagiul de specializare în acest domeniu la celebrul Allgemeines Krankenhaus, unde am luat primele contacte cu ceea ce înseamnă transplantul pulmonar. Odată întorși de acolo am început să organizăm Grupul Român pentru Transplant Pulmonar. Pentru ca planurile noastre să poată fi puse în practică avem nevoie de o echipă de specialiști bine pregătiți precum și de dotarea necesară. Referindu-ne la factorul uman, echipa trebuie să fie alcătuită din medici pneumologi, din specialiști în medicină intensivă, chirurgie toracică și medicină internă. Profit de acest prilej pentru a le comunica tuturor medicilor care vor să ia parte la proiect să ne contacteze la Spitalul Militar Central. O altă etapă este dotarea cu aparatura necesară efectuării transplantului. Noi am

La sfârșitul secolului al douăzecilea înlocuirea organelor bolnave ale corpului uman cu altele sănătoase a revoluționat întreaga istorie medicală. Transplantul a devenit peste noapte soluția miraculoasă a medicinei moderne. În linii mari principiul funcționa bine. Dificultățile au început să apară abia în momentul în care medicii au constatat că anumite organe pot fi înlocuite cu ușurință în timp ce altele creează complicații ce păreau, la un moment dat, imposibil de depășit. Plămânul s-a aflat multă vreme pe lista părților corpului uman care, odată transplantate, nu ofereau pacienților speranțe prea mari de viață. Primul transplant pulmonar a avut loc într-o clinică din SUA, în 1963. Medicinei însă i-au fost necesari încă 20 de ani pentru a se putea mândri cu un succes în acest domeniu. Operația a avut loc la un spital

din Toronto și a permis pacientului transplantat să trăiască cinci ani cu noul organ. În momentul de față înlocuirea unui plămân bolnav cu altul sănătos este o practică medicală curentă. Întâietatea la acest capitol și-o dispută două mari clinici: Spitalul St. Louis din SUA și Allgemeines Krankenhaus din Viena. De curând, transplantul de plămâni a găsit un teren prielnic și-n țara noastră. La Spitalul Militar Central există un nucleu de medici coordonat de generalul de brigadă Teodor Horvat. Doctorul Horvat are o impresionantă carte de vizită în materie de boli pulmonare și, în luna februarie a anului 2001, a efectuat un stagiul de o lună la Allgemeines Krankenhaus. Aici el a avut posibilitatea să lucreze sub îndrumarea profesorului Walter Klepetco, specialist care din 1989 și până în prezent a efectuat nu mai puțin de 400 de

transplanturi pulmonare. De ce este nevoie pentru ca medicii români să realizeze un transplant de plămâni, în ce condiții se poate face el, cine poate beneficia de această operație, care sunt riscurile și în cât timp va avea loc o asemenea intervenție chirurgicală la Spitalul Militar Central vom afla chiar de la doctorul Horvat.

Rep.: Domnule doctor, în ce stadiu se află medicina din România pusă fiind în situația de

AR TEODOR HORVAT PRIMUL TRANSPLANT PLĂMÂNI DIN ROMÂNIA

Început deja să achiziționăm o serie de aparate în timp ce altele sunt comandate. Aparatul cel mai important pe care intenționăm să-l cumpărăm cât de curând este așa-zisul ECMO, un aparat de oxigenare extracorporală a plămânului artificial pe care-l folosim în timpul operației. Acesta nu trebuie confundat cu aparatele de ventilație pulmonară, pe care le cunoaște toată lumea și care nu fac altceva decât să asigure fluxul de gaze spre plămânul pacientului. În fine, ultima etapă este aceea de identificare a pacienților care au nevoie de o astfel de intervenție.

— Cine poate să beneficieze de un transplant pulmonar?

— Pe lista noastră de așteptare se vor afla bolnavi care suferă de emfizem pulmonar, de fibroză pulmonară idiopatică, de fibroză chistică și de hipertensiune pulmonară. După cum observați, există și maladii ale plămânului care nu pot fi tratate cu ajutorul transplantului. Înlocuirea unui plămân bolnav cu un altul, sănătos, nu are loc decât atunci când bolile mai sus enumerate nu mai pot fi stăpânite cu nici un alt tratament.

— Ce garanții de viață oferă pacienților o astfel de operație?

— Durata medie de viață a

celor care au suferit un transplant de plămân este de circa doi ani de zile. Recordul la acest capitol însă îl deține un pacient care trăiește de 15 ani cu un plămân transplantat. Intervenția este considerată un succes în momentul în care viața pacientului căruia i s-a înlocuit plămânul este de două ori mai lungă decât în cazul în care operația nu ar fi avut loc.

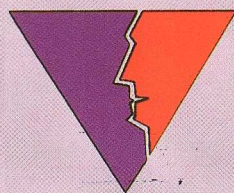
— Care este partea cea mai dificilă a intervenției chirurgicale în sine?

— Unul dintre cele mai importante aspecte ale transplantului, în general, îl constituie echipa medicală care participă la operație. Acum, la noi în țară, lucrurile stau în felul următor: bolnavul se află la București, iar organul sănătos trebuie recoltat de la Cluj sau de la Târgu Mureș. Irinei Popescu sau doctorul care efectuează operația se duce la Târgu Mureș, recoltează organul la clinica de acolo, se urcă în avion împreună cu el și se întoarce la București. Odată ajuns aici nici nu coboară bine din avion că și dă fuga la spital unde, după toată oboseala asta, intră în operație. Sau mai

bine zis într-o dublă operație; mai întâi elimină organul bolnav după care îl înlocuiește cu cel sănătos. La ora actuală clinicile prestigioase își permit să folosească două sau chiar trei echipe de chirurghi, pentru un singur transplant. O echipă recoltează organul sănătos, altă echipă îl îndepărtează pe cel bolnav în timp ce, în unele cazuri, intervine și o a treia echipă de medici care introduce plămânul sănătos. Acest mod de lucru diminuează considerabil riscul unor erori datorate obosealii firești care intervine atunci când echipa medicală este nevoită să muncească atât de mult timp fără întrerupere. Probleme pot să apară și imediat după operație, atunci când corpul pacientului s-ar putea să refuze noul organ. În orice caz, o perioadă de timp pacienții vor urma o medicație strictă, care să asigure buna funcționare a plămânului. Există și cazuri în care treaba merge bine o perioadă, după care, plămânul transplantat nu mai face față. În astfel de situații se poate face o nouă operație, urmată de încă una etc.

— Când estimați că echipa condusă de dumneavoastră va putea efectua primul transplant de plămân din România?

— După calculele noastre acest lucru se va întâmpla peste circa un an de zile.

CONCURS

Premiu:

Consultație și examene paraclinice în valoare de

500.000 lei

CABINET INDIVIDUAL „Dr. CRISTIAN CIOCĂLTAN” – MEDICINĂ GENERALĂ – MEDICINĂ DE FAMILIE EXPLORĂRI PARACLINICE EKG – ECOGRAFIE

Cabinetul și laboratorul sunt concepute și dotate la standarde medicale internaționale, după model german.

Adresa: Calea Moșilor 290, Bl. 36, Sc. 1, Ap. 2
Telefon: 212.33.26; Urgențe: mobil 092.25.75.45

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **22 iunie 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de PARAMED – Cabinet de Medicină Generală

paramed

FILTRELE DANEZE DE LA SILVAROM SUNT O ADEVĂRATĂ BINECUVÂNTARE PENTRU GIULEȘTENI

Text: CIPRIAN ENEA ■

Foto: CIPRIAN ENEA și arhiva SILVAROM ■

Inaugurare la nivel înalt

Am auzit cu toții de faimoasele ploii cu broaște sau chiar cu pești, provocate de uragane teribile, care smulgeau bielele animale din lacuri ori din râuri și le proiectau la zeci de kilometri distanță, fix în centrul unui orașel respectabil. Ninsoare cu rumeguș însă nu credeam să existe!

La ora actuală SILVAROM este una dintre cele mai performante fabrici de mobilă din țara noastră. Calitatea pieselor de mobilier realizate de întreprinderea bucureșteană a depășit de mult timp granițele României. Cei care muncesc aici susțin că SILVAROM a

această problemă gravă trebuia rezolvată în cel mai scurt timp. În 1998, auzind lucruri foarte bune despre proiectele de mediu realizate în România de către Danemarca, ne-am gândit că poate vom găsi o oportunitate de a conlucra cu reprezentanții guvernului danez. Mai întâi

ÎN 10 MINUTE ORICE LUCRU DIN JURUL FABRICII DEVENEA ALB-GĂLBUI

ajuns un adevărat lider în domeniu datorită directorului său general, Andrei Maenhardt. Din discuțiile pe care le-am purtat, în lipsa domnului Maenhardt, cu directorul Ioan Mărginean, am aflat că lucrurile nu au mers de la început ca pe roate: „Dacă din punctul de vedere al producției în sine fabrica noastră s-a situat tot timpul printre cele mai bune întreprinderi de profil din țară, cu totul altfel a stat treaba la capitolul poluare. De pe coșurile noastre ieșeau anual în atmosferă circa 500 tone de rumeguș. Dacă venea o mașină în curtea fabricii, în

am depistat persoanele de legătură și, cu ajutorul lor, i-am contactat pe producătorii danezi.”

„Problema noastră avea însă două aspecte. În primul rând era vorba despre rumegușul pe care-l degajau coșurile în atmosferă din cauza unor imperfecțiuni ale vechiului nostru sistem de filtrare. În al doilea rând însă aveam de-a face și cu unele aspecte economice importante. În fabrică se afla pe atunci o mare cantitate de deșeuri care nu era valorificată. Astfel că ne preocupa cum să găsim o modalitate de a obține

UN PROIECT CU DUBLĂ RENTABILITATE

5-10 minute autoturismul devenea alb. Oamenii care locuiau în casele din împrejur ajunseseră la disperare. La fel de disperați erau și cei din conducerea întreprinderii, care căutau cu înfrigurare o soluție. Zilnic soseau pe birourile noastre plângeri peste plângeri și

un câștig de pe urma resturilor cu pricina. Pornind de la aceste idei am pus la cale un dublu proiect care cuprindea atât realizarea unei centrale termice pe bază de rumeguș (care să înlocuiască vechiul combustibil lichid) precum și instalarea filtrelor pentru rumeguș și pentru

Andrei Maenhardt (stânga) și Eric Bom, ambasadorul Danemarcei la București

fum. În opinia mea finalizarea acestui proiect a fost o performanță deosebită deoarece el a fost dus la bun sfârșit în doar cinci luni de zile de la semnarea contractelor. Partea daneză a fost reprezentată aici de către

sunt niște tipi competenți care-și cunosc bine meseria. Ei au fost cei care s-au ocupat de măsurători, de calcule etc. De altfel, reputația pe care o are Danemarca în ceea ce privește problemele de mediu este bine-

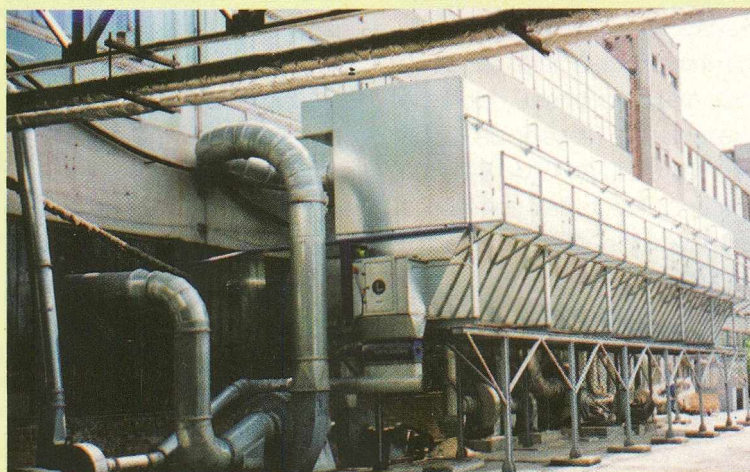
FILTRELE SUNT UN FEL DE ASPIRATOARE URIAȘE

firma MOLDOW, cea care a asigurat latura tehnică a lucrării (centrala termică, filtrele etc.). Partea de construcție am realizat-o noi, românii. În final, contribuția daneză a fost de 500.000 dolari în timp ce SILVAROM a investit 850.000 dolari. Specialiștii aduși de către danezi mi-au lăsat o impresie foarte bună și au demonstrat că

cunoscută. Mie îmi place foarte mult un principiu al lor care sună cam așa: degeaba îți protejezi propriul teritoriu de poluare dacă vecinii tăi nu fac același lucru la ei în țară. Poluarea nu are limite și ea nu poate fi oprită la granița unei țări anume... E o gândire înțeleaptă! În încheiere, aș vrea să mai adaug faptul că aceste realizări de la SILVAROM

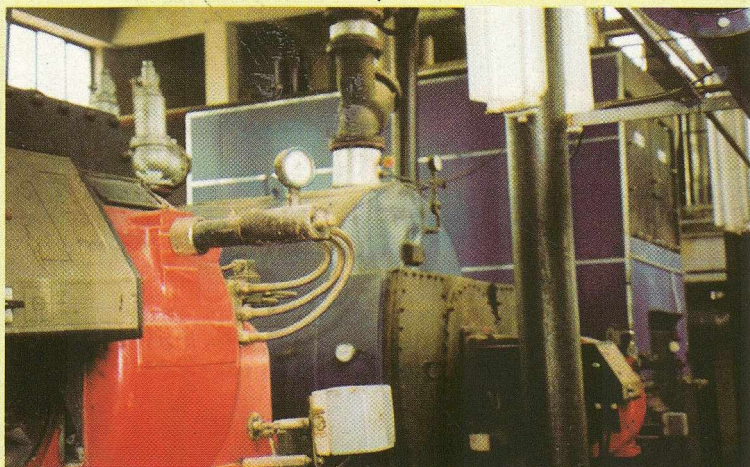
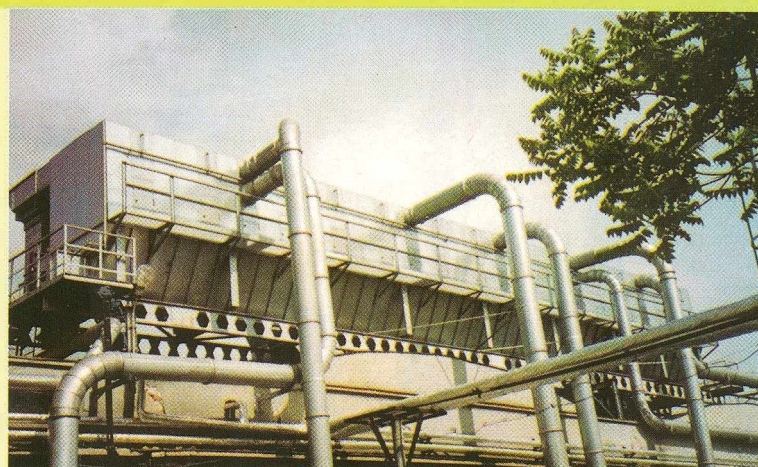
Ion Nica, șef mecano-energetic

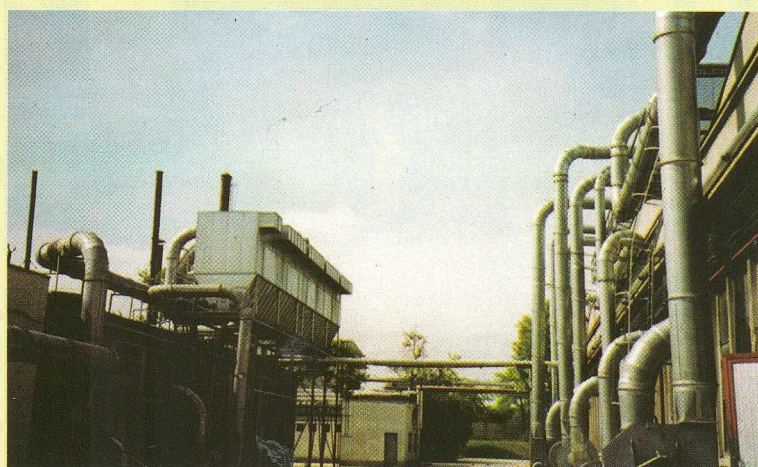
Filtrele de rumeguș realizate de danezii de la Moldow

Din acest stadiu a demarat proiectul de la SILVAROM

Cazanele din interiorul termocentralei construite în colaborare cu reprezentanții Danemarcei

au fost posibile datorită bunei colaborări între INL Brașov, DEPA (reprezentată de Daniela Căncescu), MOLDOW și SILVAROM.

Pentru a vedea cu ochii noștri ce au realizat cei de la SILVAROM împreună cu danezii ne-am deplasat prin fabrică împreună cu Ion Nica, șeful secției mecano-energetic. Acesta ne-a plimbat prin întreaga întreprindere fără să omită nici măcar cochetul salon de prezentare a pieselor de mobilier marca SILVAROM: „Vă spun sincer că înainte la noi în fabrică era jale mare. Nici nu apucam să intru bine pe poartă că mă și albeam din cap până-n picioare. Arătam de parcă mi-ar fi turnat cineva-n cap o găleată de rumeguș. Dacă acum nu mai vedeți pe aici nici un fir de rumeguș asta se datorează fil-

trelor speciale instalate de MOLDOW. Particulele de lemn care altădată scăpau în natură sunt colectate acum în niște saci mari, care sunt scuturați apoi, printr-un sistem de ventilație special. Rumegușul astfel rezultat ia drumul termocentralei. Eu personal i-am cunoscut pe danezi la ei acasă atunci când am făcut un curs de instruire și specializare. Aici însă, firma ARGUSFYR, care s-a ocupat de montarea cazanelor, nu a trimis specialiști danezi ci a delegat un ceh și un sloven de la reprezentanțele pe care le are în Europa Centrală. Băieții erau foarte buni meseriași, dar nici noi nu ne-am lăsat mai prejos. La montarea filtrelor, de exemplu, planul era să terminăm treaba în zece săptămâni, dar noi am făcut lucrarea în doar cinci săptămâni.

Directorul Ioan Mărginean

Românii noștri s-au descurcat bine și în ceea ce privește construcția instalațiilor de tubulatură și a suportilor (PETCU CONSTRUCT), a transportului pneumatic (NIMB București) și a instalațiilor tehnice (NIMB Cernavodă). În timpul realizării acestor lucrări nu am avut nici un fel de probleme. Acum însă ne confruntăm cu unele dete-

riorări ale cazanelor de la termocentrală, dar problema va fi depășită cu bine. Una peste alta, cu investițiile noastre, pe de o parte, și cu sponsorizarea consistentă oferită de Danemarca, pe de altă parte, la SILVAROM s-a făcut o treabă excelentă cu care puține fabrici de profil din România se pot mândri."

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

ASIBAN SA
ASIGURARE - REASIGURARE

Societate de asigurare - reasigurare fondată și administrată de:

- BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ •
- BANCA ROMÂNĂ pentru DEZVOLTARE - GROUPE SOCIETE GENERALE •
- CASA de ECONOMII și CONSEMNAȚIUNI •
- BANCA TRANSILVANIA •
- S.C. ISAF S.A. •

UN MEDIC ROMÂN A DESCOPERIT O COMBINAȚIE INEDITĂ:

NAȘTEREA ÎN APĂ PRIN ANESTEZIE PERIDURALĂ

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva Spitalului Orășenesc Victoria ■

Prin această metodă, durerile sunt asemănătoare cu cele din timpul menstruației

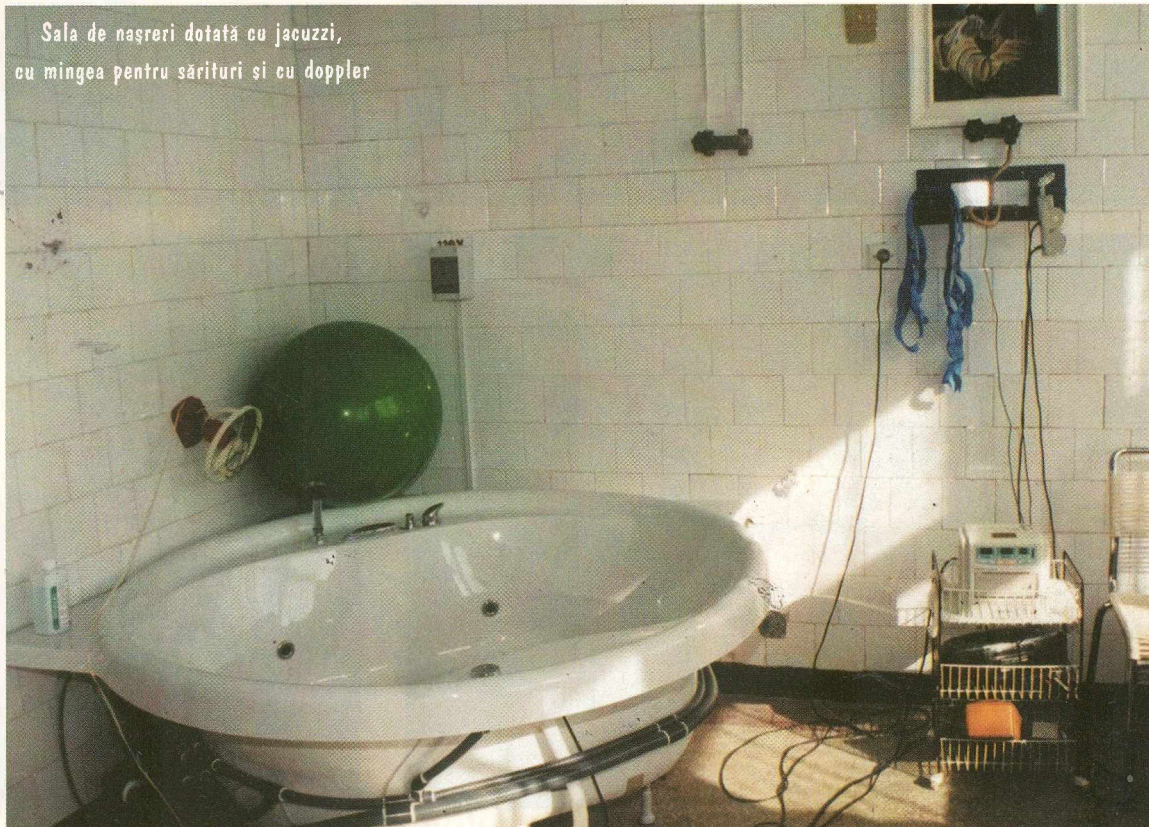
● Nașterea este extrem de rapidă: aproximativ o oră și jumătate

Secolul al XXI-lea ne obligă să ne adaptăm timpului în care trăim și să recunoaștem că femeile care dau viață sunt nevoite să treacă prin chinuri groaznice. Cristian Băiulescu, medic ginecolog la Spitalul Orășenesc din Victoria, județul Brașov, le ajută pe gravide să treacă mult mai ușor peste durerile facerii, printr-o metodă inedită: nașterea în apă. Prin acest procedeu, perioada de dilatație se scurtează cu 30 până la 50 la sută, iar contracțiile uterine sunt stimulate de apa caldă, înmuind colul. Mai mult, se pare că medicul din Victoria este singurul din lume care execută un alt tip de naștere, o combinație între cea prin anestezie peridurală și cea în apă, fără să utilizeze forcepsul.

În urmă cu aproximativ 30 de ani, medicul rus Cearcovski a descoperit o metodă care ușura cu mult nașterea bebelușilor. El a dovedit că, în apă (mai exact în apa mării), femeia gravidă are dureri mai mici în timpul travaliului. Despre perioada de contracție a colului uterin a afirmat că scade. Efectele acestui tip de naștere asupra bebelușilor erau favorabile, în primul rând datorită faptului că întâiul lor contact cu viața extrauterină se făcea tot într-un mediu lichid. Cum este și normal, descoperirea sa a stârnit vii controverse. S-au găsit destui cârcotași puși pe contestarea procedurii mai sus-amintit. Probabil că așa se va întâmpla și cu descoperirea lui Cristian Băiulescu, medicul din Victoria al cărui renume a depășit granițele orașului și chiar pe cele ale județului.

De fapt, totul a început în urmă cu doi ani, mai exact în martie 1998. Să nu credeți că femeile gravide au fost duse la

Sala de nașteri dotată cu jacuzzi, cu mingea pentru sărituri și cu doppler

cea fierbinte sau invers. Treptat, medicul a primit tot mai multe cereri de naștere în apă. Veneau la Victoria femei din satele vecine, din Făgăraș, din Brașov, chiar din județul Alba

copilului, care nu mai trece brutal în alt mediu decât cel intrauterin (lichid), întrucât cordonul ombilical (legătura fătului cu mama și cu exteriorul) este tăiat înainte ca acesta să fie

scos din apă. La Victoria, 90 la sută dintre bebeluși sunt aduși pe lume prin metoda nașterii în apă. Primei căzi i s-a mai adăugat o a doua, iar de puțină vreme cele care doresc să

COPIII NĂSCUȚI ÎN APĂ SUNT MAI SĂNĂTOȘI

vreun lac sau poate la Marea Neagră, pentru a merge exact pe urmele lui Cearcovski. Nu. Au fost așezate într-o cadă normală, plină cu apă caldă. Temperatura apei a fost reglată în funcție de pacientă, pentru că fiecare are preferințe în acest caz: sunt persoane care adoră apa călăie și nu o suportă pe

sau de la Craiova. Toate erau atrase de avantajele pe care le dădea această procedură: reducerea dilatației la aproape jumătate din timp (ceea ce înseamnă că în loc de șase ore gravida se chinuie doar trei, de exemplu), atenuarea durerilor și, cel mai important, efectele favorabile asupra sănătății

CONCURS

Premiu:

O masă pentru două persoane în valoare de **500.000 lei**

SAHIB, RESTAURANT INDIAN (tradițional)

Str. Teodosie Rudeanu (lângă Primăria Sector 1 - Bd. Banu Manta)
București - România - Tel/Fax: 01/222.18.55 - 12⁰⁰ - 24⁰⁰

PETRECEȚI CLIPE DE NEUITAT ÎNTR-O ATMOSFERĂ INTIMĂ

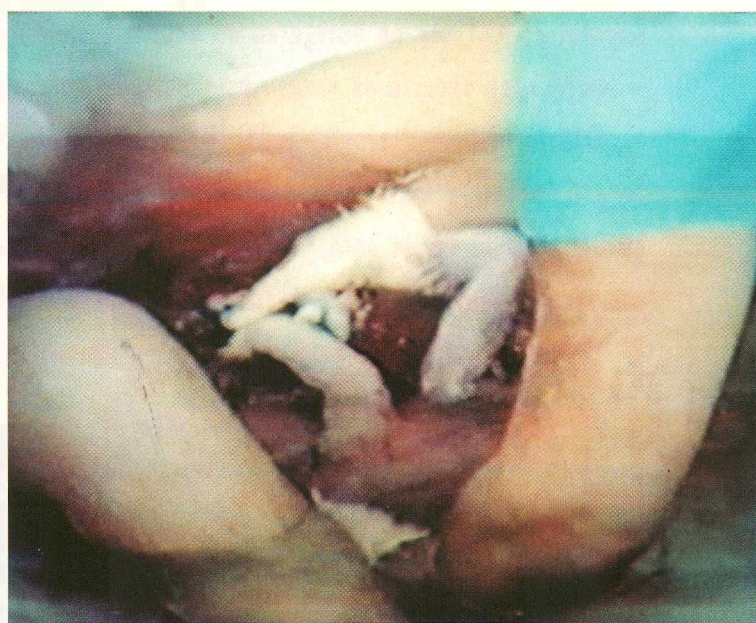
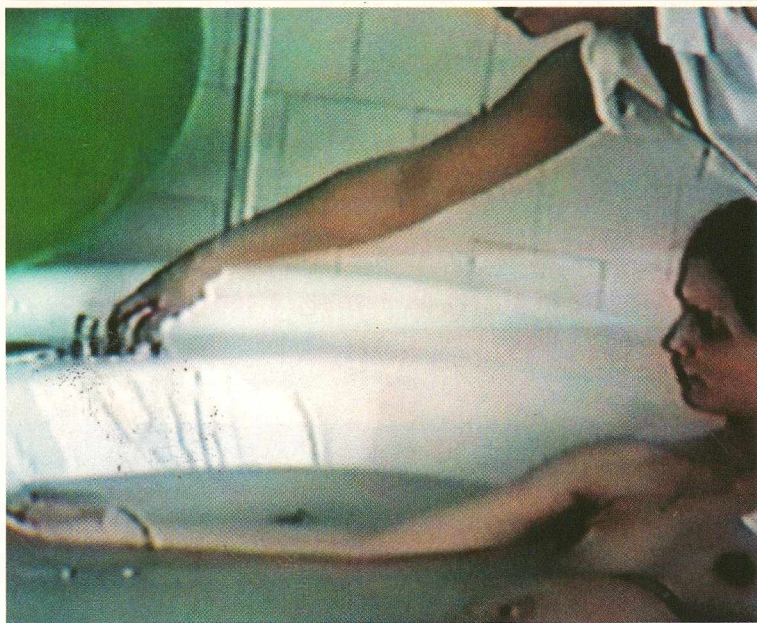
Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **22 iunie 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de SAHIB - Restaurant INDIAN

SAHIB

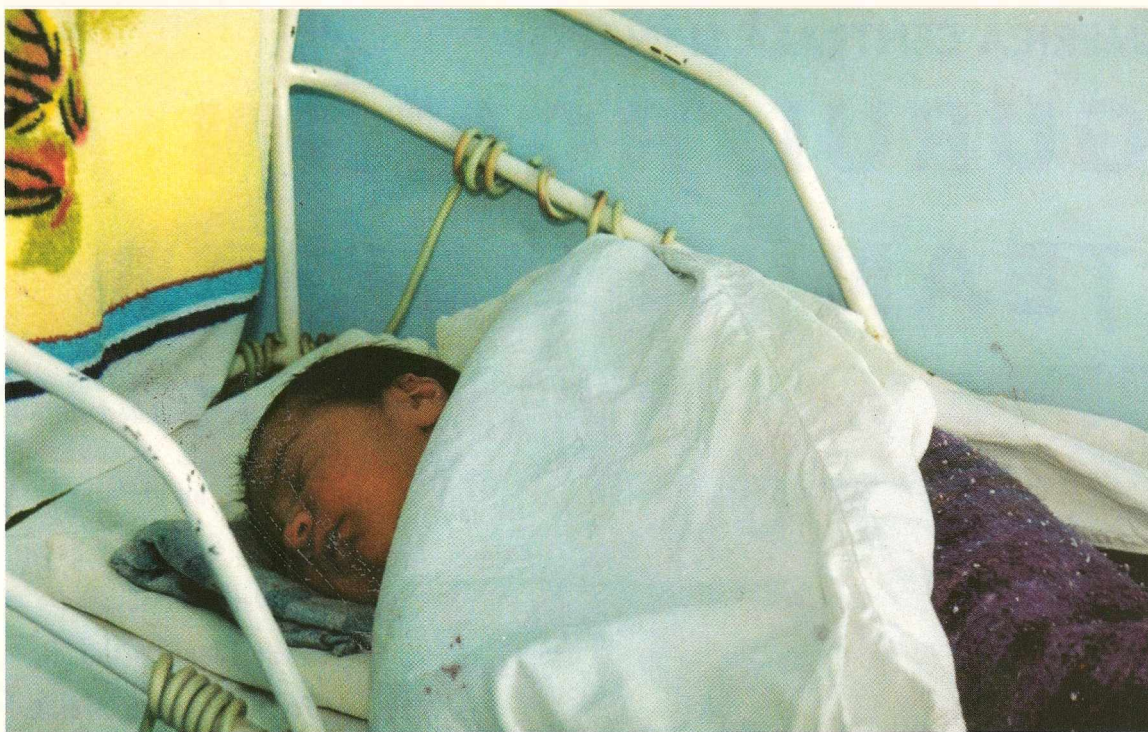

nască în apă au la dispoziție o baie tip jacuzzi. De altfel, primele căzi nu se folosesc decât în cazuri extreme, adică atunci când procrează mai multe femei în același timp.

Oristian Băiulescu a mers mai departe și, în dorința sa de a ușura venirea pe lume a bebelușilor, a început să practice o altă metodă. Este vorba despre nașterea prin anestezie

peridurală, combinată însă cu cea în apă. Prin anestezia peridurală se micșorează simțitor atât durata cât și durerile. Practic, femeia care alege această procedură are dureri asemănă-

toare cu cele din perioada ciclului lunar, iar copilul este născut într-o oră și jumătate de la anestezie. Acest tip de anestezie se face la o distanță de 3-4 cm de dilatația colului. Nu determină

nici o suferință fetală, iar fluxul sanguin uterin este monitorizat de către un doppler mobil, pentru ca femeia însărcinată să se poată plimba atunci când simte această nevoie. Nașterea prin metoda peridurală este foarte des întâlnită în Spania, America și Canada. Cristian Băiulescu a adoptat-o în urma unei călătorii pe care a făcut-o în Spania. Singurul dezavantaj pe care îl prezintă este faptul că, în cele mai multe cazuri, bebelușul este ajutat să vină pe lume cu forcepsul, ceea ce implică ulterior anumite boli neurologice sau epilepsie pe toată durata vieții. Prin combinația pe care a descoperit-o medicul din Victoria, nașterea se face cu expulzie în apă, fără forceps. Toate cele cincizeci și ceva de nașteri prin anestezia peridurală au fost făcute în acest mod (fără forceps, cu expulzie în apă), ceea ce poate dovedi că nu au fost realizate în mod întâmplător.

Din călătoriile sale în lume, Cristian Băiulescu a venit cu idei de ușurare a nașterii, dar și de amenajare și dotare a maternității. Astfel, camerele sunt "rooming in", adică mama și

bebelușul stau singuri, ceea ce ajută la învățarea rapidă a îngrijirii micuțului. Casetele muzicale fac parte din „aparatura” specială a spitalului, și sunt desti-

nate bebelușilor plângăcioși. În sala de nașteri mai există un cardiocograf, cu ajutorul căruia sunt monitorizate bătăile corpului fetal și contracțiile uterine. La loc de cinste este așezat un casetofon, la care se ascultă o muzică specială pentru armonizarea undelor cerebrale. Cu ajutorul undelor alfa, beta sau teta gravida se liniștește în timpul travaliului. O minge mare și verde stă pe cada jacuzzi. Aceasta a fost adusă special din Germania pentru a fi folosită de către gravide, tot în timpul travaliului. Există două tipuri de gravide: cele care sunt incapabile să se miște din cauza durerilor și cele care nu pot sta pe loc. Pentru cel de-al doilea tip, mingea este o binecuvântare. Salturile care se fac pe minge ajută la atenuarea dure-

rilor și la coborârea fătului spre vagin.

Medicul din Victoria trăiește pentru a ajuta femeile să nască. Realizările lui au spart gura tăr-

de cea care dorește să nască în acest mod. Dar, când a auzit că soțul vreunei gravide este zăgrav, i-a spus că-i ajută nevasta să nască mai ușor dacă-i văruieste nu știu ce camere. La fel, când a auzit că soțul este faianțar. În felul acesta, maternitatea arată ca nouă. Un adevărat sprijin îi este acordat de către Rodica Sofonea, asistenta șefă a Secției de Obstetrică-Ginecologie, dar și de către celelalte asistente și surori medicale.

În Victoria, orașul situat la poalele munților Făgăraș, ai impresia că nimic nu se întâmplă. Străzile par pustii, întâlnești un cetățean după zece minute și auzi zgomotul unei mașini o dată pe oră. Este liniște și este curat. Doar la ora trei, când muncitorii ies de la Combinatul Chimic, liniștea este spartă de claxoane de mașini sau de biciclete. De fapt, majoritatea claxoanelor vin de la biciclete. Preț de vreo douăzeci de minute ești martorul trecerii regulamentare, în șir indian, a muncitorilor spre casele lor. Apoi liniștea se lasă din nou peste Victoria, oraș cu 10.000 de suflete. Dar, măcar o dată la două zile, sirena Salvării geme în același ritm cu strigătele femeii care este pe cale să nască în apă. Atunci, oamenii își fac cruce, zic Doamne ajută și se gândesc pentru o clipă că o nouă viață se ivește. Apoi își văd în liniște de-ale lor.

LA NAȘTEREA ÎN APĂ PRIN ANESTEZIA PERIDURALĂ NU SE FOLOSEȘTE FORCEPSUL

gului și au atras dușmani, chiar printre colegii de breaslă. El pare să nu dea importanță celor din jur. Tot ceea ce a realizat la maternitate, a făcut-o fără nici un ajutor financiar din partea spitalului. Să nu credeți că percepe vreo taxă pentru naștere. Totul este gratuit, inclusiv operația. Doar trusa pentru anestezia peridurală trebuie cumpărată

**GLOBE
IMPEX SRL**

CONCURS

Premiu:

**Produse cosmetice în valoare de
500.000 lei.**

NOUȚĂȚI - Blondépil

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
22 Iunie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de GLOBE IMPEX SRL

GLOBE IMPEX

DIN HONDOL ÎN AMERICA CENTRALĂ ȘI ÎNAPOI

SINGURUL ROMÂN CETĂȚEAN ÎN BELIZE

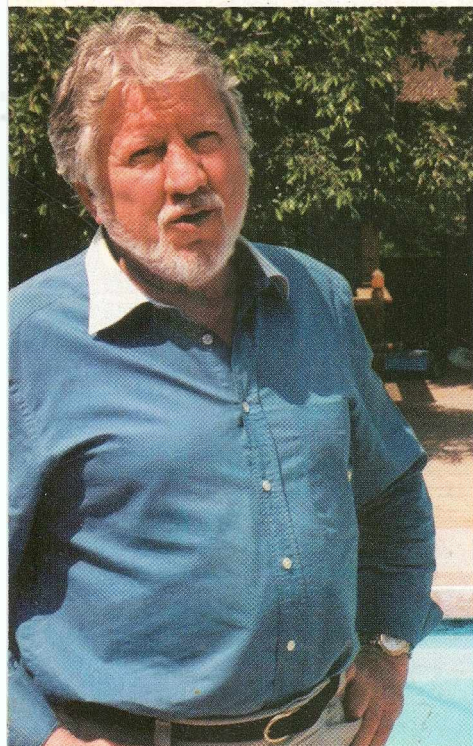

Ca orice diplomat respectabil
Ioan de Hondol
și-a făcut un fel de blazon

Text: TOMA ROMAN jr. ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Belize e un statuleț în America Centrală a cărei populație nu depășește numărul locuitorilor din Drumul Taberei. Multă vreme, cei 300.000 de locuitori au fost supuși ai Majestății Sale Elisabeta a II-a a Marii Britanii. Cu ceva timp în urmă Belize a devenit stat independent în cadrul Commonwealth-ului, condus de un guvernator general confirmat de la Londra și de un prim-ministru numit în urma alegerilor.

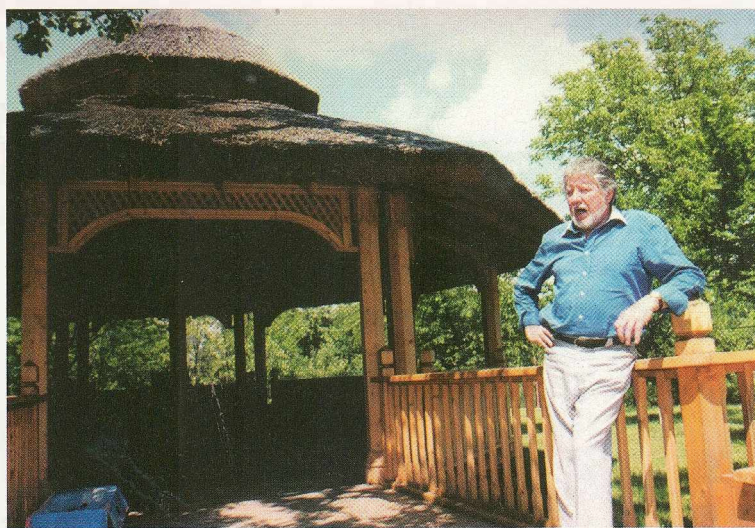

Belize are o fiscalitate destul de relaxată și o rețea de servicii bine pusă la punct, așa că statul trăiește de pe urma turismului și a firmelor care desfășoară afaceri pe teritoriul său. Ne-am mirat foarte tare când am aflat că Belize are în România un reprezentant diplomatic care are rangul de consul general, mai ales că multe state mai importante, precum Africa de Sud, de exemplu, nu au nici un diplomat oficial la București. Așa că am luat legătura cu Ioan Curtean de Hondol, un personaj cu o biografie spectaculoasă.

A FUGIT PÂNĂ ÎN STATE

Acum 65 de ani, Ioan Curtean s-a născut la Hondol, un sat din Munții Apuseni, plin cu mineri și agricultori destul de săraci, pe care regimul comunist i-a făcut și mai săraci. În anii '50 tatăl lui Ioan Curtean, administrator de mină, a fost arestat pe motiv că ar fi colaborat cu partizanii anticomuniști furnizându-le dinamită de la mină. Cu tatăl în pușcărie, tânărul Ioan a trebuit să se apuce să facă o școală profesională de metalurgie și să înceapă să câștige

bani, cu toate că își dorea să devină actor. Asta nu l-a împiedicat să facă figurație în filme, sau să joace teatru în trupe de amatori. După ce a terminat și liceul, la seral, a avut un mare noroc. După o zi de filmări pentru o producție din ciclul cu haiduci cu Florin Piersic, a tras un loz în plic. A câștigat o excursie pe Dunăre, până la Budapesta. La escafa făcută în Iugoslavia s-a dat pierdut, s-a separat de grup și a luat-o la sănătoasa. Ajuns la Belgrad, a urmat traseul clasic al fugarilor

În incinta conacului de la Crevedia

din România comunistă: S.U.A. via Viena.

A FOST COLEG CU JACK NICHOLSON

La New York s-a apucat să învețe în paralel actoria și arhitectura. A fost angajat să joace roluri de estic în reclame și piese de teatru. La un moment dat, l-au remarcat niște patroni de cazinouri care sponsorizau trupa de teatru din Las Vegas. Ioan Curtean s-a decis, înainte de plecarea spre Las Vegas, să își adauge la numele de familie titlul „de Hondol” pentru că rezonanța ușor nobiliară dădea bine pe afiș. Steaua trupei de teatru din Las Vegas era în acea perioadă Jack Nicholson, cu care Ioan de Hondol a jucat în

mai multe piese. Din teatru nu se câștiga chiar strălucit, așa că s-a dus cu niște idei de rentabilizare la sponsori. Ideile românului au plăcut, așa că a fost promovat să se ocupe de activitatea managerială a teatrului. Cu banii strânși ca manager, a deschis o firmă de construcții. Firma a mers destul de bine, a primit contracte pentru construcții de cazinouri și vile de lux. După succesul în afaceri a putut să-și permită vacanțe lungi în Belize.

SINGURUL ROMÂN CETĂȚEAN ÎN BELIZE

Prin anii '80, statul Belize fusese lovit de mai multe taifunuri, care provocaseră distrugerii masive mai ales în zona

capitalei. În timpul concediilor sale Ioan de Hondol se cunoscuse cu prim-ministrul micului stat, iar după taifunuri și-a oferit serviciile, ca împreună cu firma sa să ajute la reconstrucția capitalei. A fost numit consilier guvernamental pe probleme de construcții și pentru merite speciale i s-a oferit cetățenia. Când,

în 1990, s-a decis să revină în România, a fost numit consul general al statului Belize la București. Culmea e că a reușit chiar să aducă în țară investitori din Belize și, fiind singurul diplomat al micii țări din estul Europei, să trimită mai multe grupuri de turiști ruși, români sau bulgari spre America Centrală.

FRATII VINTILĂ
SEAMĂNĂ CA
ULEIUL CU OTETUL

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Întotdeauna am fost nedumerită și chiar contrariată de faptul că toată lumea îi confundă. Diferențele, ca și asemănările, de altfel, sunt evidente. Dacă nu-i privești superficial observi că ochii lui George sunt căprui, iar cei ai lui Marius verzi. Fața primului este un pic ascuțită, nasul la fel. Marius este mai împlinit, doar este fratele mare. Cântărește cu zece kilograme mai mult decât George. Dincolo de look-ul à la Kojak, înălțimea de 1,76 m și educația identică, percepută însă diferit, între ei există doar deosebiri. Poate dezgustul față de exhibarea homosexualilor în public și faptul că amândoi sunt genul sportiv să-i mai regăsească la capitolul asemănări.

SE PARE CĂ MARIUS ESTE ÎNDRĂGOSTIT

Nici n-am început bine interviul, că l-am auzit pe Marius mărturisind că s-a îndrăgostit duminică. Noi ne-am întâlnit pe 23 mai, cu puțin înainte de finala Ligii Campionilor, deci printr-un calcul matematic simplu, s-a îndrăgostit pe 20 mai. Normal că n-a vrut să ne spună de cine. Doar că George nu s-a abținut, spunându-mi: „Este o fată de douăzeci de ani. Nici eu n-o cunosc. Sunt foarte curios, pentru că o fată de care se îndrăgostește Marius trebuie să aibă ceva calitate.” Așa am aflat că Marius este o persoană extrem de pretențioasă. Ultima oară s-a îndrăgostit în urmă cu patru ani și l-a ținut vreo două-trei luni. „Aprofundarea relației cere niște renunțări pe care eu nu sunt de acord să le fac. Nu le-am făcut niciodată, iar cea mai bună dovadă este faptul că până acum n-am avut nici o relație serioasă. Sunt singur și mă simt bine așa.”

Spre deosebire de fratele său, George nu este singur. El o are pe Sorana, pe care o va lua de soție la toamnă. A mai fost

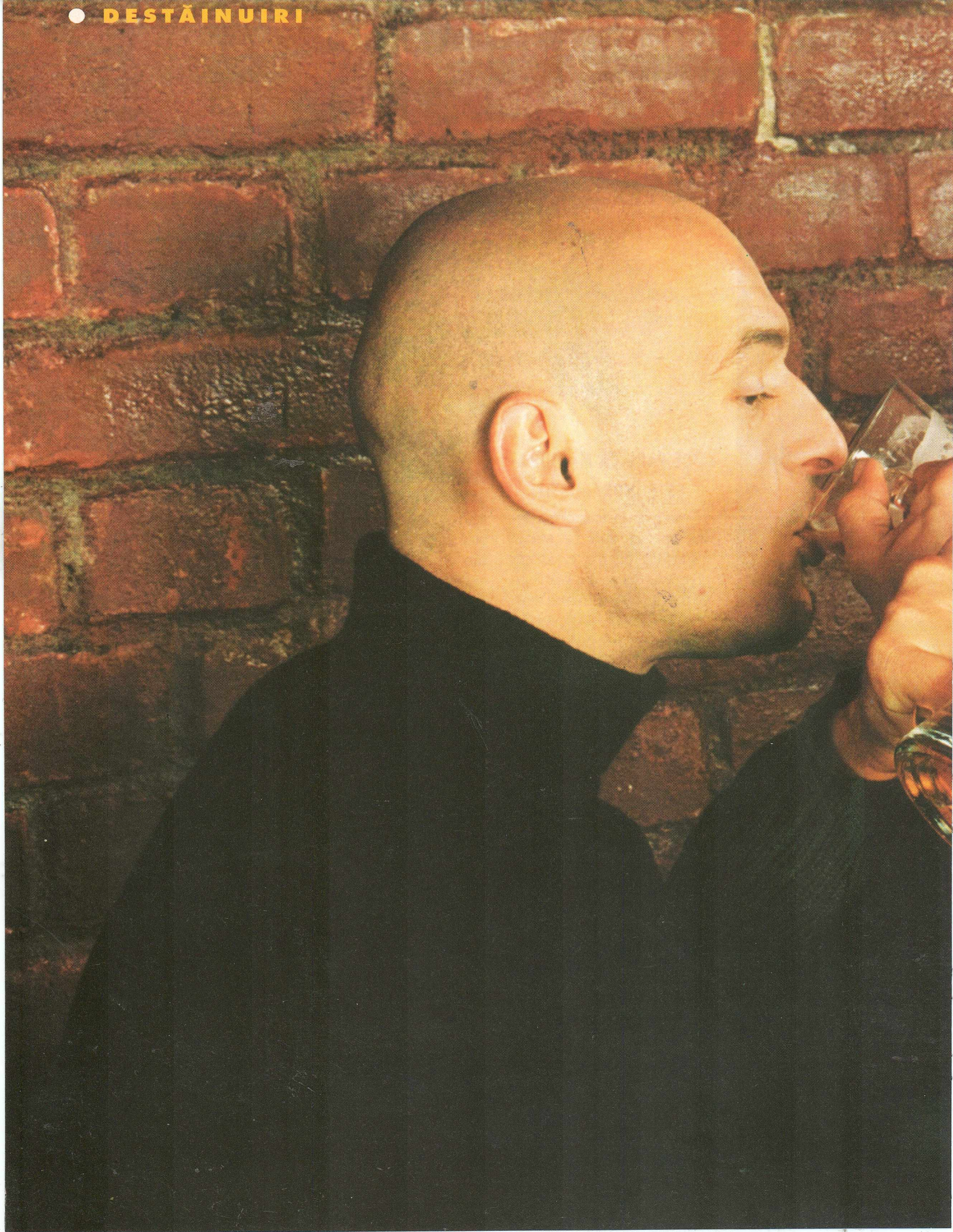
căsătorit pe la 19 ani cu o englezoaică. Acum tinde să creadă că Sorana îi este suflet pereche. „Și eu sunt pretențios în privința femeilor. Spre deosebire de Marius, am avut mai multe relații de lungă durată din care speram să iasă ceva, dar n-a fost să fie. Căsătoria mea... n-a fost mare lucru. A fost dată de anumite circumstanțe, în sensul că tocmai picasem la facultate, eram la începutul unei cariere de instructor de ski la Poiana Brașov. Am avut ocazia s-o cunosc, să ne simțim atrași unul de altul și să facem pasul «decisiv» mult mai repede decât s-ar fi așteptat oricine.”

L-am întrebat prin ce se deosebesc unul de celălalt. „Oho! Oho!, a exclamat George. Îl las pe Marius să înceapă. Fratele mai mare stabilește coordonatele.” Iar Marius s-a conforma, spunând: „George are un stil de viață pe care nu-l înțeleg. Este foarte neliniștit. Preferă să doarmă în fotoliu de oboasă, decât să se culce în pat fără să fi fost nicăieri într-o seară. Nu pot să înțeleg cum un om se poate extenua în distracție. Și mai ales de ce. Plus, tot ce decurge de aici: o mie de tele-

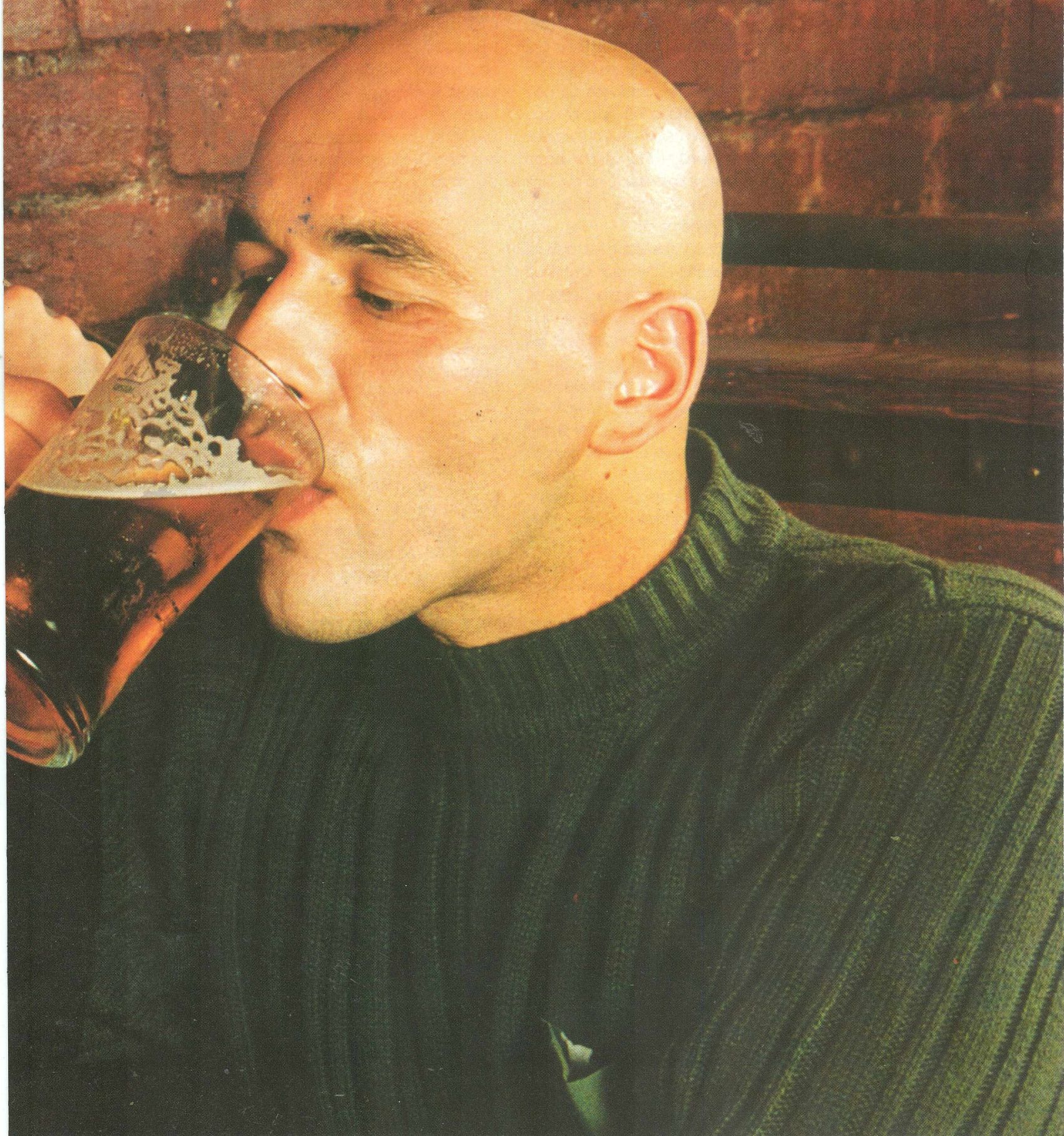
foane primite de la tot atâția amici. Nu poate sta singur. Mie îmi place să stau și singur, dar am și prieteni foarte buni.” „Un lucru pe care eu nu-l înțeleg la el, intervine George, este faptul că îi place să stea atât de mult singur. Telefonul lui sună atât de puțin în comparație cu al meu. Chiar zilele trecute am avut o discuție pe tema aceasta. El a specificat bine că sunt înconjurat tot timpul de amici. În ciuda faptului că sunt mult mai social nu știu dacă am prieteni.” *„Dar voi sunteți prieteni?”*, l-am întrebat pe George. „Da, foarte buni. Dacă am vorbi în temeni de cartier, aş spune că mă bazez pe fratele meu oricând vreau. 24 de ore din 24.” „Eu, spune Marius, numai 16 ore, pentru că 8 dorm.” „Și dacă te-aș trezi nu m-aș putea baza pe tine, fratele meu, că nu «există-n lumea asta frate ca al meu»...”

GEORGE ESTE MAI SERIOS ÎN ANUMITE PROBLEME

Mergem mai departe cu deosebirile și-l auzim pe George spunând că unghiul din care privește el viața este complet

George are ceva probleme cu stomacul,
drept pentru care a băut berea
„cu japcă”. A acceptat, pentru că era
prima dată când de afla într-o
«competiție» de Bruderschaft
cu fratele său

diferit față de cel al lui Marius. Acesta recunoaște că unele probleme sunt privite de George cu mai multă seriozitate. „De pildă, el vede altfel o relație, familia ș.a. Nu iau în serios lucrurile acestea, întrucât consider că am libertatea să aleg.” „Eu, îl aud pe George, în momentul de față am profitat de faptul că omul are șansa de a alege în viață. Consider că la 30 de ani ai mei este cazul să mă stabilesc la casa mea, să mă bucur de o soție iubitoare, de copii...” „Iar eu, la 32 de ani ai mei, cred că pot să mă bucur de copile și să spun că viața mea de-abia a început. După cum știi, azi a fost prima zi din restul vieții mele.” „O să crească și o să-și dea seama de valurile vieții”, comentează George. L-am întrebat pe Marius dacă preferă celibatul. Mi-a spus că deocamdată asta i se întâmplă. „Peste o anumită vreme este posibil să întâlnesc sau nu pe cineva cu care să rămân. Nu mi se pare o nenorocire să rămân singur.” *Nu crezi în familie?* „Ba da. Cred și în familie, dar și în celibat. Sunt un pic idealist. Părerea mea este că familia ar trebui să fie perfectă.” Sună

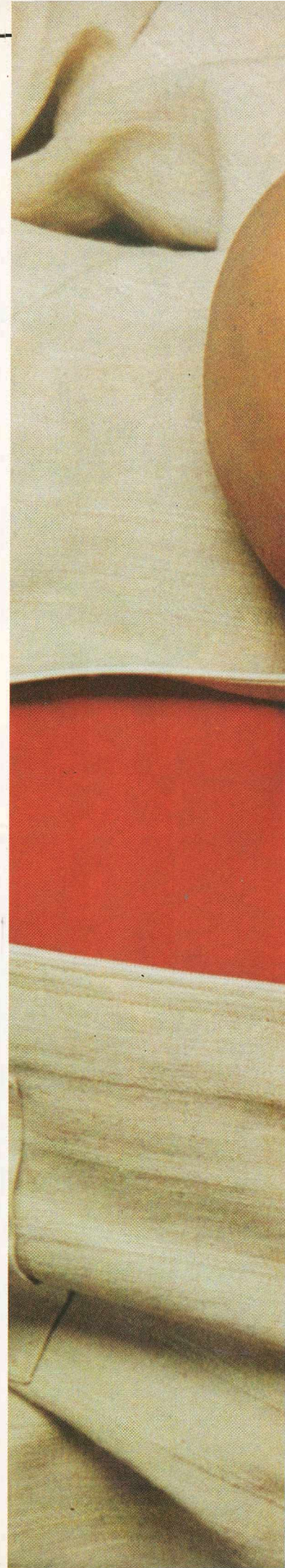
cam ca „furtuna perfectă”, adică ciudat. Așa încât nu mă abțin să-l întreb: *Ce înseamnă familia perfectă?* „Ceea ce vedem în filmele americane de Crăciun. Sună «kitschos», dar asta e...”. George, care nu seamănă cu Marius în concepții, îi spune acestuia că este posibil să nu descopere acea familie perfectă sau să treacă pe lângă ea fără să o recunoască. „N-ai de unde să știi care este familia perfectă.” „Ba o să știi. Îți spun eu.” „Din cărți?” „Nu, nu, de aici, din inimă.” „Păi, atunci lasă-ți inima să vorbească, nu mai lăsa rațiunea să dicteze.” „Este tocmai ceea ce fac.”

După această mică dispută frățească, George continuă să-și amintească alte deosebiri care-i fac atât de diferiți. „Lui Marius îi place să citească. Eu am citit foarte puțin, dar în materie de experiență de viață am trecut prin mai multe, iar Marius recunoaște acest lucru.” „Da, deși nici eu nu sunt un tip venit cu pluta. Îmi place să citesc, să ascult muzică. Am urmat o facultate de specialitate (Engleză-Română) unde trebuia să citești. Este drept că am terminat-o în opt ani, pentru că și

lucram în același timp și mi-a fost greu să mă concentrez asupra ambelor activități. Mai nou, îmi place să mă cațăr pe munte. Pasiunea aceasta a început pe vremea liceului, dar cum nu am avut timp și voință, o pun în practică de la 31 de ani. Când urc pe munte, simplist vorbind, simt că înving natura. Este un sport în care nu se trișează, nu se simulează faulturi, nimeni nu te arbitrează, nu se fură meciuri. Ești tu cu tine, în decorul acela destul de dur. Este o disciplină în care nu poți să te minți.”

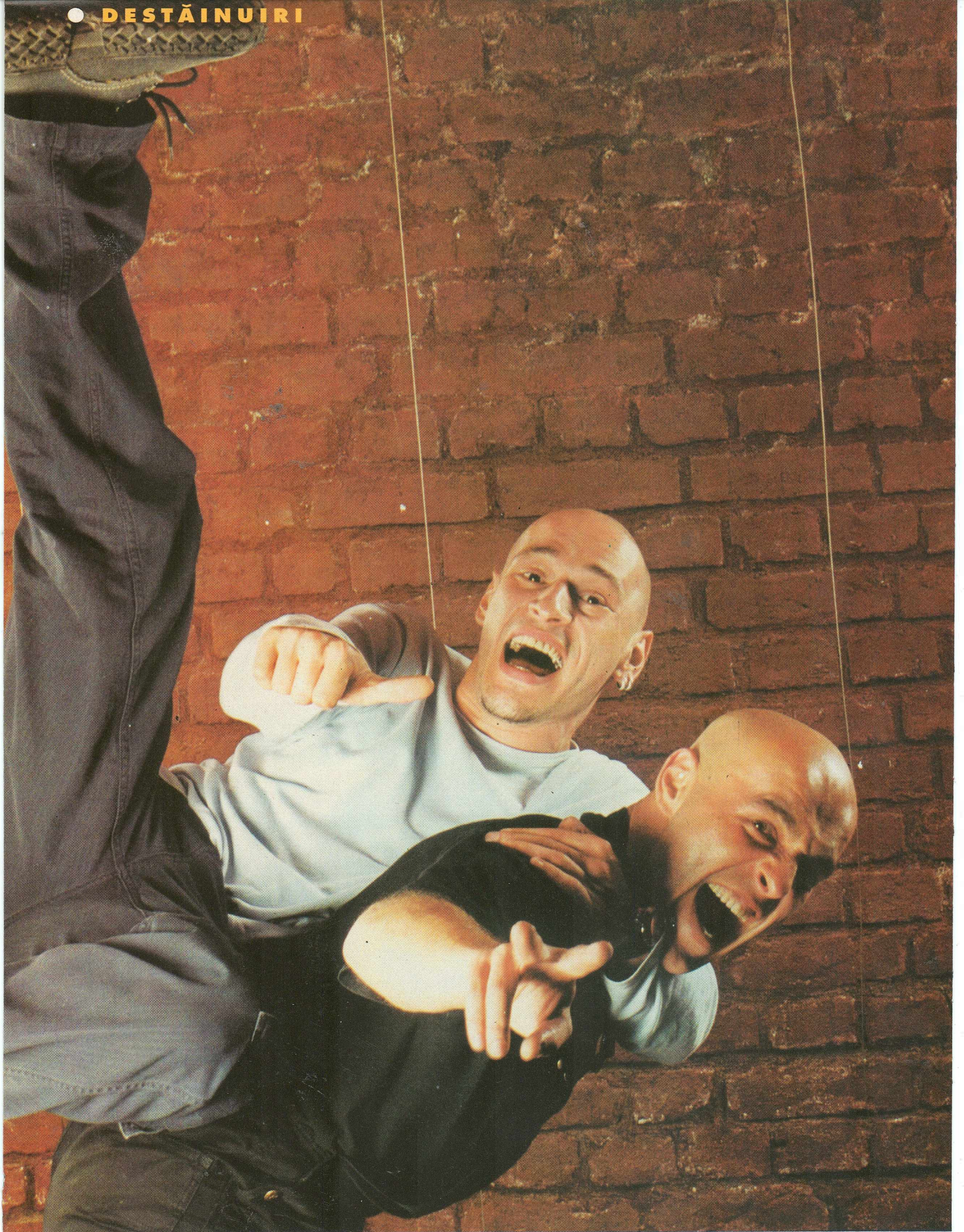
AMÂNDOI SUNT PASIONAȚI DE SPORTURI EXTREME

La George și Marius este comună pasiunea lor pentru sporturi extreme. Amândoi au sărit cu coarda elastică. George, de mai multe ori, Marius o singură dată. „Este o senzație puternică, destul de intensă, dar nu așa face acest lucru în fiecare weekend.” „Eu cred că este un cumul foarte mare de adrenalină, spune George. Aș putea să o fac în

Deși sunt experimentați, uneori
se mai și taie când se rad.
Atunci, își ung rănila cu cremă

fiecare weekend. Mai nou, au apărut niște sporturi extreme care pe mine mă atrag. De exemplu, BASEjumping, care pare a fi și mai tare decât bungeejumpingul. Se sare ilegal de pe blocuri, antene, poduri și vârfuri foarte înalte, cu parașuta în mână până unde ai tupeu, moment în care deschizi parașuta. Aș vrea să încerc, dar n-a apărut încă la noi. Am înțeles că în Cehia se face. Și aș mai vrea să sar cu o coardă neelastică. Este un fel de bungeejumping, doar că în loc de coarda elastică se sare cu frânghia."

Am fost curioasă dacă au încercat să se drogheze vreodată. Marius a spus că nu a fost tentat. În schimb, George a fumat o dată marijuana, pe vremea când se afla în Anglia. „Este o experiență prin care am trecut pentru că în cercul meu de prieteni se fuma. M-am antrenat și eu.” Marius își amintește că se fuma chiar mult acolo. „În cele trei luni cât am stat în Anglia, din cele câteva zeci de persoane cu care am venit în contact, doar două nu se drogau. Eu n-am încercat pentru că nu am simțit că așa mă regăsesc pe mine.” Viața i-a trimis așadar la un moment dat în Anglia, iar acolo au avut parte de experiențe care au adăugat un plus în spiritualitatea lor. George are, printre mulții cunoscuți, amici homosexuali (nu trageți concluzii pripite, este sută la sută heterosexual) pe care-i admiră pentru ușurința de a comunica. În schimb, când vine vorba despre relațiile propriu-zise între doi homosexuali, susține că nu suportă să-i vadă sărutându-se sau mângâindu-se în public. „Dacă un homosexual m-ar aborda, aș avea reacția normală a unui heterosexual: i-aș trage un pumn în față.” Marius crede că homosexuali-

tatea nu ar trebui încurajată, spunând chiar că exhibarea acestora îl dezgustă.

Trecând la lucruri mai puțin serioase, o să vă satisfac curiozitatea cu privire la modul în care cei doi frați sunt apelați pe stradă de cele mai multe ori. Da, li se spune „chelioșii”, dar pe ei nu-i deranjează foarte tare decât atunci când cuvântul magic este spus cu răutate,

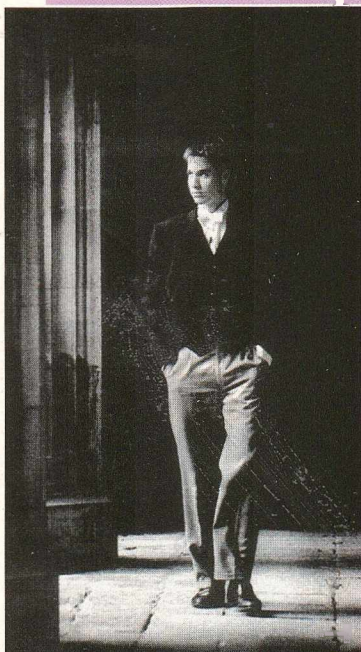
invidie sau alte sentimente negative. Își păstrează pielea capului netedă și strălucitoare, practicând la două-trei zile o operație pe care majoritatea bărbaților o fac în fiecare dimineață pe față: se rad cu lama. Nu se lasă pe mâna nimănui, o fac singuri. Adică, George îl rade pe George, iar Marius pe Marius. Și dacă până acum, în ceasul al douăsprezecelea, nu

v-ați dumirit cine au fost eroii materialului de față, îmi fac datoria până la capăt și vă spun că am vorbit cu frații Vintilă. George, DJ la PRO FM și prezentatorul emisiunii *Zero*, difuzată la miez de noapte pe PRO TV. Marius, fost prezentator al emisiunii de dimineață a aceluiași PRO TV, fost DJ la același post de radio, actualmente liber profesionist.

FLACĂRA mulțumește doamnei Doina Levintza pentru vestimentația pusă la dispoziția fraților Vintilă și domnului Mădălin Ghigeanu patronul clubului Union Jack.

prințul vagabond

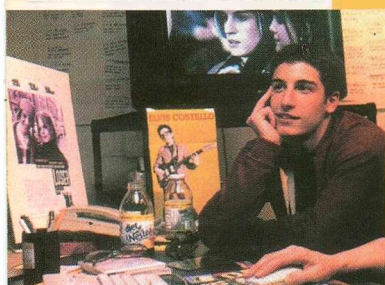
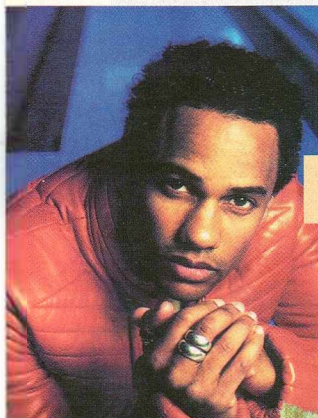

His Royal Highness, printul William, moștenitor al tronului Marii Britanii, a devenit un adevărat simbol pentru tinerele britanice, dar nu numai. După ce și-a terminat studiile la superselectul colegiu Eton, fiul Dianei și al lui Charles a anunțat că își ia un an de vacanță înainte de a începe studiile universitare. În această perioadă va vizita diverse țări pentru a cunoaște realitățile lumii în care se află, după cum s-a anunțat la Buckingham Palace. Indiscutabil frumos, fascinant, simpatic, inteligent, William a fost deja văzut în Chile și în câteva insule din Oceanul Pacific, făcând muncile cele mai comune. Va urma un lung

tumeu în Africa, după care „prințul vagabond” se va întoarce pe băncile Universității. Iar presa este mereu pe urmele lui gata să-l servească masei de consumatori de informații picante.

america ultimului val

În timp ce America își sărbătorește marile vedete ale filmului în somptuoasele serate ale decernării premiilor Oscar, în umbră se pregătesc noile staruri ale Hollywoodului. Sunt actori tineri sau foarte tineri, unii dintre ei deja afirmați după câteva realizări. Printre noile figuri, publicațiile de specialitate citează pe Jason Biggs, 22 de ani, distribuit recent în filmul *Loser*, sau Hill Harper, care propune imaginea mai puțin convențională a afro-americanilor inteligenți, întreprinzători și biruitori.

o explozivă: drew barrymore

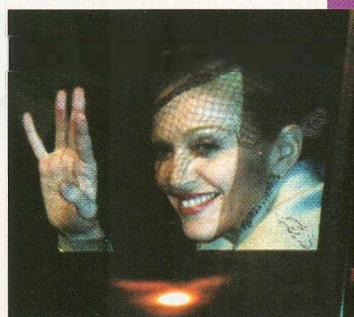
După ce 1999 a fost un an dificil și din cauză că și-a stricat relația cu Luke Wilson, exploziva Drew Barrymore constată că anul 2000 i-a adus multe satisfacții: succesul filmului *Charlie's Angels* și mai ales consolidarea relației cu Tom Green, conducător de emisiuni la MTV și protagonist al filmului *Road Trip*, pe care l-a cunoscut tot la o filmare. „Cu Tom alături am curaj să sar și de la 5.000 de metri ori să înot alături de rechini”, spune entuziasmată eterica actriță, care face parte dintr-o adevărată dinastie de actori „geniali, bețivi și nebuni”, după cum scria un cronicar. Iar entuziasmul ei este întărit de cele câteva oferte primite de a juca în noi filme.

regina pop

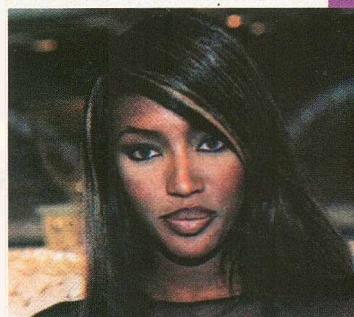

Problema principală pentru Janet Jackson – ca și pentru alți membri ai faimoasei lor familii – este să se debaraseze de imaginea dominatoare a fratelui lor mult mai faimos, Michael. Janet pare însă să reușească cel mai bine. În ultimul ei album intitulat *All For You* apare seminudă pe copertă arătând că știe să se joace, provocator, cu propria imagine, așa cum numai Madonna știe s-o facă. Dar dincolo de aceste trucuri publicitare, Janet își câștigă fani prin calitatea interpretărilor, ritm și muzicalitate.

afară cu divele

Un fapt neobișnuit a reușit să reunească destinele a trei celebriități atât de diferite precum Naomi Campbell, Madonna și Julia Roberts: faptul că li s-a refuzat intrarea la *Boutique Voyage* din Londra. Motivul acestei trântiri a ușii în nasul unor asemenea celebrități este simplu: selectul magazin nu admite decât pe clienții săi care au statut de membru. Un fel de club exclusiv care nu face derogări de la regulile interne. Fapt care-l ajută la creșterea faimei și, desigur, a câștigului.

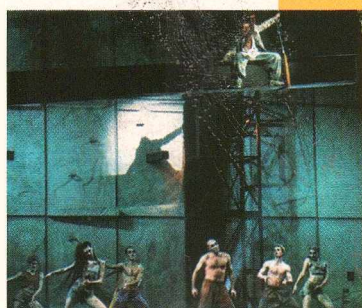

din nou dali

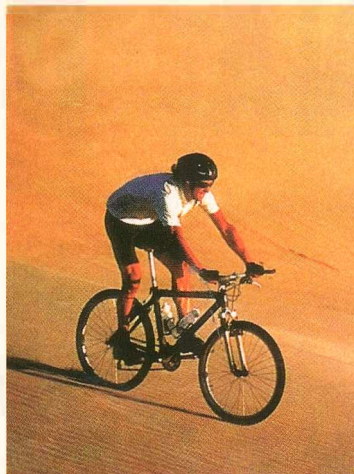
Pe Costa Brava, în Spania, s-a organizat un Teatru-Muzeu Salvador Dali pentru a aduce un omagiu și a menține în actualitate figura marelui maestru suprarealist. În acest așezământ dorit chiar de Dali pot fi văzute lucrări originale sau copii ale unor lucrări care l-au făcut celebru. „Atracție, stupefacție, surpriză, ingeniozitate” – sunt calificativele pe care vizitatorii le folosesc atunci când își exprimă impresiile despre acest muzeu.

notre dame de paris

Din 1998 și până în prezent 3 milioane de spectatori au văzut spectacolul cu *Notre Dame de Paris* imaginat de Riccardo Cocciante și Luc Plamondon după lucrarea omonimă de Victor Hugo. Spectacolele au avut loc în Franța, Belgia, Canada, SUA, Marea Britanie. În plus, s-au vândut peste 8 milioane de CD-uri. Esmeralda și cocoșatul Quasimodo devin, în noua versiune, niște extraordinari *sans papier* căutați de poliție care își exprimă drama prin cântec și dans. Concert pop și operă, bel canto și electronică, break dancer și acrobație – iată componentele acestui spectacol modern.

pasioni pe nisip

„Deșertul este singurul loc unde visurile cele mai frumoase și coșmarurile pot să capete formă într-un mod nemijlocit”. Această definiție frapantă a scriitorului Paul Bowles pare să-i fi inspirat pe cei care se străduiesc să insuflă vizitatorilor dorința de a vizita zonele de deșert subsahariene: este vorba despre firmele de turism care prezintă atracțiile din Tunisia, Egipt, Maroc nu numai din punct de vedere cultural ci și magnetismul dunelor de nisip. Mai mult decât atât, în afară de faimoasele curse de automobile și motocicletelor Paris-Dakar, se organizează și curse de maraton prin deșert sau călătorii pe cămile de la o oază la alta. Pentru a nu mai vorbi de mulți regizori occidentali care plasează în aceste peisaje inospitaliere, dar fascinante, multe dintre creațiile lor.

carter, omul din umbră

Edward Graydon Carter este omul din umbră care dirijează destinele marilor vedete ale filmului american. Probabil că în propoziția de mai sus este puțină exagerare, dar întrucât persoana despre care se vorbește este patronul revistei *Vanity Fair*, cea care organizează întâlnirile de după ceremonia de acordare a premiilor Oscar, poate că aprecierea nu este deplasată. Interesant este că acest domn Carter a fost până în 1970 lucrător la o firmă canadiană care instala stâlpi de înaltă tensiune. Pe urmă i-a venit ideea să intre în rândul editorilor și a început cu o revistă care făcea praf lumea VIP-urilor americane; pentru ca acum să conducă prestigioasa revistă amintită, care se ocupă tot mai de lumea VIP-urilor, care nu-i poartă ranchiună. Dimpotrivă.

săruturi din Atena

Iuda sărutat de Dumnezeu este titlul provocator al unei cărți scrise de o scriitoare în vogă din Grecia, Maira Papathanassopoulou, și apărut cu succes de curând și în Italia. Romanul este povestea completă a relațiilor unor cupluri din Atena, care este prezentată într-o imagine cu totul nouă față de cea cu care sunt obișnuiți turiștii.

culorile muzicii

Expresia de mai sus nu este o metaforă, ci se referă la o ingenioasă expoziție deschisă la Roma (transferată în timpul verii la Siena) care prezintă felul în care și-au reprezentat muzica diverși maeștri ai penelului din secolul al XVII-lea. Ingeniozitatea constă în faptul că în timp ce se apropie de un tablou vizitatorul poate asculta în cască, în afară de explicațiile tehnice privind lucrarea respectivă, și piese muzicale executate cu instrumente de epocă.

Grupaj realizat de
ȘTEFAN NICOLAE

MAȘINA DE SCRIS

TEXTE sub

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

[ANONIM], Târgoviște. Versurile sunt naive:

„Știu atât de bine să urăsc/ încât e inutil să mai învăț iubirea...”

Totuși, uneori – și anume atunci când vă mai și jucați – îl cuceriti pe celălalt:

„Pe sub castani/ pulpele tale aveau/ 18 ani// troleibuzul 5/ te îmbia/ să-l atingi...”

Dacă nu sunt indiscret, cine sunteți?

FELICIA NIȚĂ, Alexandria. Mărturisirea dv. – „scriu versuri de când mă știu” – e înduioșătoare, dar versurile în sine vă compromit, dovedind că nu cunoașteți limba română. Dv. scrieți „locuesc” în loc de *locuiesc*, „vreunei publicații” în loc de *vreunei publicații*, „mați ascultat” în loc de *mă așteptat* ș.a.m.d.

DAN CONFLEA, Petroșani. Însemnările pe care mi le-ați trimis demonstrează că aveți spirit de observație și că sunteți sensibil. E ceva. Dar ca să deveniți scriitor mai sunt necesare multe calități.

AURORA PORDEA, Oradea. Dacă citeam poeziile dv. acum o sută de ani, nu mi s-ar fi părut demodate. În anul 2001, însă...

PENTRU TOȚI CORESPONDENȚII

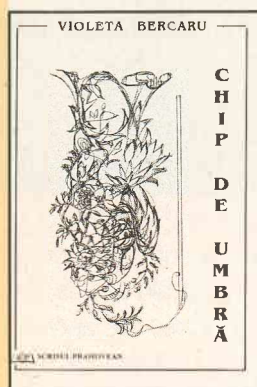
Aștept, în continuare, încercările dv. literare pe adresa: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei *Flacăra*, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341 București. Mă interesează orice gen literar: poezie, proză, teatru, critică și istorie literară, reportaj etc. Nu e nevoie să-mi trimiteți manuscrise voluminoase. Un eșantion de 3-4 pagini este suficient. Dacă sunteți optimiști, vă rog să vă și prezentați, prin intermediul unui curriculum vitae și al unei fotografii color.

CĂRȚI PUBLICATE DE CORESPONDENȚII NOȘTRI

Violeta Bercaru: CHIP DE UMBRĂ

Cerașu, Ed. Scrisul Prahovean, 104 pag.

Autoarea are o gestulație poetică gravă și solemnă. Ea nu seamănă

cu Cătălina, ci cu Hyperion. În locul „dulcilor nimicuri” femeiești, preferă să contemple peisaje grandioase și să se lase cuprinsă de un fior mistic:

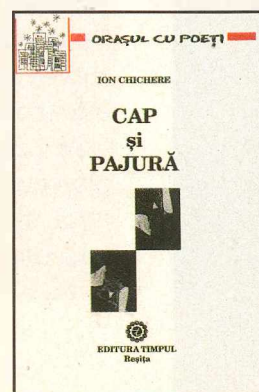
„E-atâta plânset – furtună a ghețurilor/ Zăpada cernută de-un mag/

Din profunzimea ceturilor// E-atâta tristețe mută în zadar/ Iar cântecul se-oprește vag/ În piatra de hotar/ E-atâta derută și-un trandafir în amurg/ Scutură ninse catifele/ Pe clipele de rug.”

Ion Chichere: CAP ȘI PAJURĂ

Reșița, Ed. Timpul, 52 pag.

Deși se numără printre cei mai valoroși poeți de azi, Ion Chi-

chere continuă să ne trimită cărți la rubrica *Mașina de scris*, din sentimentalism. Volumul *Cap și pajură* cuprinde multe capodopere. Iată una dintre ele:

„nimic important/ nimic întâmplător/ am scris ce mi-a dictat îngerul// crede/ și cuvintele vor crede în tine/ iubește și nu cântări când dăruiești//.../ zmeul e sus deasupra bisericii/ sfoara lui s-a încălzit în cruce// sfoara lui s-a încurcat în cruce/ și zmeul meu cel roșu/ acolo a rămas// copilăria mea acolo s-a sfârșit:/ în cer”.

Costel Stancu: FLUTURELE CU O SINGURĂ ARIPĂ

Reșița, Ed. Timpul, 44 pag.

La cei 31 de ani ai săi, Costel Stancu este un poet experimentat, care construiește fiecare

poem pe câte o idee paradoxală, provocatoare:

„stați pe marginea ferestrei/ ca un sinucigaș nehotărât// mulțimea care mă privește de jos/

s-a transformat într-o uriașă oglindă// dacă aș cădea aș fărâmița-o”

„doi copii se întâlnesc, întâmplător/ pe plajă/ schimbă între ei luna și soarele/ fără a le fi avut vreodată” etc.

CEL MAI FRUMOS POEM

BACOVIA

Prin planetarul timp de mala-coave,

Ca o cometă stinsă, fără vlagă, Blajinul citadin trudea să-și tragă

Lacustrul pod din bălțile moldave.

Serafici corbi cu aripa pribeagă Deșiră duhul firavei epave, Ca-n abator scrâjnind chemări grozave,

De suflete ce trupul și-l dezleagă.

Din răstigniri cu-amurgurile roze,

Stilet pe-un verde crud de-astrală mladă,

Prin giulgi violaceu de tuberoze Cânta pentru martiri o serenadă.

Cu prăbușiri pe-acorduri de vioară

Bacovia din plumbul lumii zboară...

Constanța Dascălu

ANTOLOGIA DE PROZĂ SCURTĂ

SUFERINȚĂ SECRETĂ

Toată viața mi-am dorit să fiu admirată și pentru felul cum arăt. Am părul castaniu, ondulat natural, frunte înaltă, ochi câprui migdalați, nasul drept, buzele cărnoase. Analizate separat, toate detaliile înfățișării mele sunt corecte, chiar interesante. Privite în ansamblu, însă, nu se poate spune că se armonizează. Ba dimpotrivă. Din această cauză nimeni, niciodată, nu mi-a spus că sunt frumoasă. Mi-au fost admirate doar „componentele”: „O, ce păr minunat ai!”; „Ce ochi frumoși, ca de câprioară!”...

Ca elevă, am avut prieteni buni printre colegii de clasă. Învățam împreună, făceam și năzbătii. Toți mă respectau și țineau cont de

opiniile mele. Însă când era vreo petrecere, nimeni nu mă invita la dans și mă pomeneam în camere pline de tineri veseli care treceau pe lângă mine fără să mă vadă. Plecam tristă acasă, sub un pretext oarecare. A doua zi, prietenii îmi spuneau: „Ce păcat că n-ai rămas! După ce ai plecat, ne-am distrat formidabil: am dansat până dimineața, am făcut o multime de nebunii...”

Studentă fiind, un profesor universitar la care am fost trimisă cu un comision și-a adus aminte, privindu-mă, de tinerete: „Soția mea mi-a fost întâi studentă. Am remarcat-o de la primul curs: era de o frumusețe uluitoare. Pentru încântarea pe care mi-o oferea aș

fi trecut-o la examen chiar dacă n-ar fi știut nimic. Tu însă – și m-a privit gânditor –, tu va trebui să înveți totdeauna din greu...”

Când iubitul meu și-a epuizat resursele de tandrețe, m-a lovit surprinzător în punctul vulnerabil: „Nici măcar nu ești frumoasă” – s-a oțărât la final.

La ceea ce știți deja s-au adăugat câțiva ani. Suferința secretă mi-a pus pe chip o amprentă de „noblețe”. Privită dintr-un anumit unghi, arăt chiar bine.

Ca într-o beție, mă aruncam iar și iar în studiu. Când am considerat că acumulasem cunoștințe temeinice în domeniul jurnalistic, m-am prezentat plină de încredere la un concurs de redactori pentru emisiuni culturale, la Televiziune. Am rezolvat pe loc un subiect în scris, am pregătit într-o săptămână o lucrare pe o temă dată – „Aristocrație și elită în cultura română modernă” –, indicând imaginea și coloana sonoră adecvate. Am primit note foarte bune. Ultima probă consta în rostirea unui mic discurs în fața unei comisii și, evident, a camerelor de luat vederi. Am vorbit foarte bine. Din păcate, „camerele” n-au găsit unghiul acela favorabil...

Mă resemnasem. Trebuia să-mi accept urâtenia și să admit că, față de ea, păleau toate calitățile.

Ei bine, în acel moment s-a produs incredibilul: părea (cu unele nuanțări) că, în sfârșit, eram apreciată pentru felul cum arăt. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

M-am prezentat pentru interviu

la o editură. Am așteptat vreo oră să-mi vină rândul. Candidații dinaintea mea ieșeau cu un aer dezolat. Am intrat, în sfârșit, și am întins foaia conținând „Curriculum vitae”. Patronul m-a privit cu atenție vreo 30 de secunde. Nu părea interesat să-mi verifice competențele.

– *Mmda* – a conchis. *Vă pot angaja imediat.*

Nu-mi venea să cred. Eram obișnuită cu teste severe, exigență maximă, perioade lungi de „lucru de probă”. Am aflat detalii de la directoarea editurii:

– *Corespundeți perfect cerințelor postului! Veți lucra cu un colectiv de cercetători care publică la noi o revistă de specialitate. Profesorul coordonator dorește o persoană decentă, matură, serioasă. Nu vedeți tinerele astea cu decolteu până la buric și fuste scurte...? Ce încredere poți avea? Se fâțâie de colo-colo, le stă mintea numai la bărbați. Cât despre tineri, beau, fumează, se țin de prostii. Dumneavoastră însă – și m-a privit cu satisfacție –, da... sunteți perfectă.*

M-am prezentat la post chiar a doua zi. Distingii cercetători au început să-mi lase în grijă, pentru redactare, diferite lucrări. Erau de o politete rece. Am remarcat din nou privirile acelea care „vedeau” prin mină ca prin sticlă. Când le adresam câteva cuvinte, tresăreau de parcă auzeau aerul vorbind.

Atunci am tăcut.

Și toată lumea a fost foarte mulțumită.

Elena Catargiu

NICHITA STĂNESCU

Îngerul cu o carte în mână
Antologie, studiu introductiv și bibliografie de ALFRED ȘTEFĂNESCU

Ediție tipărită de Editura

CONCURS

Premiu:

CĂRȚI ÎN VALOARE DE
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **22 iunie 2001**; data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA „MAȘINA DE SCRIS”

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

Editura „Mașina de scris”

O MĂRTURIE CAPITALĂ

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

Iată o carte pe care am deschis-o cu interes și am citit-o cu pasiune. O carte, despre care credeam – înainte de a o ține în mână – că nu-mi va rezerva prea multe surprize, întrucât citisem prin periodice unele texte care o alcătuiau, dar care parcurgând-o mi-a revelat adevărata dimensiune a autorului ei, a personalității, a gândirii sale. Este vorba de Virgil Nemoianu și de recent apărutul său volum, *Tradiție și libertate*. Aceasta e, înainte de toate, cartea unui martor capital al epocii noastre, a unei conștiințe de o rară și profundă acuitate.

O mărturie solid întemeiată pe reflecția filosofică a unui gânditor ce nu se vrea un „profesionist” al vreunei discipline filosofice dar este un filosof al Cetății, înscris în mai mult de una dintre tradițiile constitutive ale gândirii europene. La temelile mărturiei sale au contribuit apoi o largă și variată informație istorică, politologică și, nu în ultimul rând, literară. De altfel, în această ipostază a sa, ca literat, l-am cunoscut și prețuit la început, atunci când – sunt ani de-atunci – am făcut cunoștință cu el. Câteva cuvinte doar pentru schița unui portret al său în tinerețe. Când m-am întors din îndelungata detenție pe care am suferit-o între vârsta de 30 și 39 ani, mă gândeam cu oarecare amărăciune (și împărtășeam cu câțiva prieteni ai mei acest gând) că nu vom întâlni în jurul nostru, în societatea românească greu traumatizată, unii mai tineri decât noi cu care să putem comunica, în care să găsească ecou cele gândite, spuse sau scrise de noi. Din fericire, mă înșelam. Școlile comuniste n-au reușit să lamineze unele spirite, să le reducă la servitutea formelor steril convenționale ale unei lumi ce anihila libertatea creației. Printre mai tinerii noștri emuli, unul dintre cei mai originali, mai deschiși, mai fecunzi era Virgil Nemoianu.

Aveam certitudinea că are înscris în el destinul unui constructor, cum puțini au apărut în cultura noastră nu prea bogată în personalități care să construiască, să dureze în durată. Desigur, existența sa (ca și a noastră, a celor mai vârstnici decât el) a cunoscut unele avataruri, a trecut peste numeroase piedici, ca într-o cursă cu obstacole, dar a reușit să afle până și în acestea adevărate provocări la o depășire, la o întrecere de

sine, cu alte cuvinte a transformat mult sterilitatea în fecund. Am descoperit, încă în acei ani depărtați, în acest tânăr venit din Banatul tatălui meu, dacă nu un condotier, un explorator din stirpea cea mai nobilă a spiritului. În multe privințe, pe multe planuri, îndeosebi ale ideilor politice, dar și al credințelor, îl consideram apropiat. Să amintesc doar câteva din acestea, pe care le regăsesc în această nouă sumă a luărilor sale de poziție din ultimul deceniu: adversitatea față de delirul identitar al ideologiilor etnicist-rasiste, occidentalismul său bine temperat opus unui autohtonism obsesiv, dubla sa propensiune spre absolutul credinței și spre valorile nu mai puțin absolute, dar nu absolutizate, ale culturii, atracția nu doar nostalgică a Europei Centrale și atâtea altele. Dacă aș adăuga recursul la ironie (ca instrument axiologic și retoric), înclinația spre exercițiul colocvial al unei „înțelepciuni” ce-i dădea încă de tânăr un aer delicios de „sfătos”, n-aș face decât să pomenesc unele trăsături ale lui Virgil Nemoianu ce derivau dintr-o *forma mentis* menită să-și dea roadele în timp.

Roadele acestea le-am văzut în lucrările profesorului de la Universitatea Catolică din Washington, dar și în eseurile sale, în articolele, în textele numeroase ale acestui gânditor eminent mobil. Tânărul de altă dată a evoluat constant, trăsăturile originare s-au îmbogățit, ideile s-au nuanțat, s-au rafinat. Azi, Nemoianu se poate defini cu calm, lăsându-ne să deslușim în scrierile sale „o anume moderație și cumpătare, urmele unui echilibru calm pe care l-am căutat toată viața și pe care le-am găsit cel mai bine (socot) în Biblie și în clasicii greco-romani, iar printre scriitorii mai recentți în Leibniz și Goethe”. Desigur, nici profetii biblice, nici tragedii elini nu dau întotdeauna dovadă de moderație și cumpătare. Dar înțeleg prea bine gândul nobil al mai tânărului meu prieten în strădania sa de a atinge un înalt, poate cel mai înalt echilibru (aproape cu neputință de atins) în timpurile noastre ce par uneori să-și fi ieșit din țâțâni.

Echilibru într-o lume a variilor dezechilibre. Cel ce își propune, în paginile masivului său op, să conjuge tradiția și libertatea, neputând concepe tradiția doar ca pe o

însușire a unor obligații rigide, ci ca pe un exercițiu lărgit al libertății, se străduiește totodată să indice societății românești căile integrării în vaste ansambluri (în speță comunitatea europeană) fără sacrificarea identităților, ci prin „specificități naționale”. Tot el, intelectualul pur sânge caută, generos, canale de comunicare între pătura de sus a intelectualilor occidentalizați și poporul „de jos”, populația greu încercată, chinuită, sedusă uneori de sirenele periculoase ale etnicismului și populismului celui mai cras.

Nu găsești doar „demnitate calmă și moderată” în numeroasele pagini virulente din articolele lui Virgil Nemoianu, grupate în jurul unor teme și motive recurente aparținând unor sfere de preocupare distincte dar legate între ele precum: America, România în context european și mondial, critica ideologiilor, sau și mai larg Cultura și Religia. O serie de foarte interesante interviuri, în care apar, asumate și mai direct decât în eseurile sale, rostite oarecum în nume propriu, ideile și felurile luări de poziții ale autorului, încheie volumul. Mărturisesc că am început lectura cărții tocmai cu aceste texte finale în care Nemoianu este prezent oarecum cu vocea, cu intonațiile sale. Stilul său simplu colocvial pune excelent în lumină nu numai ideile pe care le exprimă, ci lucrurile, faptele, oamenii despre care vorbește. Admirabile sunt îndeosebi micile texte precum: *Viața la țară în America, Din Balcani la Hong Kong și îndărăt, Comunismul în derivă sau scurtă vizită în China*, dar și cele cu un fin dar tăios ascuțit polemic, ca: *Stânga occidentală și intelectualii români, România văzută din afară, De la Gray la Roepke: mica proprietate și multe altele*.

Îl văd pe Nemoianu, deși trăind departe de țară, foarte apropiat de cele românești, existând s-ar putea spune *in medias res*, în mijlocul unei realități românești (trecute și actuale) pe care o judecă, ale cărei racile le cunoaște prea bine, dar pe care – desigur iubind-o – caută să o vindece. Acest profesor al unei Universități americane exercită, prin scrierile sale, o înaltă pedagogie a spiritului din spațiul românesc. Sper ca vocea acestui martor și judecător capital să fie ascultată.

YANNIS XENAKIS –

„CĂLĂTORIND ÎN SPAȚIUL SUNETELOR,
PRINTRE CONSTELAȚII...”

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Cu puțină vreme în urmă s-a stins lumina vieții unui mare artist al lumii, Yannis XENAKIS, care și-a început periplul existențial acum opt decenii, urmând cu fermitate un principiu ce stă la temelia întregii sale vieți și fapte de creator: „*instinctul și opțiunea subiectivă sunt singurele garanții ale valorii unei opere*”. Ce rămâne după acest moment al despărțirii definitive? O legendă trăită, o remarcabilă creație, originală și vizionară, dedicată lumii sunetelor.

Legenda începe cu alegerea datei nașterii, căci fiul armatorului grec de la Brăila nu și-a dezvăluit veritabilul reper, schimbând ziua în funcție de preferința sa pentru istoria căderii Constantinopolului și indicând anul (presupus exact) doar cu puțin înaintea plecării în veșnicie. Data oficială a dicționarilor era, până la interviul cu Pascal Dusapin, acordat în ultimele sale zile de viață, 1922! Copilăria petrecută în Grecia, anii de studenție la Școala politehnică din Atena se sfârșesc brusc și dramatic în timpul războiului civil din 1944-1945. Rănit grav de un obuz, Xenakis scapă totuși cu viață, pierzând un ochi („Faptul că simțurile mele au fost reduse la jumătate m-a obligat să gândeșc mai mult decât să simt... Astfel, am ajuns la noțiuni mult mai abstracte”). Membru al rezistenței, condamnat la moarte în contumacie, el fuge la Paris cu un pașaport fals. Nu se va mai întoarce în Grecia decât mult mai târziu, după 25 de ani, după ce regimul totalitar este înlăturat. Din motivații similare atitudinea aceasta este reiterată și de mereu amânatul său pelerinaj în România natală, eveniment ce a avut loc de-abia acum aproape un deceniu, când nu a ocolit orașul de baștină, Brăila.

Devenit cetățean francez, Xenakis aparține momentelor de excepție ale epocii sfârșitului de secol XX. La Paris a cunoscut lumea muzicală internațională. Studiind cu Honegger, Milhaud și, mai ales, Messiaen, cel care îl va încuraja să-și urmeze vocația, respectându-i „naivitatea”, își croiește un drum propriu în creație. Într-un fel, Xenakis înfăptuiește cel mai grăitor spusele lui Cioran: „Așa mi-am închipuit totdeauna un muzician: un om care aude prin toate simțurile.” Angajat, ca inginer, în atelierul parizian al celebrului Le Corbusier, colaborează cu pasiune la proiectele de arhitectură

ale acestuia, ajungând să semneze împreună cu ilustrul său maestru, printre altele, proiectul mănăstirii de la Tourette, precum și Pavilionul „Phillips”, din cadrul Expoziției Universale de la Bruxelles (1958). Despărțirea de Le Corbusier – care forțează conjunctural orientarea spre lumea muzicii – se datorează tentativei acestuia de a nu recunoaște contribuțiile lui Xenakis la concepția originală a proiectului. În prealabil, însă, debutase oficial – și scandalos! – și în calitate de compozitor, în cadrul Festivalului de la

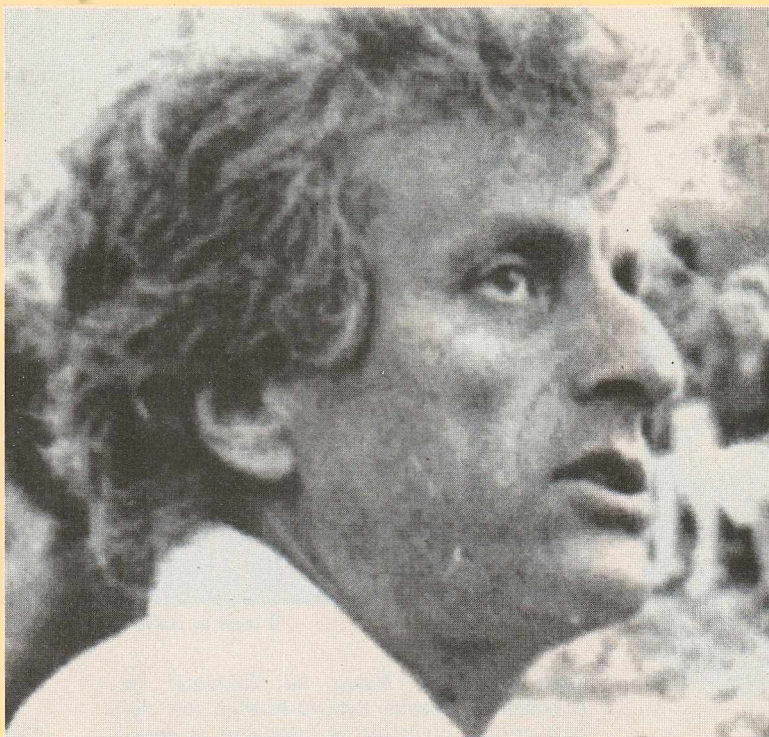
1969), *Persephassa* (pentru șase percuționiști înconjurând publicul, 1969), marchează această ascensiune continuată cu *Persepolis* (1971), *Polytope de Cluny* (1971), *Diatope* (1977), muzici pentru mari ansambluri, formații camerale, corale sau instrumente solo. În jurul său se formează un grup de cercetare – CEMAMU (Centrul de matematică și automată muzicală) care cuprinde și investigații interdisciplinare, psihologice, sociologice. Recunoscut valoric mai târziu decât alți compozitori, poate pentru că a avut

nevoie de mai mult timp pentru a ni se revela, la Xenakis se poate observa, după cum semnalează *Dicționarul Larousse – Mari muzicieni*: „dincolo de existența muzicianului, aportul unui arhitect și mai ales al unui utopist platonician, visând să construiască orașe cosmice și să câștige auditoriul pentru o nouă conștiință a lumii și a spațiului-timp.” Căci, spunea Yannis Xenakis: „Liber de gândirea schemelor polifoniei clasice... compozitorul devine, cu ajutorul creierului electronic, un fel de pilot care manevrează butoanele, introduce coordonatele, supraveghează cadranele unei nave cosmice, călătorind în spațiul sunetelor printre constelații și galaxii sonore.” Independența, responsabilitatea, spiritul mesianic, forța de convingere caracterizează o personalitate fără egal a artei secolului trecut, impulsivă și revoluționată de tehnică.

Brăila, 22 mai 1921 – Paris,

Donauenschingen, în 1955, cu *Metastasis* (61 de instrumente cântând 61 de partide diferite!), depășind pointilismul serial și impunând, cu prețul unor puternice reacții adverse, principiile sale privind „muzica stokastică”. Traseul vieții coincide cu cel al afirmării unei viziuni noi asupra lumii audibilului, relațiilor dintre sunet, arhitectură, matematică, existenței unei legături subtile, originale, între sunet și lumină, în câmpul muzicii concrete, mai târziu al muzicii audiovizuale. Renumele său devine treptat o realitate, o autoritate de prim plan a culturii mondiale, bucurându-se de o mediatizare fără egal. Lucrări ca *Nopti* (1968), *Nomos Gamma* (cu 98 de muzicieni răspândiți în public,

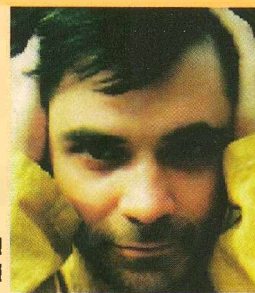
4 februarie 2001. Repere temporale și spațiale ale unei existențe tulburătoare, începută în România, încheiată în Franța, cele două patrii care au mărginit adevărata etnie a sufletului său de grec. Xenakis a marcat, ca nimeni altul, arta sonoră a secolului XX. Pe alte coordonate probabil, destinul său reiterează marea întrebare a lui Lamartine, din ale sale *Meditații poetice*: „Este oare viața noastră altceva decât o succesiune de Preludii la acel cânt necunoscut al cărui prim sunet solemn îl întonează moartea?” Evocându-l, ne gândim la acel destin în care Xenakis corespunde cel mai adevărat definiției lui Cioran: „... un om care aude prin toate simțurile.”

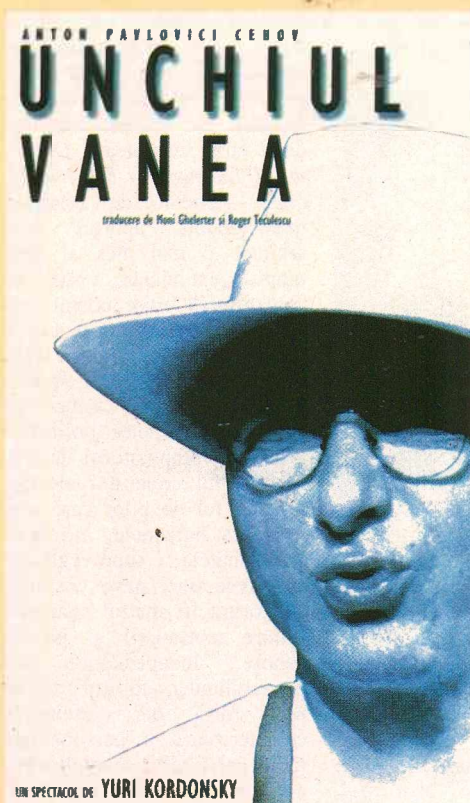
FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FILIERA RUSEASCĂ

Text: REMUS ANDREI ION ■
Foto: MIHAIL CRATOFIL ■

Cehov, Tolstoi, Andreev, Suhovo-Kobîlin sunt autorii care formează un nou val de spectacole rusești prin teatrele de la noi: ele țin afișele, aduc sute de spectatori în sală, redeschid grija pentru o dramaturgie de care „fugisem” într-un fel după despărțirea de *Livada de vișini* a lui Andrei Șerban. Avem, ca toți europenii, o anumită fascinație a estului — rece, aburind, așa cum americanii, în felul lor, o au pe cea a Vestului — sălbatic. Estul a transmis o stare de forță și de chin, dar și pasiuni nestăvilite, destine resemnate, eșecuri seducătoare. Punctul culminant al acestui reviriment teatral al piesei ruse este ultima premieră de la Bulandra, *Unchiul Vanea*. De unde a pornit? Poate de la pasiunea continuă a unui om, Ion Cojar, a unei generații în fond, pentru *Azilul de noapte*.

Unchiul Vanea cu Horațiu Mălăele:
o nouă legendă sau întoarcerea la teatru

CU CEHOV ÎN FRUNTE

Când se naște un mare spectacol de teatru i se simte duhul prin oraș, lumea vorbește despre el puțin precipitat sau este mută de admirație și transmite totul din priviri. *Azilul de noapte* regizat de Ion Cojar cu bătrânii maeștri a avut pe lângă ambițiile unui eveniment și efectul pedagogic de a redeschide gustul pentru teatrul rus de manieră recitativă. Acest efect nu a fost în nici un caz premeditat la proporțiile la care a ajuns: dramaturgia rusă stă la baza evenimentelor teatrale ale momentului, asigură succesul de casă al câtorva dintre cele mai importante

O scenă de teatru într-un spectacol cu muzică

trupe din țară: *Nunta lui Krecinski* de Alexandr Vasilievici Suhovo-Kobîlin (cu elogiile criticii, invitațiile la festivaluri și nominalizările la premiile UNITER pentru cea mai bună regie, Felix Alexa, și cel mai bun actor, Valentin Uritescu) și *Cadavrul viu* de Tolstoi (spectacolul de orgoliu al unui regizor care era somat să plece din postul de director adjunct, Gelu Colceag) la Naționalul bucu-reștean, *Penitenciar* după Leonid Andreev (ambția unui pasionat al spiritului liber rus, C.C. Buricea Mlinarcic) la Cluj, *Idiotul* (dramatizat de un regizor ucrainean care și-a lansat premiera cu muzică lăutărească și vodcă) la Sibiu, *Unchiul Vanea* de Cehov la Bulandra. Cehov este cu siguranță cel preferat dintre ruși, a provocat spectacole bune (la Nottara și Odeon) și foarte bune (la Mic și Bulandra) și o carte pasională a criticului George Banu: *Livada de vișini, teatrul nostru-jurnal de spectator*.

O LEGENDĂ

Azilul de noapte regizat de Ion Cojar a rămas o mică legendă. Acum la Bulandra se naște o nouă legendă: *Unchiul Vanea*. A venit un rus să regizeze Cehov, un actor strunit la Maly Teatr din St. Petersburg, elev și discipol al lui Lev Dodin, tânăr, aventurier cu măsură. „A fost un fel de Odiseea, o încercare de a depăși granițele și a descoperi un drum fără sfârșit spre casă”. Yuri Kordonsky a schimbat cu un spectacol tradiția spectacolului românesc din ultimii zece ani. Primul spectacol a fost un triumf, al doilea o capodoperă! Actorii care nu au fost pe scenă, ci în public, spectatori, au plecat cu inima strânsă, puțin geloși că nu joacă și ei în acest spectacol... uluiți, fascinați de profesionalismul, de patima domoală cu care se joacă... Telefoane peste telefoane, era sunat Ducu Darie — a ascultat nenumărate

Livada de vișini a lui Cehov –

o piesă pentru un secol și chiar mai mult

variante ale spectacolului în câteva ore – spectatorii își sunau prietenii. Victor Rebengiuc a fost tranșant: „Am avut în sfârșit de-a face cu un regizor care știe să lucreze cu actorii, ceea ce nu este prea întâlnit în peisajul teatral românesc. Indicațiile lui nu m-au făcut să mă urc pe pereți, așa cum mi se întâmplă de nenumărate ori cu regizorii de naționalitate română și de școală română”. Irina Petrescu a simțit că regizorul rus are o adevărată „vocație a naturaleții, a firescului”. Mariana Mișu consideră că a primit „un cadou extraordinar”. „Știi cum joacă Horațiu!”, îmi spune cineva în loc de salut. (Horațiu Mălăele, cel care a plecat din *Odissea* Cătălinei Buzoianu pentru rolul principal din *Unchiul Vanea*.) Mălăele vorbește despre un „contact novator pentru lumea teatrală românească”. A fost un șoc plăcut. Văd o secvență filmată cu Rebengiuc și Ioana Macaria și simt parcă vraja. Regizorul a fost însă nemulțumit de primul spectacol. A convocat trupa și a vorbit două ore despre un teatru fără recitaluri. După a doua reprezentație actorii erau și mai ferme-cați de ceea ce li se întâmpla. Doina Levintza, în sală, și-a reamintit bucuria pe care a trăit-o când a lucrat piesa cu Harag. „Este un spectacol-lecție care ar trebui văzut de toți regizorii români!”

Spectacolul nu are nevoie de publicitate: se vorbește despre el în tot orașul, e un entuziasm care vinde biletele în câteva minute. Succesul neașteptat pare greu de egalat.

DUPĂ 40 DE ANI, TOLSTOI

Unchiul Vanea a clătinat poziția de lider a unui alt spectacol rusesc, *Cadavrul viu*,

regizat de Gelu Colceag la Național. Mircea Rusu are cel mai important rol al carierei. Sălile sunt pline. Dar nu este o aventură să vezi acest spectacol. Plasatoarele sunt costumate în țărâncuțe ruse și cortina are blazon. Nimic neconvențional, dar un efort pentru confortul publicului. S-a lucrat cu plăcere la acest spectacol, deși în teatru erau presiunile politice ale momentului: toată lumea se aștepta ca Gelu Colceag să fie schimbat cu Florina Cercel. (S-a opus ferm Radu Beligan, dar Gelu Colceag a demisionat în plină glorie a spectacolului *Cadavrul viu*.) Povestea lui Tolstoi este tipic rusească. Există un personaj principal, Protasov, care se satură de familie, apoi de aventuri, de mizerie, de viață. „Complexitatea personajului și actualitatea lui sunt principalele coordonate. Ratarea intelectualului, ratarea în familie și în societate a unui ins sensibil sunt extrem de actuale și în lumea în care trăim”. Același Tolstoi, aristocrat și psiholog al căderii. Relațiile între personaje sunt mai apropiate de genul nuvelei decât de cel dramatic.

Spectacolul se dezvoltă practic pe două paliere: relația directă dintre personaje și o serie de scene muzicale în anturaj de bordel țigănesc. Scenele vorbite nu sunt foarte captivante, se scurg în spații scenografice clasice care variază doar ca întindere, de la un culoar în avanscenă la deschideri foarte largi. Cel mai bun moment din seria scenelor vorbite este la începutul părții a doua a spectacolului, însingurarea lui Protasov din camera lui modestă. Scenele muzicale însă au alt farmec, dau culoare spectacolului, păstrează ceva din misterul lumii țigănești, se cântă și se dansează cu mare vervă. Muzicanții sunt profesioniști, membrii grupului coral *Da Capo*, artiști cu pregătire muzicală superioară. Spectacolul ar fi fost ușor de ratat dacă momentele muzicale nu erau perfecte. Pe linia actoricească se simte o anumită ruptură de stil, o lipsă de apetență pentru expresia dramatică rusească, o pierdere a emoției prin momente în care se exagerează tonul patetic. Cum există o alternanță cu scenele muzicale, spectacolul nu își pierde din ritm.

SEZONUL FESTIVALURILOR

În acest an toate festivalurile de teatru trebuie să se finanțeze în primul rând cu fonduri locale. (Să fie primul pas spre marea restructurare a bugetului culturii, cu trecerea la salarizarea pe performanță, anunțată că se va încheia până la finele lui 2002?) Ministerul Culturii oferă doar un buget simbolic. Și festivalurile se vor organiza totuși. Primul gong a bătut la Piatra Neamț (22–30 mai) care propune un festival de teatru, dans și jazz. S-au jucat Shakespeare în manieră cu totul neconvențională (*Negutătorul din Veneția* transformat în one man show, de exemplu), spectacole după texte contemporane, s-a dansat (ca o prelungire a festivalului București.VEST), iar Harry Tavitian a avut primul său concert la Piatra Neamț. La Piatra Neamț au jucat japonezi, bulgari, nemți, englezi, bosniaci, sârbi, ruși plus bucureșteni, nemțeni, mureșeni, botoșeneni, covășneni. Spor de teatru.

Sibiul a făcut rost de bani de la Coca-Cola care serbează prin teatru zece ani de prezență în România. Festivalul organizat de Constantin Chiriac (25 mai – 3 iunie) este mai lung, mai bogat, mai vizitat. *Provocări* este marea temă din acest an, cu mai multe secțiuni: mari spectacole, întâlnirea școlilor de teatru, teatru în castele și spații nonconvenționale, teatru experimental, spectacole-lectură și teatru-radio, teatru-dans, ateliere internaționale, bursa de spectacole și o secțiune off. Peste 1.000 de participanți din 58 de țări, 135 de evenimente! Seria mari spectacole este dominată de o premieră semnată Silviu Purcărete (în continuare amator de teatre de provincie, unde poate lucra mai liniștit), *1001 de nopți* cu trupa Teatrului Radu Stanca.

La Sf. Gheorghe, Festivalul de teatru Atelier (3–8 iunie) are probabil cel mai curajos program dintre toate festivalurile de teatru. Are ambiția să își respecte numele și în fiecare an adună spectacole care „studiază” încă limitele teatrului. Are, ca și celelalte festivaluri, dorința de a fi internațional, dar uneori lipsa banilor anulează multe dintre colaborările cu teatre din afara țării. În acest an, Radu Macrinici, directorul festivalului, a trebuit să se concentreze mai ales pe producția internă și se poate spune că este primul an în care oferta se ridică la nivelul Atelierului. În afară de două trupe maghiare și una germană, festivalul de la Sf. Gheorghe prezintă spectacole mici, dar cu ambiții mari, adunate de prin țară: București, Piatra Neamț, Timișoara, Tg. Mureș, Oradea și Sf. Gheorghe.

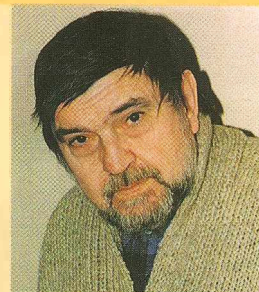

Nunta lui Kracinsky, o neașteptată prezență în filiera rusească

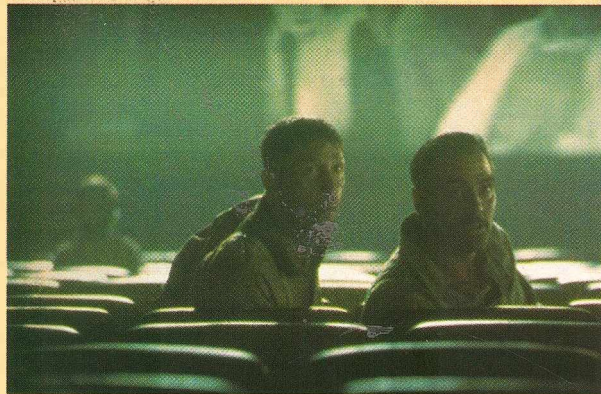
FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

MAREA HOINĂREALĂ

"O, Brother, Where Art Thou?" – SUA – 2000 – 115 minute
Distribuit de: RO IMAGE – 2000

HORIA PĂTRAȘCU ■

Cel puțin bizară – la o primă vedere! – această așa-zisă „comedie“ a fraților Coen („Ethan & Joel Coen“ – scenariști, regizori, producători)...

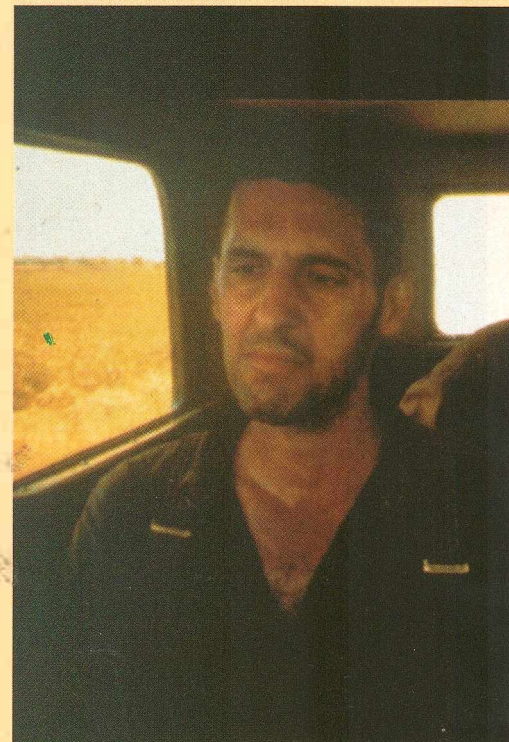
Pornind de la *Odissea* lui Homer în mod declarat încă din generic, dar folosind numai ANUMITE situații-limită din eterna poveste, pelicula ne înfățișează de fapt o altfel de odisee: una americană get-beget și care se consumă prin anii '30, în Mississippi (ATENȚIE: fără a vulgariza însă marile subiecte ale literaturii universale, așa cum

fac, nu de rare ori, producătorii de peste Ocean...!).

Repet: la o primă vedere, filmul pare a fi o comedie bizară... ba chiar derutantă în primele ei secvențe, pentru ca imediat apoi, și pe măsură ce filmul curge, iar spectatorul intră în universul propus de cei doi frați co-autori, el să devină absolut FASCINANT ca manieră, lipsit de cele mai elementare convenții ale genului și – mai ales! – solicitând la maximum, lucru din păcate mereu mai rar, nu doar privirea, cât mai ales **inteligenta** celui ce-și propune a fi un veritabil spectator de film – și nu un simplu „plătitor“ de bilet pentru a se

hlizi la un oarecare amuzament comercial (mai mult sau mai puțin „colorat“, „violent“ sau impresionant **din punct de vedere ELEC-TRONIC**).

Trei pușcăriași evadați cu lanțuri la mâini și la picioare încearcă a se integra într-o viață normală; în film, culpa lor e destul de imprecis formulată – dar NU acest lucru contează... întrucât vom vedea imediat cum, aflați în culpe diverse – și probabil **mult mai grave** decât ale celor trei – se găsesc înalte personalități politice, morale sau religioase:

BĂI, CARE MI-AI ȘUTIT MAȘINA?

"Dude, Where's My Car?"

– SUA – 2000 – 94 minute

Distribuit de INTERCOMFILM ROMÂNIA

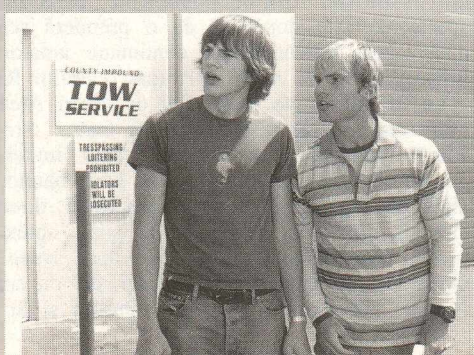
Unul dintre **rarele** „momente ale adevărului“ ce mi s-au predat de la o catedră a institutului de teatru și cinematografie – pe care, dacă nu mă înșel, l-am absolvit acum vreo două secole!? – a fost următorul: „Singura justificare morală a celui care plagiază o lucrare deja cunoscută public este aceea de a reuși ca **plagiatorul** pe care-l comite să fie superior. **valoric!**, subiectului «plagiator»... În acest fel, el, plagiatorul, va rămâne în istorie! (pe când celălalt, anonim, se va pierde în neant)“...

Admirabilă idee, la care subscriu din tot sufletul.

Să revenim însă, **prin asociere**, la filmul asupra căruia ne aplecăm în această pagină: iată ce afirmă, într-un interviu, scenaristul

Philip Stark (un obscur realizator de seriale TV): „Am intenționat să creez propria-mi versiune a unuia dintre genurile cinematografice foarte la modă în zilele noastre: *Dude...etc.* este o **parodie** a filmelor cu liceeni din ultimii ani... Însă am dat mai puțină atenție elementelor tipice de romantism și aventură și m-am concentrat asupra acțiunii!“

Dar să vedem **ce anume vrea să plagieze domnul Stark?! Pe mai toate plaiurile noastre mioritice, bănuite de televizoare** – ba chiar și prin tramvaie sau autobuze, când e

dar care trăiesc în deplină libertate, bucurându-se de toate drepturile...!

De fapt în asta constă și trama filmului: între cei veșnic fugăriți **din vină** – și cei la fel de **VINOVAȚI, dar liberi!** – un subiect de meditație valabil nu doar în istoria trecută a Americii, dar poate că mai pregnant și apăsător în întreaga lume contemporană.

„Odiseea” celor trei ocași, deveniți acum prieteni și care-și caută un îndelung și mai ales chinuitor drum către un **acasă** oarecum imprevizibil, este spectaculos filmată prin deșerturile vestului american de către opera-

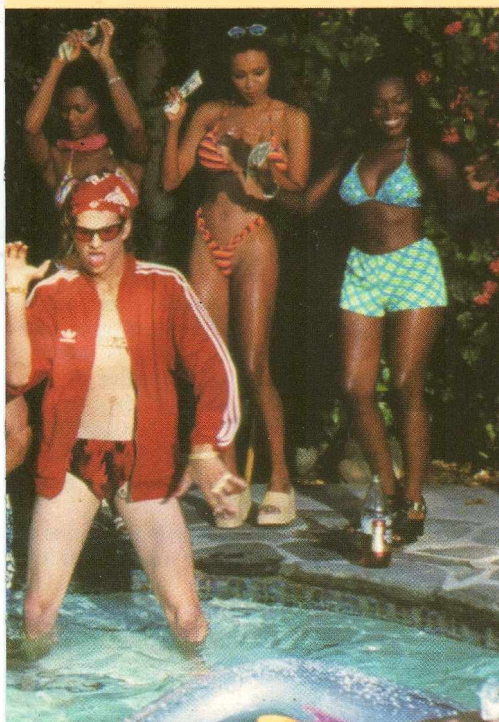

torul **Roger Deakins, A.S.C.** Dincolo de momentele „clasice” ale epopeii lui Homer (sirenele, Ciclopul, transformarea oamenilor în porci, rivalul lui Ulysses pretendent la mâna soției – transformate, printr-o fină parodie, în: tinere sexy care spală rufe... un chior neo-fascist, interpretat cu brio de **John Goodman!**... sau transformarea aparentă a unuia dintre cei trei nu într-un porc, ci într-o broască etc.), dincolo deci, de toate astea, repet, în producția fraților Coen apar, apăsător și sinistru-ironic, anumite aspecte strict-americane, precum: „nebulia alegerilor locale”, „gangsterul-erou”, „Ku-Klux-Clanul” etc. etc.

– toate acestea inspirate în scenariu din **fapte reale**, comentate în presa timpului.

Pe întreaga durată a proiecției spectatorul va fi mai mult decât încântat de melodiile „blues” sau „country” – în majoritate celebre, cunoscute chiar și de publicul român – aranjate special pentru acest film de către **T Bone Burnett** (care de fapt este mai întâi scriitor, și abia apoi producător de muzică!?).

Iar în rolurile celor trei: **George Clooney, John Tarturro și Charles Durning** (actori care nu mai au nevoie de nici un comentariu!).

cazul! – imaginea „tânărului licean” român a degenerat, ca impact video-social, în **trombă...!** Confundat adeseori cu romm-tânărul ce penetrează aceste meleaguri, liceanul neaș nu mai poate face nimic altceva decât să se **ESPRIME** cu **deci...** să vorbească, bâlbâit și gros precum **Silvester Stallone**, vopsindu-și creasta de păr în blond sau să-și plătească, din milioanele tatălui, consultația la medic pentru că a asurzit la „Disco”...

Lăsând gluma la o parte (!? – **n.a.**), cam acestea, adică rândurile de mai sus pot asambla „tabloul” **parodiei** pe care încearcă a și-o lansa în public **Philip Stark**, împreună cu regizorul **Danny Leiner**.

Ar fi vorba de o **comedie**? Păi și este o comedie, depinde din ce punct de vedere râzi: „**MARFĂ, dom'ne...**!” – exclamă un erou, zărind sânii unei tinere; **Mă duc să fac... caca!** – îi replică un al doilea... Ambii au priviri penetrante, expresive, de ’telec-

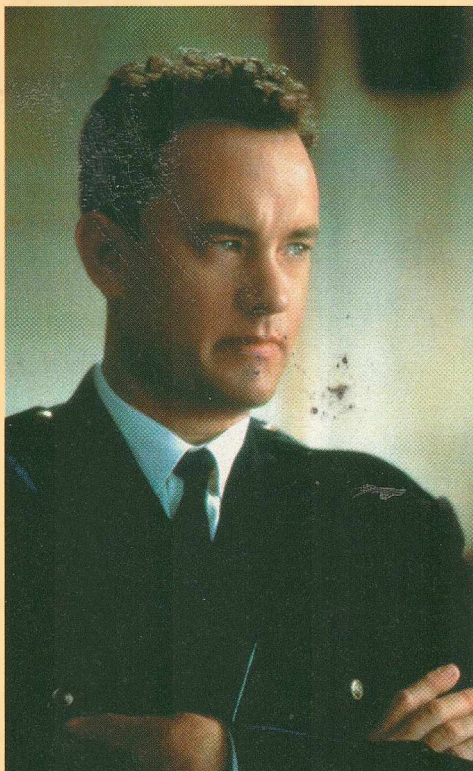

tuali, apoi negrese, lesbiene, drogați, tatuați... **în fine:** un conglomerat de scursori umane fără pic de haz, și care îi pun pe bieții interpreți în posturi penibile...!? **UNDE E PARODIA...?!**

CULOARUL MORȚII

"The Green Mile" – SUA – 2000 – 184 minute
Distribuit de: GLOB COM MEDIA

Poate că America nu și-a dorit cu tot dinadinsul acest lucru, dar în secolul de care abia ne-am despărțit (intrând într-un început de mileniu fascinant-macabru!), principalele sale **date existențiale** cunoscute pe mai toate

meridianele – împreună, firește, cu extraordinara capacitate a acestui popor relativ tânăr și mai ales amestecat etnic în a-și asigura o dezvoltare economică **de invidiat** – au fost: „zgârie-norii“, „gangsterii“, „guma de mestecat“, „Coca-Cola“, „Hollywood-ul“ și... **Execuția pe scaunul electric...** (ultimul, creat de un anume Edison, probabil cel mai mare inventator al lumii **de după** Leonardo da Vinci!?).

Culoarul morții – scris, regizat și produs de către **Frank Darabont** (având la bază un super-best-seller publicat de către **Stephen King**, în 6 volume, în 1966) – film poate că mai mult decât **remarcabil** și ce va reprezenta cu siguranță unul dintre evenimentele cinematografice ale anului! – reprezintă, așadar, **ultimul drum** pe care un condamnat, într-o anumită zi a anului, îl parcurge până la ferocele-umanul (părerile continuă a fi împărțite!), **mijloc de execuție capitală**. Dar dacă – totuși! – unul singur dintre aceștia este **nevinovat**?! (de pildă acel dement căruia – în momentul declanșării curentului electric – și datorită bestialității unui polițist care, intenționat, nu face cuplarea cum trebuie, se chinuie

minute în șir, în timp ce i se tocesc creierii și îi iese fum din corp?!).

Problema pe care o pune filmul lui **Darabont** (printre altele, autor și al celui *Închisoarea înșelătorilor*, obținând 7 nominalizări la OSCAR), nu este însă cea a **pedepsei** în sine, definitivă și irevocabilă în cazul celei

pe „scaun“, sau prin gaze, spânzuraătoare, injecție letală... etc., cât aceea a **capacității ființei umane** de a distinge adevărul de minciună și, deci, în **a stabili pedeapsa...**!

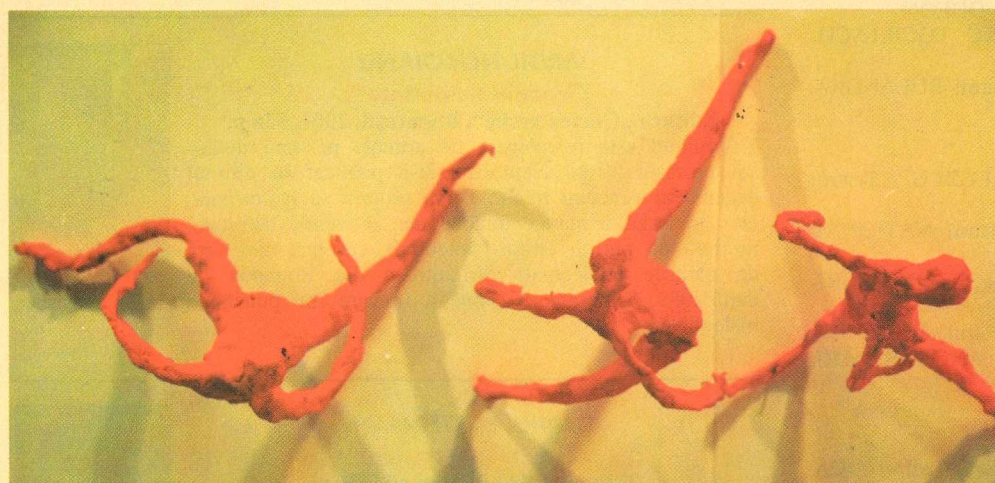
Or, aici – și **nici nu se putea altfel!** – filmul o cam scrântește... Pentru că, în lunga sa demonstrație vizuală (filmul durează mai bine de trei ore bune!), și deși apelând la tradițiile marii PROZE americane dintre cele două războaie mondiale: vezi, de pildă, *Oameni și șoareci* al lui John Steinbeck! – violența, dar mai ales **oribilul** din viața noastră de zi cu zi, deși **foarte dur** înfățișate pe peliculă, nu pot justifica „cheia“ finală: aceea a unui **miracol...**! Adică a unui **har divin** (chiar și biblic?!), dar care prin însăși construcția filmului și mai ales finalul acestuia, **sunt condamnate la rândul lor...**!

Ceea ce – printr-o logică elementară – **este absurd...**!

Păcat: filmul putea fi o „capodoperă“ cinematografică... și nu neapărat numai pentru faptul că rolul principal este interpretat de **Tom Hanks** – acest uluitor actor, câștigător în doi ani consecutivi al OSCAR-ului pentru interpretare: *Philadelphia* și *Forrest Gump*.

PASUL și URMA

Text: ANA BARTON ■

Mihaela Dumitru a absolvit Academia de Artă, secția grafică. Preocupările sale au trecut întotdeauna dincolo de ceea ce numim grafică. Pasiunea ei pentru fotografie este foarte veche și îi consacră mult timp și energie. Există câteva teme predilecte ale artistei, teme pe care ea le numește obsesii: timpul, memoria, nudul uman. Fiind una dintre cele mai prolifiche și longevive teme din istoria artelor, timpul este pentru Mihaela Dumitru o componentă permanentă a artei sale. „Prezentul meu, trăit și experimentat, paralel cu trecutul altor personaje, locuri, acest trecut descoperit în imagini foto vechi, în arhitectură, în obiecte, în vestimentație reprezintă o preocupare constantă a mea, aproape o obsesie. *Comprimarea timpului* într-unul singur – prezent continuu, într-un cadru fotografic înseamnă, pentru mine, o sumă de trăiri, de stări ori reprezintă pur și simplu obiecte, personaje.” Utilizează adesea tehnica suprapunerii fotografice, mai ales în imaginile alb-negru. O altă temă preferată a

artistei o reprezintă *structurile* sau obiectele care pot fi „citite” ca structuri – ușa, penele, dungile orizontale etc. „Sunt lucruri care îți tot revin. Nu-ți propui azi o temă și să o realizezi numai pe ea. Dacă îți vin din interior, ele revin periodic, te preocupă în mod constant.” O fascinează mișcarea din dans, dar nu dansul în sine sau unul anume. Plasticitatea mișcării dansatorilor este aceea evidențiată, reprezintă singurul punct de interes pentru artistă. Cartea-obiect, cartea-jurnal ca mărturie a unei istorii trăite, „scrierea cu mine însămi” (împrumut de la Nichita Stănescu) sunt subiecte ce reprezintă o permanență în arta ei. Neașteptat, cartea însăși devine o urmă, o amprentă a istoriei, a destinului, ca devenire, deci *mișcare*. Toate aceste proiecte coexistă în arta ei, o metamorfozează permanent. Îi dau vivacitate și culoare, și ne fac pe noi să nu avem certitudini comode în ceea ce privește evoluția ulterioară a acestei arte.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FILM

Excepțional

CULOARUL MORTII (SUA – dramă)

Remarcabil

MAREA HOINĂREALĂ (SUA – comedie)

Curată sinucidere

BĂI, CARE MI-AI ȘUTIT MAȘINA? (SUA – comedie)

TEATRU

Excepțional

UNCHIUL VANEA, regia YURI KORDONSKY, Teatrul BULANDRA

SARAGOSA, 66 DE ZILE, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON

Veți avea satisfacții

DANSOLITUDE, un spectacol de FLORIN FIEROIU, Teatrul NOTTARA

CAFENEAUA, regia DRAGOȘ GALGOȚIU, Teatrul ODEON

FRAȚII, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON

O SCRISOARE PIERDUTĂ, regia ALEXANDRU TOCILESCU, Teatrul NAȚIONAL București

TURANDOT, regia CĂTĂLINA BUZOIANU, Teatrul BULANDRA

Cineva are ceva de spus

ÎNGERUL ALBASTRU, regia RĂZVAN MAZILU, Teatrul ODEON

CADAVRUL VIU, regia GELU COLCEAG, Teatrul NAȚIONAL București

EU CÂND VREAU SĂ FLUIER, FLUIER, regia SORIN MISIRI-ANȚU, Teatrul de COMEDIE

CUM VĂ PLACE, regia ION MIRCIOAGĂ, Teatrul Arad

POVESTIRI DIN PĂDUREA VIENEZĂ, regia ANCA BRADU, Teatrul NAȚIONAL Cluj

Comedii, comedii...

FILUMENA MARTURANO, regia FELIX ALEXA, Teatrul SICĂ ALEXANDRESCU Brașov

N-AVEM BANI, NU PLĂTIM, regia ADA LUPU, Teatrul Ploiești

ALCOOL... AMAR... AMOR, regia și coregrafia FLORIN FIEROIU, Teatrul LUNI

Greu de (re)văzut

OMUL DIN LA MANCHA, regia ION COJAR, Teatrul NAȚIONAL București

FRUMOS E ÎN SEPTEMBRIE LA VENEȚIA, regia NICOLAE SCARLAT, Teatrul NOTTARA

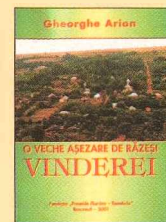
CHINEZII, regia MIRCEA CORNIȘTEANU, Teatrul NOTTARA

GHEORGHE ARION

„O veche așezare de răzeși - Vinderei”

Fundația „Premiile Flacăra – România”,
București, 2001, 158 p.

Această a doua ediție revăzută și adăugită a lucrării se bucură de o înfățișare grafică sărbătorească. Monografia datorată profesorului Gheorghe Arion, izvorâtă din dragostea pentru locurile unde a văzut lumina zilei, este un document prețios pentru toți cei care doresc să afle informații de la prima sursă despre viața unei comunități românești păstrătoare de datină străbună. Relatarea impresionează prin precizie și sobrietate.

MIRCEA ELIADE

„Textele «legionare» și despre «românism»”

Editura DACIA, Cluj-Napoca, 2001, 160 p.

„Ce căutăm noi la dreapta sau la stânga n-am înțeles niciodată. Cum putem noi imita hitlerismul care persecută creștinătatea sau comunismul care incendiază catedralele – îmi stă mintea în loc, dar nu înțeleg. Hulișani și barbari sunt și comuniștii incendiatori de biserică – ca și fasciștii prigonitori ai evreilor. Și unii și alții calcă în picioare omenia, credința intimă pe care e liber s-o aibă fiecare individ. Și unii și alții se răscoală teluric contra sâmburelui dumnezeiesc din fiecare om, contra credinței și omeniei lui.” Cuvintele aparțin lui Mircea Eliade și textele din prezentul volum îi înfățișează repulsia, în egală măsură, față de fascism și față de comunism.

VIRGIL NEMOIANU

„Tradiție și libertate”

Editura „Curtea veche”, București, 2001, 536 p.

Volumul este o culegere de articole pe care distinsul profesor Virgil Nemoianu le-a publicat în ultimul deceniu al veacului trecut. După propria sa mărturisire, ele „trădează o anume amărăciune, o anume ostilitate, nu față de puținii cititori potențiali, cât mai ales față de păturile intelectuale diriguitoare din România de după 1989, deci față de oamenii în care îmi puneam mari și zadarnice nădejdi.”

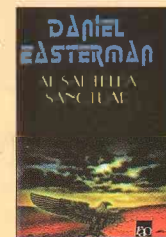

DANIEL EASTERMAN

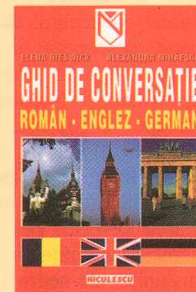
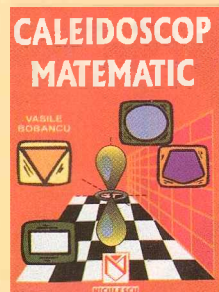
„Al șaptelea sanctuar”

Editura RAO, București, 576 p.

„Easterman îți oferă istorie, acțiune, mister și teroare” afirmă *Washington Post* despre autorul acestui roman captivant care, în ciuda dimensiunilor, se citește cu sufletul la gură. Acțiunea se desfășoară în mai multe părți ale lumii, întâmplările prin care trec eroii sunt neobișnuite, iar protagonistul – arheologul David Rosen reușește să facă lumină într-un caz complicat și sinistru, punându-și deseori viața în primejdie.

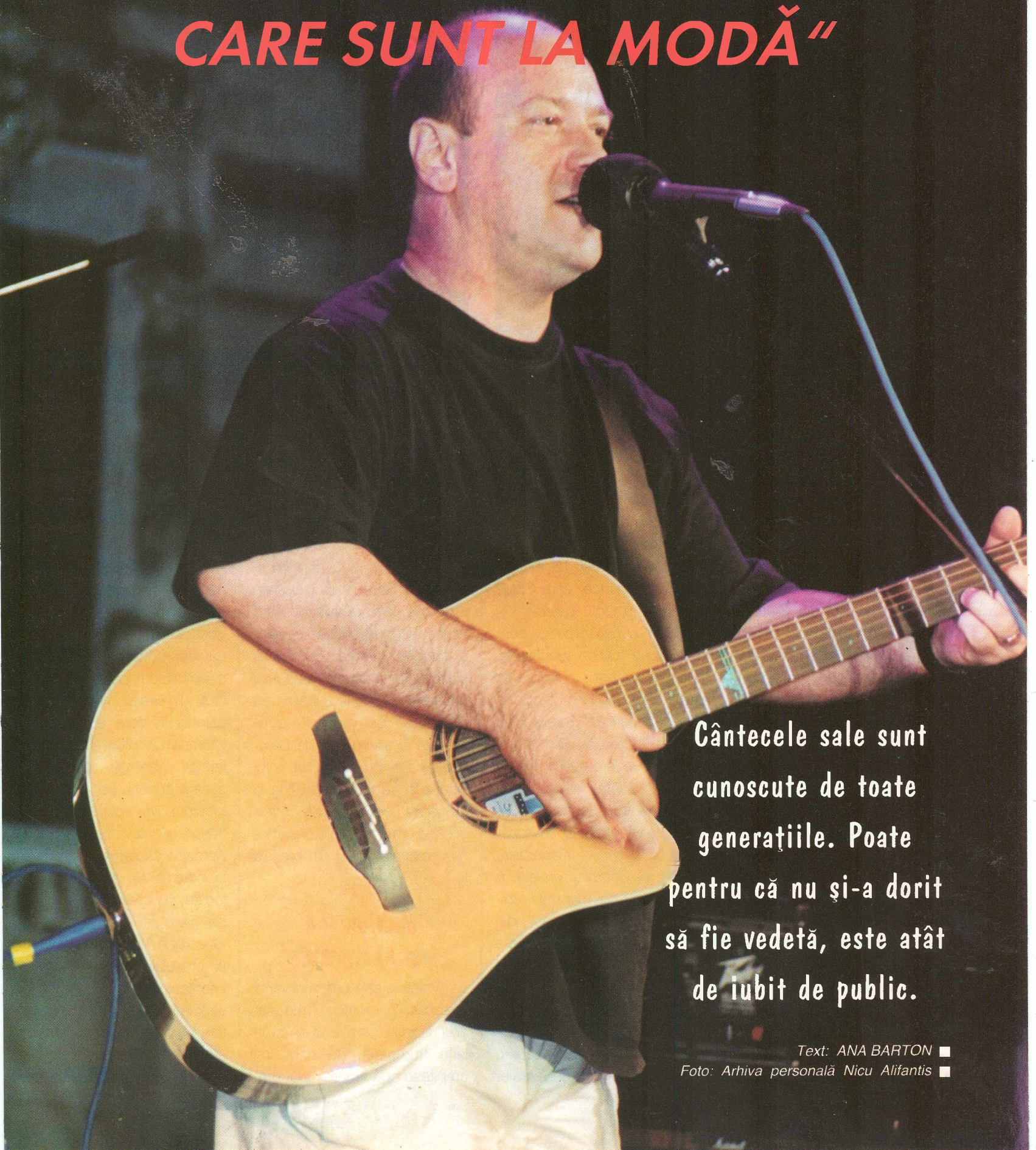

Vă semnalăm noi apariții la **Editura Niculescu**:

Nicu Alifantis:

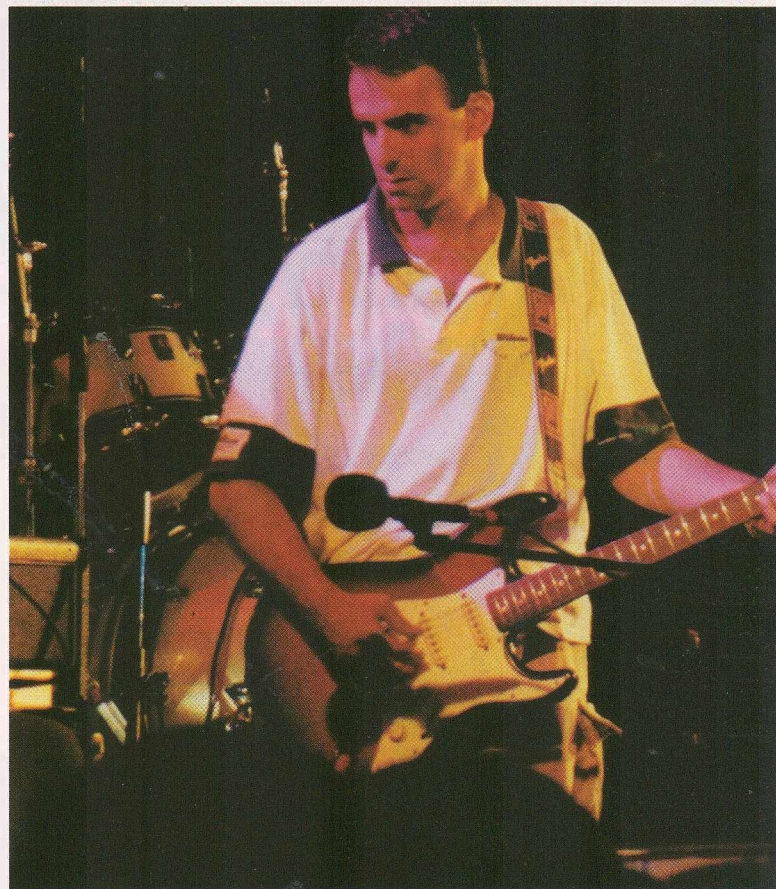
„NU CRED ÎN CÂNTECELE CARE SUNT LA MODĂ”

Cântecele sale sunt cunoscute de toate generațiile. Poate pentru că nu și-a dorit să fie vedetă, este atât de iubit de public.

Text: ANA BARTON ■

Foto: Arhiva personală Nicu Alifantis ■

Strălucirea de moment poate, cu siguranță, să aducă foarte mulți bani, dar menținerea acestei stări de fapt nu este, cu și mai multă siguranță, la îndemâna oricui. Păstrarea unui standard foarte înalt în mod constant pe parcursul unei cariere extinse pe câteva decenii nu poate fi decât atributul unei valori incontestabile. Nicu Alifantis este o personalitate a vieții artistice românești de treizeci de ani și în tot acest timp *cota* nu i-a scăzut nici măcar o dată, ba dimpotrivă, popularitatea și aprecierea de care se bucură atât din partea publicului, cât și din cea a specialiștilor au crescut din ce în ce mai mult. Impactul pe care îl are asupra unei anumite zone a muzicii românești este comparabil, fără teama vreunei exagerări, cu acela al lui Bob Dylan asupra muzicii americane, și nu numai, sau cu acela al lui Vladimir Visotki asupra celei rusești.

Formarea sa ca muzician nu a parcurs drumul clasic al

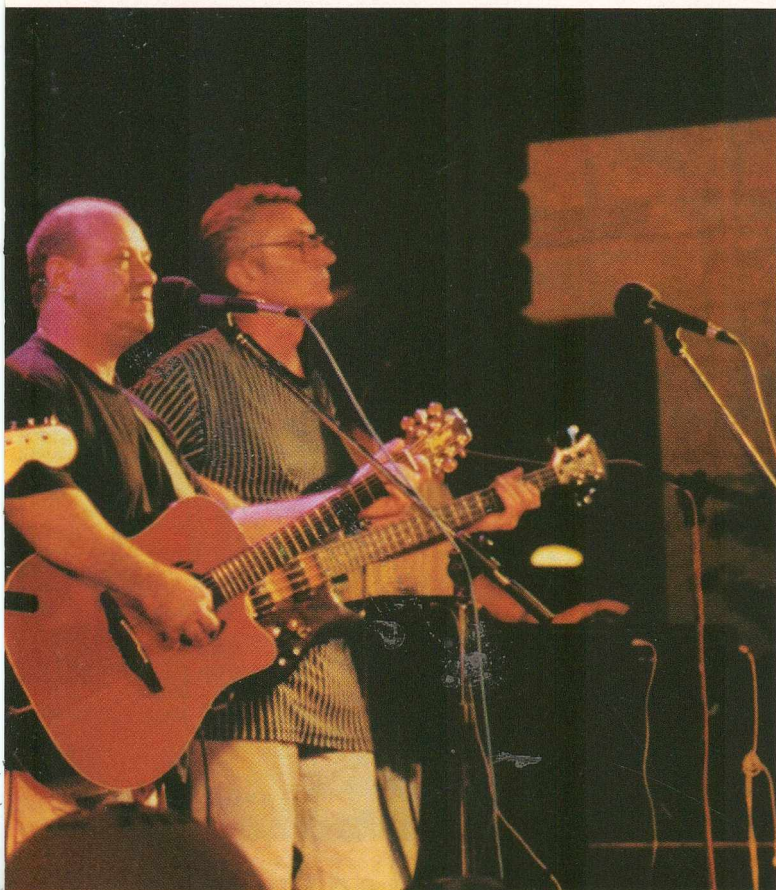
majorității profesioniștilor în domeniu. Aria sa de preocupări a cuprins dintru început atât latura de cantautor, cât și pasiunea pentru muzica de teatru și film. Cariera lui Nicu Alifantis se definește prin cele 15 albume individuale (dintre care două reeditări: *la toji baladist* și *Nichita*). A compus muzica pentru aproape 100 de spectacole; cu puține excepții, în fiecare an există vreo 3-4 proiecte în domeniul teatrului la care Nicu Alifantis lucrează. Din acest punct de vedere, ultimii ani au însemnat pentru el realizarea muzicii pentru spectacole precum *Act venețian*, *O scrisoare pierdută*, *O noapte furtunoasă*, *Barrymore*, *Cadavrul viu* etc. A colaborat cu cei mai mari regi-zori ai scenei românești din toate generațiile; talentul său s-a dovedit a fi la fel de sigur și atunci când s-a ocupat de teatrul pentru cei mici și atunci când și-a pus amprenta muzicală asupra unor capodopere ale dramaturgiei universale.

Cum au fost posibile toate aceste performanțe? Secretul reușitei stă în principiile pe care artistul le urmează atât în viață cât și în carieră. „Să fii cel mai bun. Să fii util oamenilor prin ceea ce faci. Să nu faci compromisuri. Să nu-ți fie niciodată rușine de ceea ce ai făcut. Să îți asumi responsabilitatea faptelor și lucrurilor făcute. Să nu te blazezi. Să nu cauți succesul cu orice preț. Să nu te subestimezi niciodată. Să respecti concurența și să nu fugi de competiție. Să nu crezi că totul începe și se termină cu tine și cu ceea ce faci. Să întinzi oricând o mână de ajutor semenilor, mai ales celor din breasla ta.”

MICI, BRAGĂ ȘI BACLAVALE

Amintirile sale cele mai vechi îi readuc în memorie „muzica” altor timpuri. „Am avut o copilărie frumoasă, de care îmi amintesc cu mare plăcere.

Nesperat de proaspete îmi sunt multe din amintirile copilăriei, ceea ce îmi dă un sentiment de siguranță. Asta pentru că, după părerea mea, cine își uită copilăria este un om terminat. Aveam multe rude, ne vizitam, părinții mei, Evdocișă și Mene-laș, erau tineri, frumoși și se bucurau de viață fără să fi fost oameni bogați. Casa în care m-am născut, pe strada Albiei la nr.4, din Brăila, mi se părea un paradis în care se petreceau întâmplări multe și frumoase; iaurgii, geamgii, gunoieri și sacagii treceau pe strada unde locuiam, iar prin oraș erau trăsură, și câteva taxiuri *Pobeda*. Aproape săptămânal mergeam la crâșma lui Arion unde mă jucam cu pietrișul din grădina de vară și îl ascultam pe Gheorghe Aflăoarei, lăutarul vestit al orașului. Duminică, *toți* ne îmbrăcam frumos și mergeam în Grădina Mare unde cânta fanfara în chioșc și se mâncau mici și se bea bragă. Turcii din oraș vindeau sarailii, baclavale, sugiuc

și înghețată pe băț. În casă la noi se vorbea greacă și macedona, și mama îmi cânta cântece foarte vechi. Domnea un fel de liniște de care de foarte multe ori mi-e dor." Părinții l-au învățat să nu mintă, să fie cuminte, să-i respecte pe cei mari și să învețe ca să ajungă *om mare*, „expresia mentalității omului simplu, cu frica lui Dumnezeu, care tinde spre un trai mai bun, pe căi cât mai omenești." Decizia pentru cariera artistică a luat-o în ultimul an de liceu chiar dacă a încercat câteva variante care nu îi erau tocmai pe plac, dar erau preferate de părinții săi. „Am dat la medicină, mai apoi la limbi străine, după care m-am decis să mă fac artist de București, unde m-am și mutat în 1976." Precumpănitoare pentru hotărârea definitivă au fost câteva întâlniri: cu actori și actrițe de la Teatrul Maria Filotti din Brăila, cu Mircea Florian a cărui muzică a cântat-o într-un spectacol de teatru, „iar al treilea contact a

fost un concurs al Televiziunii, care se chema *Tele-Top*, unde am câștigat premiul întâi și așa mai departe... Culmea este că fiecare realizare, fiecare întâlnire din domeniul artistic mă făcea să devin și mai înverșunat în a face această meserie. Cred că așa a fost să fie !"

FIGURANTUL

Vorbind despre adolescență, Nicu Alifantis își amintește că era „liniștit, extrem de timid, cu acnee, introvertit... Visam destul de mult, scriam poezile adolescente, permanent îndrăgostit, căutam răspunsuri la mult prea multe întrebări, făceam cântece pe care le cântam prietenilor în cerc foarte restrâns, mă confesam puțin și credeam că voi răsturna lumea. Tipic, nu-i așa ?" Prima slujbă nu a avut legătură cu muzica, ci cu teatrul. „Eram în clasa a opta, la Brăila. Se filma *Tom Sawyer*. Era un serial, o coproducție, unde am făcut figurație câteva zile și am câștigat 140 lei. La

vremea aceea erau o groază de bani. Mi-amintesc că am luat cadouri părinților, mi-am luat o geantă de voiaj și câte ceva de îmbrăcat și mi-au mai rămas bani. Am fost foarte mândru de mine. Din acel moment mi-a plăcut foarte tare să-mi câștig existența și să fiu independent din punct de vedere financiar. Prima slujbă am avut-o însă, ceva mai târziu, după ce am terminat liceul. Dădusem la facultate, nu am reușit și m-am angajat la un atelier de bobinaj. Tot ce-mi amintesc este că nu mi-a plăcut de nici un fel acest

lucru, astfel încât după câteva luni petrecute acolo am renunțat și, după câțva timp, m-am angajat corp ansamblu (figurant) la Teatrul Maria Filotti din Brăila." A început să compună muzică în 1972 și atunci a primit și recunoașteri ale muncii sale, lucru care l-a încurajat mult. „De aici mai departe am luptat enorm de mult cu mine și, uneori, chiar și cu alții." L-am întrebat ce înseamnă a fi compozitor. „Pentru mine înseamnă să faci muzică bună, care să placă oamenilor. Nu mi-am dorit niciodată să fiu o mare vedetă, nu

CONCURS

Premiu:

Cărți în valoare de
350.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimiteră a scrisorilor dumneavoastră este
22 iunie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Niculescu

am fost, nu sunt și nu am să fiu niciodată un mare «făcător» de slagăre. Acest lucru nu mă interesează și nu cred în el. Vreau să-i fac pe cei ce mă ascultă să se simtă bine, să le facă plăcere să asculte muzica mea. Nu cred în cântecele care sunt la modă. Cred în sinceritatea, personalitatea și credința cu care fiecare autor își creează muzica sa." Se știe că Nicu Alifantis își pune melodiile pe versurile unor poeți celebri. Este un cititor pasionat care consideră lectura o necesitate. Își alege cărțile în funcție de starea de spirit, iar asupra versurilor pentru melodii se hotărăște dacă se regăsește cumva într-un poem. Momentele-cheie ale carierei sale sunt debutul din 1973, perioada *Cenaclul Flacăra*, cea petrecută la Teatrul Mic și aceea în care a început să cânte cu „grupul de proiecte ZAN”. Primul său album LP, *După melci*, este proiectul la care ține cel mai mult, iar cel mai solicitant și mai complex proiect a fost muzica pentru spectacolul *Cadavrul viu*. „În

teatru echipa este foarte importantă. Vedeta trebuie să devină spectacolul, nimeni altcineva. Restul creatorilor sunt cei ce trudes la imaginea totală a unui spectacol. Este extrem de interesant cu atât mai mult cu cât trebuie să faci corp comun cu restul echipei de realizatori. Ești o piesă dintr-un puzzle, extrem de importantă însă. Vă dați seama ce satisfacție ai în clipa în care totul este încheiat și se vede și se aude bine? Așa a fost și la *Cadavrul viu*. Tolstoi a fost pretextul, iar noi toți ceilalți nu am făcut altceva decât să trudim pentru ca pretextul să devină Tolstoi.”

PREȘEDINTELE

Întâmplările mai speciale care i-au marcat cariera au fost una pozitivă și una negativă, și anume recitalul din 1988 de la Polivalentă „pe care îl consider cea mai mare realizare a mea și infarctul din 1997 pe care îl consider cea mai proastă realizare a mea”. Din aprilie 2000, Nicu Alifantis este președinte al

SADCO, lucru ce reprezintă o mare onoare, dar și o extraordinară obligație și responsabilitate. „Motivația existenței SADCO este protecția valorilor culturale românești și, nu în ultimul rând, aplicarea legislației care protejează drepturile intelectuale. Societatea de Administrare a Drepturilor Conexle ale artiștilor executanți și interpreți, primul organism de gestiune colectivă din domeniul artelor spectacolului, care se înființează în România la data de 28 octombrie 1996, este o organizație care reunește peste 250 de membri, artiști individuali, valori afirmate și în devenire. Membri SADCO sunt soliști și trupe de muzică pop, rock, jazz, dance-performing, populară; dirijori, artiști lirici și instrumentiști de muzică clasică; regizori de teatru, actori, păpușari, pantomimă și artiști de varietate; circari, acrobați; coregrafi, dansatori, balerini și balerine. Drepturile conexle dreptului de autor sunt specifice artelor spectacolului, înregistrării și comunicării publice a unor largi cate-

gorii de prestații artistice. Ele fac parte din marea familie a **drepturilor intelectuale** și recunosc explicit artiștilor interpreți și executanți calitatea de creatori reali. Investirea talentului interpretativ și a spiritului creator sunt denumite, în termenii noii legi, prestații artistice.” Pentru Nicu Alifantis familia reprezintă cel mai important lucru. „Din păcate destul de târziu am realizat ce mult înseamnă familia pentru un om. Spun asta pentru că am fost un idealist și un om care și-a dedicat întreaga tinerețe artei sale. Din 1997 însă, alături de soția mea Anca și de fetele mele Maria și Natașa, pot spune că am căpătat o cu totul altă viziune asupra vieții. Le mulțumesc și le iubesc și regret din tot sufletul că am stat departe de ele atâta vreme. Familia cred că este singurul lucru de preț pe care-l porți cu tine în viață.” Nicu Alifantis lucrează acum la un nou album care va apărea anul acesta. Despre sine ar vrea ca oamenii să știe că îi iubeste.

<http://www.ziua.ro>

ASTA-I REALITATEA

Lumea mondenă a fost zguduită la începutul anului de o surpriză: Claudiu și Beatrice Bleont, un cuplu ce părea de neclintit atât pe scenă, cât și în viața de zi cu zi, au hotărât să se despartă. La început s-au mutat separat, după care au făcut publică hotărârea de a divorța. A fost un șoc pentru mulți. Chiar și pentru presă, care a căutat să iscodească, să caute motive. Justificări au fost oferite de cei doi: au ajuns într-un punct în care relația nu mai putea continua. Dragostea lor se transformase. Atât. Au rămas foarte buni prieteni și colegi. Acum fiecare este cu altcineva. Claudiu, chiar, se va căsători pe 29 iulie a.c. cu Andra Negulescu, actriță la Teatrul Național din Cluj.

„CLAUDIU BLEONT ȘI
SUNT ÎN LUNA

ANDRA NEO
DE MIER

GULESCU RE "

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

REGIA NUNȚII ESTE PUSĂ LA PUNCT

M-am întâlnit cu Andra și Claudiu la Teatrul Național. Era într-o marți de început de mai și (pentru ei) de finalizare a planurilor de nuntă. Stabiliseră în detaliu regia evenimentului despre care vorbeau pentru prima dată cu altcineva. Se gândiseră și la nași, dar au preferat să-i țină în secret, întrucât aceștia nu fuseseră anunțați. Și, vorba lui Claudiu,

trebuiau întrebați și ei. Cert este că, după propriile lor mărturisiri, legământul de dragoste și fidelitate a fost luat, mai rămâne doar să devină vizibil prin semnarea actului la primărie, pe data de 25 iulie. În fața lui Dumnezeu își vor jura credință veșnică la Biserica Silvestru, după patru zile de la întâlnirea cu primarul, pe 29 adică.

Povestea lor de dragoste există, ba, mai mult decât atât, spun ei că sunt deja în luna de miere, asta pentru că nu pot să

înțeleagă cursul stabilit de secole: mai întâi, înfîrîparea iubirii, apoi cununia, și abia la sfârșit luna de miere. Așa *încât au hotărât să fie într-o prelungită, dacă nu permanentă "honeymoon". Curioasă din fire, i-am întrebat de când se iubesc. N-au putut să-mi dea o dată exactă. „Când am văzut-o prima oară, era în spatele Teatrului Național, cu Marius (n.r. – Marius Bodochi, fostul iubit al Andrei). Am văzut o ființă frumoasă la care n-am îndrăznit să

mă uit prea mult.” Am întrebat de ce. „Nu că n-am putut, n-am vrut. Asta pentru că nu cazi așa, secerat.” „Eu, intervine Andra, nu-mi aduc aminte de momentul ăsta. L-am remarcat prima oară la Zsambek, în Ungaria, unde în urmă cu doi ani am jucat împreună în *Cocoșatul de la Notre-Dame*, în regia lui Beatrice Bleonț. Mi-a dat sentimentul că-l cunosc de foarte multă vreme. Am început o foarte bună relație profesională.” „Așa este. În plus, la mine

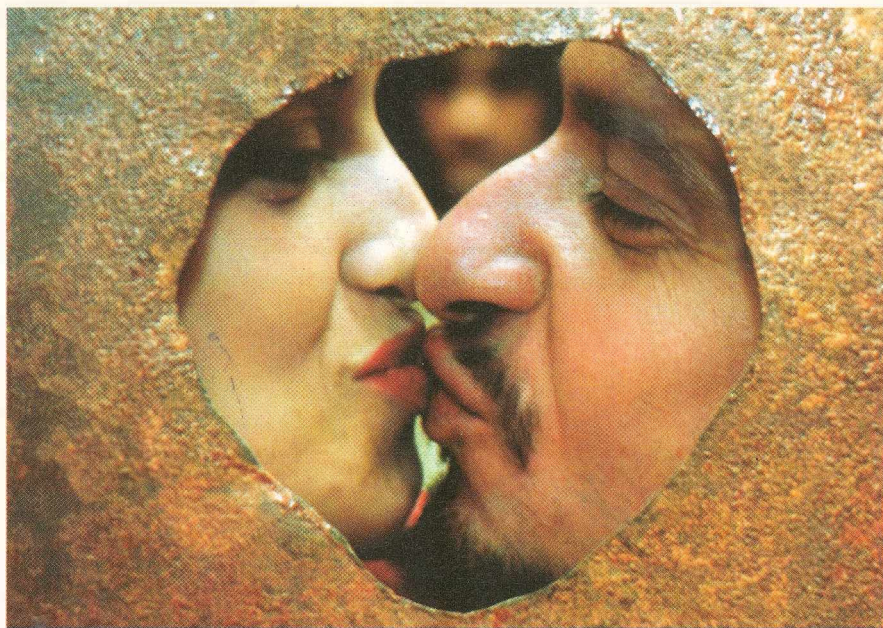
senzația se definea foarte bine la finalul spectacolului, când o țineam în brațe. Esmeralda (ea) murea, iar Coccoșatul (eu) o ținea în brațe. Am ținut în brațe ceva ce mi se părea foarte drag. Era o poveste de dragoste între cele două personaje. Este firesc pentru un actor să se transpună rolului pe care îl joacă, deși el rămâne suspendat undeva la granița dintre realitate și ficțiune. În lumea actorilor îți iubești într-un fel colegile de scenă, există relații de afecțiune. Andra mi-a fost cel mai drag partener feminin cu care am lucrat." În acest punct al discuției mi-am băgat iar coada, întrebând când au realizat că începe să se înfiripe ceva. Mi-au spus că acest sentiment a existat tot timpul. Și, merg mai departe, *vă era teamă să recunoașteți sau nu doreați să-i deranjați pe cei din jur?* „Nu, a spus Claudiu. În acel moment fiecare era angajat într-o relație în care credea." *Bine, dar când v-ați dat seama că vreți ca între voi să fie mai mult decât o simplă prietenie?* „Era o chestie atât de evidentă, pe care la un moment dat aveam tendința s-o evit, a mărturisit Claudiu. Devenise ceva firesc. Pericolul între noi a fost să ne pierdem exact în momentul în care trebuia să ne întâlnim." *Adică?* „Ne obișnuisem cu acest sentiment, cu felul acesta de a fi, încât ziceam că asta e cam tot ce se poate

obține. Este ca și cum ai sta pe peron și te-ai uita după tren fără să-l vezi, deși el este în gară. Noi ne-am urcat în tren."

„PARCĂ TOATE LUCRURILE SE DĂDEAU LA O PARTE CA SĂ FIM ÎMPREUNĂ"

Este timpul ca Andra să continue firul povestirii. „Am venit la București la sfârșitul lui martie. Tatăl meu locuiește aici și am mulți prieteni. L-am sunat pe Claudiu să văd ce mai face. Auzisem de despărțire, nu știam de divorț. Ne-am întâlnit și am povestit foarte mult timp. Ne-am lăsat așa, ca să zic, în voia sentimentelor." „Dragostea noastră era o plantă sub o cupolă pe care am scos-o, spune Claudiu. Acum este liberă să crească. În ziua în care m-a căutat trebuia să merg la un spectacol pe care îl făcea Andrei Duban la clubul Flamingo. Am mers împreună. Trebuia să mai meargă un grup cu noi, dar n-a venit nici una dintre persoanele respective. Parcă toate lucrurile se dădeau la o parte ca să fim împreună."

Sunt împreună de câteva luni, au închiriat o garsonieră și cred că viața este extraordinară. Totul în viața lor decurge într-un ritm continuu. Râd mai tot timpul, iar pentru acest motiv nu este greu să găsească motive.

De fapt, râd din orice. Foarte important pentru ei este faptul că au idei, gânduri și chiar dorințe comune. Știu totul unul despre celălalt, pentru că au avut grijă să-și spună câte în lună și-n stele încă de pe vremea prieteniei. Nu mai au secrete sau cel puțin așa consideră. Claudiu apreciază cel mai mult la Andra profunzimea și înțelepciunea. Ea spune că îi place totul la el. „Bine, spune Claudiu, și mie îmi place totul la tine, dar zi și tu ceva acolo." „Îmi plac pozitivismul și simțul lui ludic. Nu mai vorbesc de inteligență și de alte lucruri pe care le știam dinainte și erau evidente." *Dar fizic?* „Fizic îmi place foarte mult, mărturisește Claudiu." „Și mie îmi place foarte mult. Este tipul de bărbat care îmi place, recunoaște Andra." Ceva

proiecte legate de cuplu? „Vrem să creștem împreună, cu tot ce înseamnă aceste vorbe. Să ne păstrăm buna dispoziție și o perspectivă bună asupra vieții. Restul? Ce-o veni." S-au gândit și la copii. Vag, pentru că, spun ei, toate la timpul lor. Andra este totuși hotărâtă să aibă o fiică. În loc de concluzie: „Simțim că asta trebuia să se întâmple, că este bine că s-a întâmplat și mai ales că am avut amândoi răbdarea necesară să facem un lucru bun."

P.S. Între timp Andra și Claudiu au vorbit cu nașii, aceștia (două perechi la număr) sunt de acord; așa încât nu văd de ce nu vi i-am spus și dv.: Dinu Săraru & Co și Ioan Zbârciu (unchiul viitoarei mirese).

Mulțumim pentru locație terasei Cafeneaua actorilor.

C O N C U R S

TOIU
GUSNARENCO

**TRANDAFIRUL
TĂCERII DE PLIN**

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este 22 Iunie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

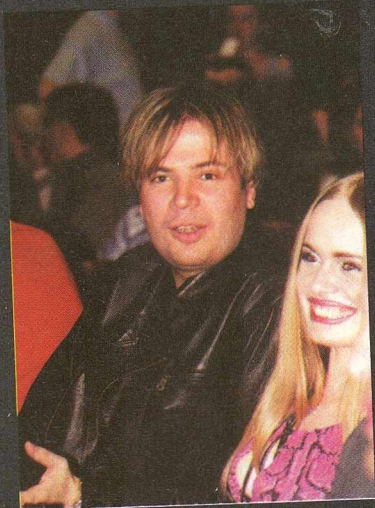
ALLFA

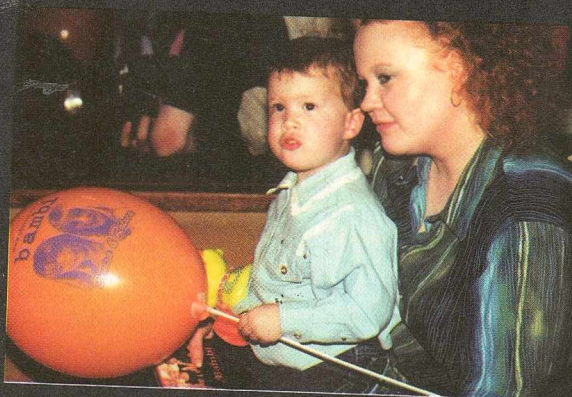
Goran Bregovic și *The Wedding & Funeral Band* au susținut primul turneu caravană din România

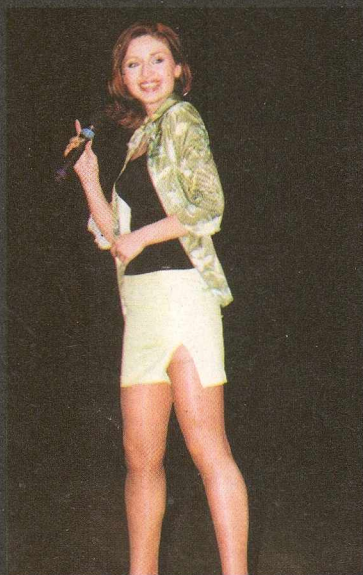
Artistul sârb a fost adus în România de către Fundația DaKino

Dan Helciug a stat în primul rând, alături de Anana, impresara grupului *Spitalul de Urgență*

Narcisa Suciu și-a adus fetița la Cîrc și la lansarea *Bambi*

Marcela Buruian este și coproducător al *Albumului Nou*

1-Q Sapro, un rapper înrăit

● La Clubul Diplomăților din Capitală, celebra firmă de computere *Blue Ridge International* a aniversat zece ani de când piața românească de profil se delectează cu produsele performante comercializate în magazinele firmei. Pe malul lacului Herăstrău, într-o atmosferă întâlnită doar în seriile americane de succes, oamenii de afaceri, politicienii, ziariștii de prestigiu, artiștii și femeile frumoase care i-au acompaniat pe aceștia au etalat tinute de lux, eleganță, rafinament și multă dispoziție pentru a chefui. Printre curcanii festivi, berbecuții la proțap, vinurile seci și whisky-ul de calitate, toate personalitățile prezente au flirtat, au făcut afaceri pe „parole d'honneur” sau pur și simplu s-au simțit bine într-un colț al Capitalei, care pentru câteva ore a sfidat destinul nostru balcanic. Momentul cel mai delicios al serii a fost acela în care domnul *Dorin Stana*, patronul *Blue Ridge* și totodată unul dintre cei mai influenți oameni de afaceri ai Bucureștiului, și-a amintit cu emoții că-și datorează succesul unui prieten ce i-a propus într-o seară, la un pahar de vin peste normă, să înceapă această afacere și, totodată, unei prietene care i-a oferit 100.000 de lei să-și înregistreze firma.

● Goran Bregovic, renumitul muzician sârb, a revenit pentru a treia oară în România, de această dată pentru a susține o serie de cinci concerte în tot atâtea orașe: București, Brașov, Iași, Cluj și Timișoara. El a ajuns la București chiar în ziua primului spectacol (3 mai). La doar două ore după ce a aterizat pe aeroportul Otopeni, a avut o întrevedere cu mass-media, în cadrul unei conferințe de presă desfășurată în clubul *Twice*. În periplul său prin orașele românești a fost însoțit de *The Wedding & Funeral Band*, de altfel, ineditul acestui turneu caravană. La București, publicul a fost extaziat, aclamându-l pe artist și cerându-i, la finalul concertului, să mai interpreteze piesele *Kalașnikov* și *Arizona Dream*. Melodiile sale combină stilul slav și țigănesc, ghitară și percutia tradițională cu o notă rock.

● La 4 mai, grupul *Bambi* și-a lansat cel de-al doilea album, intitulat *Albumul Nou*, editat pe suport casetă audio și compact disc de către Fundația Culturală Phoenix. Evenimentul a avut loc la Circul Globus, începând cu orele 19.00 și a fost constituit de fapt dintr-un spectacol la care au participat mai mulți invitați ai surorilor Raluca și Denisa, componentele grupului *Bambi*, printre care îi amintim pe Silver Gold, Indiggo, Marcela, Caramel, Iedera, 1-Q Sapro ș.a. *Albumul Nou* este de fapt o revalorificare a muzicii deceniilor trecute, piese precum *O portocală*, *Șoricelul*, *Păpușa* fiind reorchestrate la zi de Paul Rusak. În același timp, albumul marchează debutul componistic al Denisei cu piesa *Fără tine*.

Dorin Stana, amintindu-și cum a intrat în afacere acum 10 ani

George Arion, presedintele Publicațiilor Flacăra, urându-i lui Dorin Stana multi ani de afaceri prospere

Mircea Vintila la un pahar și-o vorbă alături de fratele patronului de la Blue Ridge

Florian Pittis și soția s-au întreținut cu directorul Evenimentului zilei, Cornel Nistorescu

Senatorul Matei Vintila și Dorin Stana sau politica față în față cu afacerile

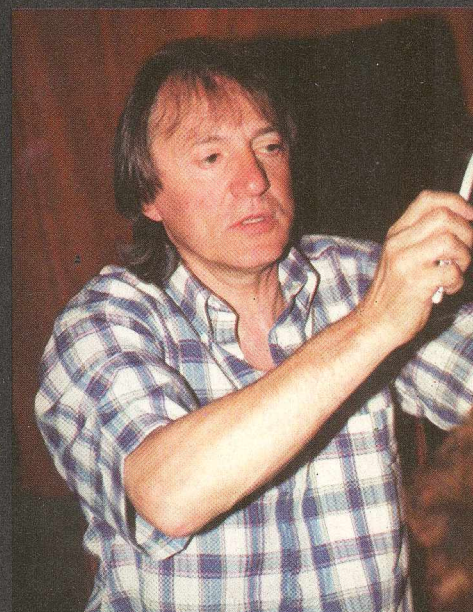
Gemelele Indiggo, îmbrăcate în culoarea lor favorita

Raluca și Denisa speră să vândă și acest al doilea album în peste 100.000 de exemplare, așa cum s-a întâmplat cu primul, numit Bilete de dragoste

Marius Teicu și Mihai Constantinescu și-au regăsit piese altădată celebre pe albumul celor două Bambi, reorchestrate bineînțeles la zi

Pagini realizate de POMILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: MEDIAFAX, AP și EPA – ROMPRES ■

Chiar dacă nu o vom lua de la '48 și nici măcar de la '64 – vorba eroilor lui nenea Iancu – până a trece la „cestiune” tot trebuie să facem o scurtă recapitulare. Așadar, odată ce s-a încheiat mandatul lui **Emeric Ienei**, rezultatele de la EURO 2000 fiind considerate așa și așa (se putea mai rău, dar era loc parcă și de mai bine, dacă teama, în primul rând, nu le-ar fi anchilozat picioarele „tricolorilor” în partida cu Italia), a început să se destrame și „generația de aur”. Să nu uităm că doi dintre cei mai reprezentativi componenți – **Gică Hagi** și **Gică Popescu** – „îndrăzniseră” (pentru prima oară!) să aspire chiar la titlul continental!

UN „MANDATAT” SURPRIZĂ

Nu se cunosc exact rațiunile pentru care conducerea fede-

rală din Bd. Poligrafiei i-a încredințat mandatul de selecționar lui **Ladislau Bölöni**, dar putem presupune că „modelul francez” – foarte apropiat celui care a activat 11 ani în Belgia și Franța ca jucător și antrenor – s-ar fi dorit implementat și pe meleagurile autohtone.

Într-adevăr, „Loți” a purces atât la o temeinică studiere a fondului de jucători din campionatul intern cât și la observarea atentă, la fața locului, mai ales a „stranierilor” care aveau probleme de adaptare. Misiune ingrată pentru orice responsabil cu destinele echipei naționale, numai că Bölöni și-a asumat-o curajos, propunându-și un obiectiv pe termen lung – **reconstrucția echipei** și altul pe termen scurt – **calificarea la C.M. 2002**. Astfel, cu toate mârâielile pe la colțuri din partea unor cluburi, s-au organizat acțiunile din Algeria, Portugalia

– Croația și Cipru, însumând șapte jocuri, pe parcursul cărora au fost „prefirați” peste 50 de jucători, șase dintre aceștia făcând pasul spre titularizare.

SELECȚIE MASIVĂ

Nu știm dacă sunt mulți sau puțini, cert este că la capitolul „lipsuri” observațiile sunt destule: factorul athletic-fizic este deficitar la majoritatea celor susceptibili de selecționare, există o penurie de mijlocași defensivi și mai ales de atacanți incisivi, pentru a nu mai vorbi că mentalitatea agresivă în joc este aproape inexistentă.

Zicala „timpul nu are răbdare” a început să-și arate colții încă din toamna trecută, odată cu debutul în preliminariile C.M. din Japonia și Coreea, o nouă corecție administrată de „squadra azzurra” limitându-ne pretențiile la ocuparea celui de-al doilea loc în grupă. Nici sezonul de primăvară nu a început sub auspicii mai bune, „la bestia nera” dându-ne din nou o bătăiță, de astă dată chiar la noi acasă.

„LA BESTIA NERA”

Ei, bine, cam de aici începe „fractura”. **Ionel Ganea** are o atitudine necontrolată (puțin spus), este exclus din lotul național, își cere scuze, selecționarul dă dovadă de înțelepciune (și de pragmatism!) convocându-l în vederea apropiatei (și decisivei) întâlniri cu Ungaria, principala contracandidată la poziția secundă, echipă neînvingătoare de 14 luni. De parcă nu ar fi fost suficiente incertitudinile privind starea de sănătate sau pregătirea tehnică din cauza statutului

de rezervă în ceea ce-i privește pe Adrian Ilie, Chivu, Ciobotariu, Filipescu, Adrian Mutu, Alin Stoica, Bogdan Stelea, Mihai Tararache ș.a., au început să cadă și „bombițele”.

Mai întâi, refuzul lui **Constantin Gâlcă** de a răspunde la convocare, „din motive personale” (mai bine zis, ținând de persoana selecționarului). Apoi, ezităările lui **Iulian Filipescu**: „accidentat” pentru națională, ar fi jucat cu Betis Sevilla pe 3 iunie (aceasta este „la promovare”), gândindu-se și la vreo 500.000 de dolari care s-ar fi adăugat la contractul personal.

BOMBE ȘI BOMBIȚE

Dar bomba mare, „bomboana pe colivă”, avea s-o pună însuși Bölöni, din presa portugheză transpirând știrea că, indiferent de rezultatele „dublei” cu Ungaria și Lituania (cu aceasta, la Kaunas), va denunța angajamentul cu F.R.F. (care se încheia după C.M. din vara anului următor), spre a prelua pe ocupanta locului 3 în clasamentul lusitan, Sporting Lisabona! Noi suntem totuși „căliți”, deoarece se repetă întrucâtva situația paradoxală a lui Anghel Iordănescu, antrenor **simultan** al reprezentativelor României și Greciei.

Iată, stimați cititori, cam aici ne aflăm cu informațiile, la exact o săptămână înaintea partidei de pe stadionul Steaua, când rândurile de față luau drumul spre tipografie. Să sperăm că, așa cum ne stă în fire, ne-am mobilizat energiile ca în toate momentele dificile și ne-a fost dat să auzim de bine.

Divizia A

PUNTE PESTE ANI ÎN DRUMUL SPRE GLORIE

La împlinirea a 15 ani de la realizarea celui mai mare triumf din istoria fotbalului nostru – câștigarea de către Steaua a trofeului campionilor europeni – echipa militară se vede din nou în plăcuta postură de a-și adjudeca un nou titlu (al 21-lea) în întrecerea internă. Și aceasta, cu două etape înainte de căderea cortinei, printr-un joc eclatant (5-0 cu Oțelul Galați), dovedind în plus că nu se pretează la malversațiunile atât de frecvent întâlnite în partide ale căror rezultate erau ușor de anticipat. Să ne explicăm. La avansul confortabil de puncte pe care îl avea, Steaua ar fi putut aborda cu lejeritate un meci care avea importanță capitală doar pentru oaspeți. Unde mai pui că pe banca tehnică a acestora se afla nimeni altul decât un fost lider al culorilor roș-albastre, și anume Ilie

Dumitrescu. Elevii managerului general **Victor Pițurcă** au evoluat însă de o asemenea manieră încât au înlăturat de la bun început orice suspiciune (care, zău, între noi fie spus, era de înțeles dacă s-ar fi ajuns la o remiză de salon), făcându-ne să întrezărim un traseu care să conducă măcar la calificarea în grupele Ligii Campionilor. Dând Cezarului ce este al Cezarului, să mai spunem că se repetă într-un fel situația din ediția precedentă, atunci când lupta pentru titlu a fost tranșată prematur. Trebuie să precizăm că „vina” o poartă atât liderul, cât și adversarele care s-au succedat la trena plutonului următor.

Punct final cu adevărat, în ediția cu numărul 82, miercuri, 13 iunie (să nu ne amintim de oroarea din 1990!), iar în Cupa României, finala dintre Dinamo și Rocar – sâmbătă, 16 iunie. O

simplă coincidență: în Primera Division, tot în antepenultima etapă, Real Madrid – Alaves 5-0, echipa din capitala iberică încheind un „post” de patru sezoane (Steaua de două). Pe 22 iunie vom aștepta cu emoție primii sorți europeni. (Reprezentanta noastră va fi înscrisă în turul 2 preliminar al UEFA – Champions League.)

În rest, la polul opus al clasamentului, Gaz Metan Mediaș are demult bagajele

făcute pentru divizia secundă. Rămâne de văzut cine o va însoți, precum și care vor fi echipele, ce vor susține meciuri de baraj, în horă aflându-se Oțelul (34 p), Foresta (33), FCM Bacău (31) și Rocar (31). De asemenea, mai mult decât pasionantă se anunța disputa (pentru ocuparea celor două locuri care dau dreptul participării în Cupa UEFA) dintre Dinamo (48 p), FC Brașov (47), FC Argeș (45) și Rapid (43).

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
350.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **22 iunie 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NEMIRA

Nemira

Judo

ADMIRAȚIILE, DAR PĂSTRĂȚI „DISTANȚA LEGALĂ”!

(de la stânga) Laura Moise, Frédérique Jossinet, Ann Simons (Belgia) și Giuseppina Macri (Italia) – podiumul la 48 kg

Derivat din jiu-jitsu, judo-ul își are originea tot pe meleagurile asiatice, mai precis în China și Japonia, acolo unde a fost practicat cu aproape o jumătate de mileniu în urmă. „Cedează ca să poți învinge” este principiul care stă la baza acestui sport. La noi, în sportul cu kimono s-a instaurat un fel de matriarhat. Spunând acestea nu ne referim doar la faptul că Simona Richter ne-a salvat onoarea pe tatami de la Sydney, ci și la C.E. de la Paris-Bercy, tot fetele au dus greul.

Laura Manuela Moise și Ioana Maria Dinea au obținut medaliile de argint, respectiv bronz. Laura a susținut cea de-a treia finală europeană consecutivă (argint în 1999 și aur în 2000), deși a concurat accidentată la un braț, fiind învinsă de „gazda” Frédérique Jossinet. De asemenea, Ioana (locul 5 la Sydney) a dovedit că nu a câștigat întâmplător „bronzul” și la ediția precedentă, ba, mai mult, a participat acum eroic în condițiile declanșării unor crize de apendicită cronică.

Box

LOVITURĂ PREFERATĂ ȘI-A ATINS TINTA

Vineri, 25 mai, Circul „Globus” a fost – în premieră pentru Capitală – gazda unei gale de box (organizator: promotorul ploieștean Eduard Irimia) în care o întâlnire s-a disputat având pe masă centura de campion mondial. Protagonisti au fost, așadar, Vasile Dragomir (n. 3.05.1980, legitimat la GRIRO București, antrenor Dumitru Dobre) și mexicanul Gerardo Mijares (tot 21 de ani, stabilit în „State”, antrenor – vărul său – Vicente Saldivar), în limitele categoriei 61,325 kg, versiunea WJBF (World Junior Boxing Federation), la care participă pugiliști deținând în palmares mai puțin de 20 de meciuri ca profesio-

niști. Programată pe durata a 12 reprize, confruntarea dintre cei doi combatanți (locurile 5, recte 3, în cadrul versiunii respective) s-a încheiat în cea de-a treia rundă, lovitura preferată a românului – croșeul de stânga – aducându-l pe adversar în situația de K.D. Cronologic vorbind, Drăgomir este al treilea campion mondial profesionist român, după ce, în 1995, la Brăila, Petrică Paraschiv triumfă în versiunea Pentabox (nerecunoscută însă), iar în 1997, în Germania, Mihai Leu se impusese, la WBO, în fața panamezului Santiago Samaniego (victorie contestată în prezent de către unii colegii!).

LAUREUS WORLD SPORT AWARDS

Martți, 22 mai, la Grimaldi Forum din Monte Carlo s-a desfășurat cea de-a doua ediție a ceremoniei care desemnează laureații anului precedent. La festivitate au participat, între alții, prințul Albert de Monaco, marchizul Juan Antonio Samaranch, vedete precum Catherine Zeta-Jones, Michael Douglas, Jean-Claude Van Damme, Naomi Campbell sau Tomba, Schumacher, Coulthard, Hakkinen, Becker, Navratilova, Michael Johnson și Katarina Witt. Ro-

mânia a fost excelent reprezentată de către Nadia Comăneci, Ion Țiriac și Ilie Năstase, iar gimnastele Andreea Răducan, Maria Olaru, Simona Amânar și Sabina Cojocar au avut evoluții aplaudate în spectacol. „Sportivii anului 2000” au fost aleși în persoana atletei australiene Cathy Freeman și a jucătorului american de golf Tiger Woods, în timp ce tenismenii Jennifer Capriati și Marat Safin au primit trofee pentru „Revenirea anului”, respectiv „Debutul anului”, fotbalistii francezi cel pentru „Echipa anului”, iar canotorul Steve Redgrave pentru cariera prodigioasă.

MIHAELA, „GHIMPELE” DIN INIMA ASIATICELOR

Face cum face Mihaela Șteff și nu scapă nici o ocazie de a se „infiltra”, ca singura reprezentantă a Europei, în rândurile asiaticelor care se califică între primele opt jucătoare din lume. De această dată „figura” s-a produs chiar în fieful acestora, la Osaka, unde s-au desfășurat recent Campionatele Mondiale și a fost cap de serie nr. 8. Ca

o confirmare a valorii sale, ea a fost selecționată, alături de Tamara Boros (Croatia) și de Christina Toth (Ungaria), în echipa Europei care va fi opusă celei a Asiei, în luna august.

ROMÂNII VOR BENEFICIA CURÂND DE UN MEDICAMENT CE VA VINDECA LEUCEMIA 100%

Cu circa două săptămâni în urmă profesorul doctor Florinel Bădulescu a participat la o comunicare științifică pe teme de oncologie desfășurată în SUA. Cu acest prilej a fost prezentată cea mai nouă

descoperire mondială, în materie de tratare a cancerului. Produsul a primit numele de *Glivec* și face parte dintr-o nouă clasă de medicamente ce acționează, la nivel biochimic, asupra cromozomului Philadelphia. Domnul Bădulescu, președintele Comisiei Naționale de Oncologie, s-a întors din America impresionat de rezultatele prezentate de specialiștii care au lansat pe piață *Glivec*: „Medicamentul acesta are o acuratețe fantastică deoarece acționează foarte selectiv. El se adresează doar bolnavilor de leucemie care suferă de crize mieloblastice. Pentru a înțelege mai bine trebuie să vă introduceți puțin în universul acestei boli. Cancerul este o boală care nu poate fi vindecată definitiv; în această situație medicina are rolul de a ține boala în frâu și de a prelungi cât mai mult cu putință viața bolnavului. Ideal este ca un pacient să supraviețuiască până la sfârșitul vieții sale cu această maladie și să moară din cauze naturale. În ceea ce privește tratamentul leucemiei, metodele folosite până acum cu succes reușesc să stabilizeze boala, dar, la un moment dat, au loc niște

răbufniri ale maladiei, ceea ce se cheamă criză mieloblastică. Crizele destabilizează organismul uman atât de tare încât la un moment dat intervenția medicului devine inutilă. Datorită *Glivec*ului însă, criza mieloblastică este stopată și pacientul nu se mai confruntă cu situații ce nu pot fi ținute sub control. În acest mod eficacitatea tratamentului clasic al bolnavilor de leucemie care au de-a face cu crizele mieloblastice poate merge până la 100%. Văzând cât de important este acest produs, imediat ce m-am întors în România am făcut un dosar pentru «omologarea» *Glivec*ului și-n țara noastră. În trei zile m-am și dus cu dosarul la Ministerul Sănătății și Familiei, dar aveam o teribilă strângere de inimă. În mod normal, pentru ca un medicament nou să pătrundă pe piața românească era nevoie de circa doi ani pentru eliberarea autorizațiilor. Peste doi ani însă, pentru mulți suferinzi de leucemie ar fi fost prea târziu. Spre surpriza mea, cei de la Minister au fost imediat de acord cu propunerea. Țin să mulțumesc aici în mod special doamnei ministru Bartoș precum și celorlalți oameni din minister (domnului Victor Voicu sau domnului Fulga) care au înțeles că acest demers se face în folosul unor bolnavi aflați într-o mare criză de timp. Din punctul de vedere al folosirii acestui medicament România a luat-o înaintea Uniunii Europene, deoarece este prima țară din Europa care va folosi *Glivec*ul. Trebuie să mai facem o mențiune: medicamentul va putea fi procurat din farmaciile românești cel mai târziu în luna iulie a acestui an. Pacienții care au nevoie de el nu trebuie să-și facă griji deoarece *Glivec*ul va fi distribuit GRATUIT pentru toți bolnavii de leucemie care suferă de crize mieloblastice. Atenție, însă, acest medicament nu este un panaceu universal așa cum eronat a fost interpretat de multă lume ci se adresează doar acelor bolnavi de leucemie care suferă de mieloidă cronică.”

C.E.

Talon de abonament

FLACĂRA

TOT despre TOT

s.c. Publicațiile **FLACĂRA** S.A.

Piața Presei Libere, nr. 1, sector 1, Cod poștal 71.341, București, ROMÂNIA

NITA'S EUROPEAN BAKERY

*Cofetăria Niță din New-York
vă așteaptă s-o vizitați când aveți
ocazia și să faceți cunoștință
cu produsele tradiționale românești*

**40-10 Greenpoint Ave.
Sunnyside, L.I.C., N.Y. 11104
Tel: 718-784-4047**

Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 5 sunt:

- ✦ **Concurs „O istorie...”** - ȘERBAN CATARGIU -
str. C-tin Brâncoveanu nr.97, bl.M6, sc.2, et.1,
ap.14, sector 4, București
- ✦ **Concurs Nemira** - MIHAELA GÎNDU-GĂBĂROI -
str. Eternității nr.3bis, cod 6500, Vaslui
- ✦ **Concurs Niculescu** - ALEXANDRU VLADIMIR CARP -
str. Dreptății nr.14, bl.A2, sc.2, ap.59, sector 6, București
- ✦ **Concurs Albatros** - GABRIELA CRISTEA -
str. Tabacului nr.35, bl.J1, sc.A, et.2, ap.9, cod 6600, Iași
- ✦ **Concurs Alfa** - ANA COJAN - str. Gării nr.2, bl.2, sc.D,
ap.15, et.3, cod 4055, Covasna
- ✦ **Concurs Casa Elisabeta** - ISABELLE-MIRELA ZĂRNESCU -
Aleea Barajul Bicaz nr.11C, bl.M32A, sc.1,
ap.40, sector 3, București
- ✦ **Concurs Sahib** - RODICA TEGUIANI -
Aleea Istru nr.9, bl.D7, sc.2, et.3, ap.17, Sector 6, București
- ✦ **Concurs Paramed** - CĂLIN OCTAVIAN - B-dul 1 Decembrie
1918 nr.50, bl.11, sc.1, et.9, ap.96, sector 3, București
- ✦ **Concurs Globe Impex** - MONICA DINU - str. Cristea
Mateescu nr.2, bl.35, sc.A, ap.45, sector 2, București

Câștigătorii concursului TINA R.

din **Flacăra** nr. 4 și 5

- ✦ **Concurs TINA R.** - MARA CORINA RUSU -
B-dul Brâncuși nr.194, bl.E2, ap.28, cod 3400, Cluj Napoca
- ✦ **Concurs TINA R.** - MIRELA SARANDI -
Aleea Haiducului, Hotel Haiducul, cam. 515, sector 6, București
- ✦ **Concurs TINA R.** - ELENA PETĂ - str. Tohani nr.2, bl.33,
sc.A, ap.21, sector 4, București
- ✦ **Concurs TINA R.** - NICOLETA COSTIN - str. Voila nr.4,
bl.18, sc.3, ap.34, sector 4, București
- ✦ **Concurs TINA R.** - CARMEN VĂLIMĂRESCU - str. Visarion
nr.24, sector 1, București
- ✦ **Concurs TINA R.** - ȘTEFANIA NICULIȚĂ - str. Aleea Izvorul
Oltului nr. 1, bl.26, sc.C, ap.40, sector 4, București

Talon de abonament

Expeditor
NUMELE PRENUMELE Tel.
Str. Nr. Bl. Sc. Ap.
Cod Poștal O.P. Localitatea Jud./Sector.....

Abonându-vă la **Flacăra**, deveniți automat membru în clubul **Flacăra**. În această calitate veți primi:

- pentru un abonament pe 6 luni - Almanahul **Rebus Estival 2001** **gratuit** ● pentru un abonament pe 12 luni
- Almanahul **Rebus Estival 2001**, Almanahul **Flacăra 2002** și Almanahul **Rebus 2002** **gratuit**

Da, sunt interesat să mă abonez la revista **FLACĂRA**

-20%

- ☐ Pe 6 luni (în perioada -) - 95.000 lei
- ☐ Pe 12 luni (în perioada -) - 190.000 lei

Am achitat suma lei, cu mandat poștal nr. data în contul
2511.1-789.1/ROL al S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A. - B.C.R. sector 1, București

Taxele de expediție vor fi suportate de către redacție.

Pentru relații suplimentare telefonați la

(04) 01-222.66.28 (difuzare)
(04) 01-224.36.88 (secretariat)
Fax: (04) 01-224.37.13

SĂ RÂDEM CU/DE EUROPA

Caricaturiști români integrați în Europa alături de Liviu Mureșan, președintele Fundației Eurisc, și E.S. Niels Revelius, ambasadorul Suediei la București

De Ziua Europei, la Muzeul Literaturii Române s-a deschis o expoziție de caricatură organizată de filiala FECO-România și Fundația EURISC având ca temă tocmai integrarea Româ-

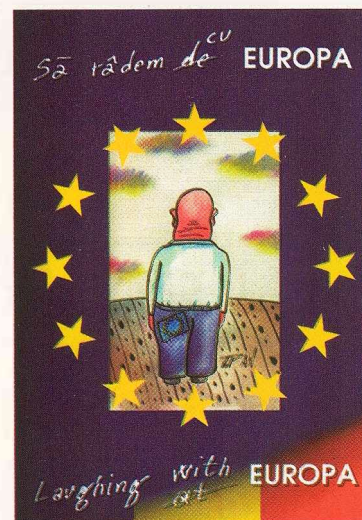
niei în U.E. așa cum a fost „văzută” de penițele acide ale celor 23 de artiști ce au expus pe si-meze.

Dincolo de tema inedită – aceasta fiind prima expoziție de

caricatură organizată în România având drept subiect integrarea – dincolo de varietatea tehnicilor grafice folosite în cele peste 60 de lucrări, de la clasicul desen în peniță (L. Năstase, C. Ciosu, C. Pavel), la ulei pe carton (F. D. Orihană), gravură (M. Ignat) sau grafică realizată pe computer (H. Crișan, M. Daniliuc), expoziția s-a constituit într-un adevărat eveniment cultural.

Prezent la vernisaj, ambasadorul Suediei la București, E.S. Niels Revelius a subliniat că prin calitatea artistică a lucrărilor

expuse cât și prin zecile de premii cucerite la concursurile de caricatură din Belgia, Italia, Franța, Spania, Olanda, artiștii din România sunt deja integrați în Europa. Iar până la integrarea României în U.E., caricaturiștii ne propun „să râdem cu/de Europa!”

A. ȘT: ALEXANDRESCU

SAKADATextraSENSORial, un spectacol inedit

Fundația DaKino și Teatrul Bulandra au pus în scenă un spectacol inedit de teatru produs de Dan Chișu, ai cărui protagoniști sunt cei nouă membri ai trupei de percuționiști Sensor. Intitulat SAKADATextra-SENSORial, spectacolul își propune să prezinte în premieră un show unplugged, imposibil de inclus în tiparele cunoscute. Cei de la Sensor doresc să creeze un limbaj aparte prin care să comunice cu publicul, îmbinând percuția, dansul și teatrul de mișcare într-o manieră nouă și modernă. Ei alcătuiesc un spectacol bătând în butoaie de plastic sau metal, țâcănind la mașini de scris, lup-tându-se cu peturi și chiar folosindu-și propriul corp drept instrument de percuție. Poartă costume neconvenționale, la care asortează măști ciudate

făcute tot din peturi, plus câte o pereche de mici lanterne, atât pentru design, cât și pentru spectacol. Sensor se adresează în primul rând publicului tânăr, considerat a fi mai receptiv, dar și tuturor celor care doresc o evadare din cotidian. La realizarea spectacolului au contribuit echipa formată din nouă percuționiști profesioniști, un compozitor, un regizor artistic, un regizor de sunet și un designer grafic și vestimentar. Premiera a avut loc pe data de 24 mai 2001, orele 19.00, la Sala Toma Caragiu a Teatrului Bulandra.

C.M.

Erată

PE DIRECTORUL RAAC CRAIOVA ÎL CHEAMĂ LEONIDA NICOLAESCU

Dintr-o regretabilă eroare, în articolul cu titlul „Apă mai curată pentru craioveni”, apărut în numărul 5 al revistei noastre, numele directorului de la RAAC Craiova a fost înlocuit cu cel al directorului de la APM Piatra Neamț. Cu acest prilej menționăm că pe directorul de la RAAC Craiova îl cheamă Leonida Nicolaescu și nu Nicolae Rizescu, așa cum a apărut în articolul nostru.

CONCURS

Premiu:
O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI
 (2 vol.) și alte 4 cărți
 de GEORGE ARION

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
 București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **22 iunie 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

Fundația Premiile Flacăra - România

DAN CHIȘU A CĂSĂTORIE CONV

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: M. FELIX și arhiva personală ■

ÎN VACANȚE, MÂNCA CEAPĂ ȘI CORCODUȘE

A văzut lumina zilei la ora 4.00 dimineața, într-o localitate de pe malul Dunării, pe 22 iulie 1955. Întrebată când a născut, pentru întocmirea certificatului de naștere, mama sa a declarat: „Copilul meu a venit pe lume aseară.” Drept pentru care, 21 este ziua trecută în acte. Tatăl său fiind militar, a fost nevoit să-și ducă familia prin diverse locuri, după cum era transferat. Așa a ajuns Dan

Chișu la Brad, apoi la Brașov, stabilindu-se în cele din urmă la Brăila, unde a făcut și liceul. „Am fost un copil super-obraznic, îmi amintește, ca toți puștii cu energie și temperament. Cele mai plăcute momente ale copilăriei cred că au fost vacanțele petrecute atât la bunicii din partea mamei, unde-va în Argeș, în zona Domnești, cât și la cei din partea tatălui, la Copăcenii, lângă Turda. Părinții, fiind extrem de ocupați, ne aruncau, pe mine și pe fratele meu, la bunicii dintr-o parte sau

Pe vremea când abia își lua viața în piept, Dan Chișu visa să ajungă regizor. A și dat de câteva ori la IATC, dar nefiind în cărți, nu a fost admis. Părinții îl știau la Iași, unde urma Facultatea de Filologie. N-a terminat-o, dar a ajuns asistentul de regie al lui Blaier. Începuse să-i dea târcoale gândul de a părăsi țara. A avut această ocazie, după ce a cunoscut doi francezi, sot și soție, și s-a împrietenit cu ei. A plecat în Franța printr-o „căsătorie albă”, chiar cu fiica acestora. După șase luni a divorțat, dar devenise occidental. S-a angajat în turism, dorindu-și să călătorească și, mai ales, să urmeze „facultatea vieții.” După o serie de aventuri ca-n filme (inclusiv amoroase), s-a întors în România, imediat după Revoluție. A pus bazele Festivalului Internațional de film DaKino și ale Mediafestului (la care a renunțat însă după trei ediții), a organizat primul mare turneu al unei formații românești (în '91— cu Phoenix) și Noaptea Devoratorilor de Publicitate, l-a adus pe Goran Bregovic de trei ori în România, a jucat în două filme (*Senatorul melcilor*, al lui Mircea Daneliuc, și *Asfalt tango*, al lui Nae Caranfil).

alta. Mergeam la început la Domnești, apoi în Ardeal.” Pe valea râului Doamnei s-a petrecut „imunizarea” celor doi copii. Plecau dis-de-dimineață la pescuit, nu înainte de a-și pune burta la cale. Către ora cinci se întorceau spre casa țărăneasă, fără lumină electrică sau apă curentă. Erau flămânzi, așa că se înfruptau din roadele câmpului și din fructele livezilor. Sco-teau fiecare câte 5, 6 sau 10 cepe din răsadurile de pe malul râului, le spălau și le mâncau, minunându-se de dulceața pe

care o aveau. Apoi, se urcau în corcoduși sau în meri, pentru desert. Când ajungeau acasă se repezeau la omleta făcută de bunica lor, fără să se mai spele pe mâini. „Am amintirea clară a mâinilor după masă, curate doar pe vârful degetelor, pentru că nu mai apucam să mâncăm decât cu mâna. Luam mămăligă și navigam prin omleta delicioasă.” Distracția lor principală era pescuitul, după cum am mai zis. Uneori frigeau pește, dar niciodată nu reușeau să mănânce mai mult decât

AVUT O ENȚIONALĂ

niște resturi de oase afumate pline de cărbuni, pentru că nu știau atunci că, fiind proaspăt, peștele se sfărâmă. După o perioadă plecau în Ardeal, acolo unde se adunau vreo cincizeci de verișori.

A LUCRAT ÎN TURISM CA SĂ VADĂ LUMEA

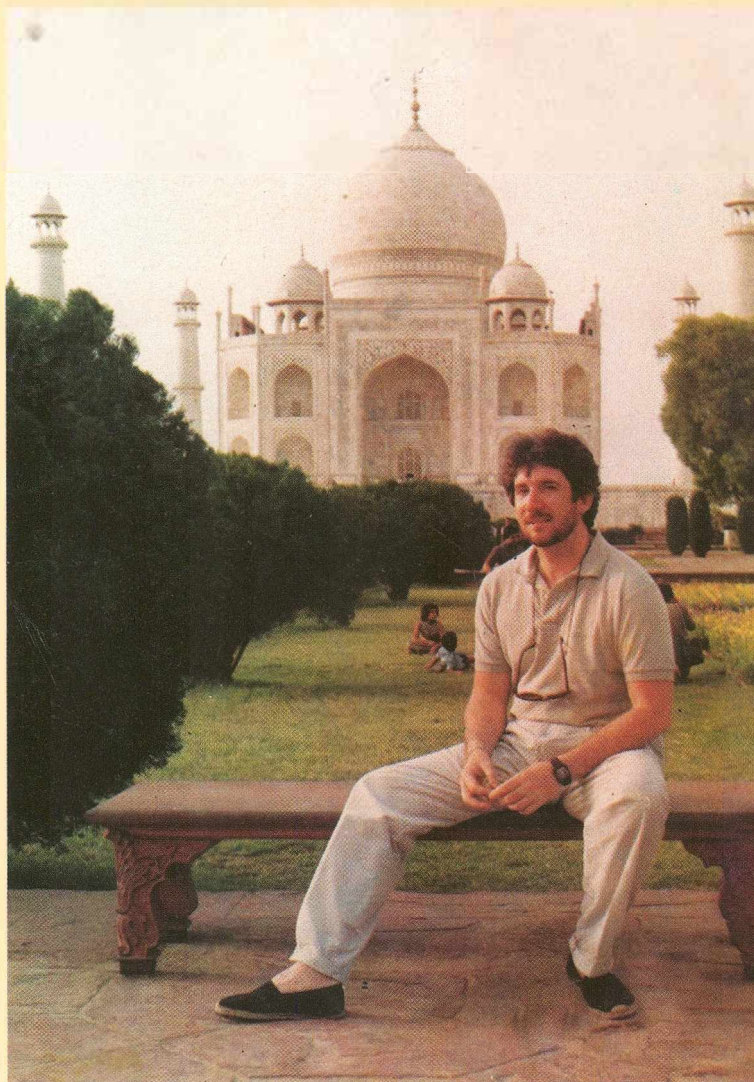
După câteva tentative nereușite de a intra la IATC și de a termina Facultatea de Filologie de la Iași, după o perioadă de hălăduială prin București (deși părinții îl știau în inima Moldovei, dar îi mințea pentru a-și primi subvenția), Dan s-a angajat la Studiourile Cinematografice de la Buftea ca recuziter. Așa a avut loc prima lui întâlnire cu Andrei Blaier, lucrând la filmul *Trepte pe cer*. După acest film a ajuns asistent de regie, statut pe care și l-a păstrat până în momentul plecării în Franța. „Am plecat printr-o căsătorie convențională, după o așteptare de doi ani de zile. Părinții fetei cu care m-am căsătorit erau niște prieteni de-ai mei. Pe Jack l-am cunoscut la munte, pentru că venea foarte des aici la ski. El și Suzanne, soția lui, mi-au propus să fac acest pas, spunându-mi că nu am altă șansă de a părăsi România decât prin actul pe care mă ajutau ei să-l fac. Agnes, «soția» mea, avea doar 16 ani. A fost necesară o dispensă de vârstă, pentru că în Franța nu te poți căsători până la 17 ani. Căsătoria mea a fost neconsumată. După șase luni

am divorțat. Nu mai repede, pentru că trebuia să obțin actele. Agnes este acum căsătorită, are doi copii. Eu nu m-am mai însurat de atunci.”

În Franța a stat din '82 până în '89, dar cu intermitențe. S-a hotărât să lucreze în turism ca să poată vedea lumea și să o cunoască, să-și ia diploma la facultatea vieții. Printr-o întâmplare a ajuns în India. Trebuia să stea două săptămâni, a rămas șase luni. Luându-și concediul care-i revenea, de trei luni, a coborât în ceea ce se numea pe vremuri Ceylon, acum Sri Lanka. Acolo a avut ocazia să dea peste patru tineri care intenționau să plece într-o croazieră costieră, de-a lungul Africii, înspre Cornul Somaliei, urmând să ocolească continentul, să ajungă la Gibraltar și apoi la un port mediteranean. Li s-a alăturat, pornind într-o aventură cum poate în filme mai vezi. Cei patru tineri erau două fete și doi băieți, dar erau doar prieteni. „Practic, fiecare își permitea o aventură cu oricine. Între mine și una dintre cele două fete s-a înfiripat o poveste atât de frumoasă de iubire, încât i-a declanșat unuia dintre cei doi băieți o pasiune pentru aceeași fată. El, fiind proprietarul bărcii, m-a sfătuit să cobor. Ea nu a vrut să rămână fără mine, astfel încât, în Madagascar am coborât amândoi. Am traversat Africa cu tot felul de mijloace de transport și am ajuns la un moment dat la Marsilia. Am trăit o poveste extraordinară de

Asistent de regie pe platourile de la Buftea

În timpul peregrinărilor prin India

dragoste toată acea perioadă de vreo 16 zile. După ce am ajuns la Paris, a doua zi ne-am despărțit, urmând să ne căutăm. Nu am mai văzut-o nicio dată pe Veronique.”

După căsătoria cu Agnes nu a mai repetat pasul, deși spune

că nu este un adept al celibatului. „Probabil viața a făcut să nu găsesc la momentul la care puteam și să găsesc la momentul la care nu mai puteam. Nu mai puteam să mă schimb, la asta mă refer. Am avut două-trei relații lungi. Cu Mihaela Rădulescu

Filmând pentru *Senatorul melcilor*

Pe Goran l-a adus de trei ori

nu am rămas pentru că niciodată nu se poate să stai cu persoana care te influențează în ceea ce faci. A fost normal ca ea să-și vadă de drumul ei, iar eu de al meu. Sunt foarte mândru că recunoaște că momentul cheie al carierei ei am fost eu. De cinci ani, iubita mea este Roxana Oprea. Cred că a venit prea târziu pentru mine, întrucât nu pot să mă schimb foarte tare. Eu pe ea am schimbat-o, dar probabil că așteaptă același lucru și din partea mea. A rămas doar o relație, netransformându-se într-o căsătorie, deși este cea mai aproape de acest moment și probabil către asta se va merge."

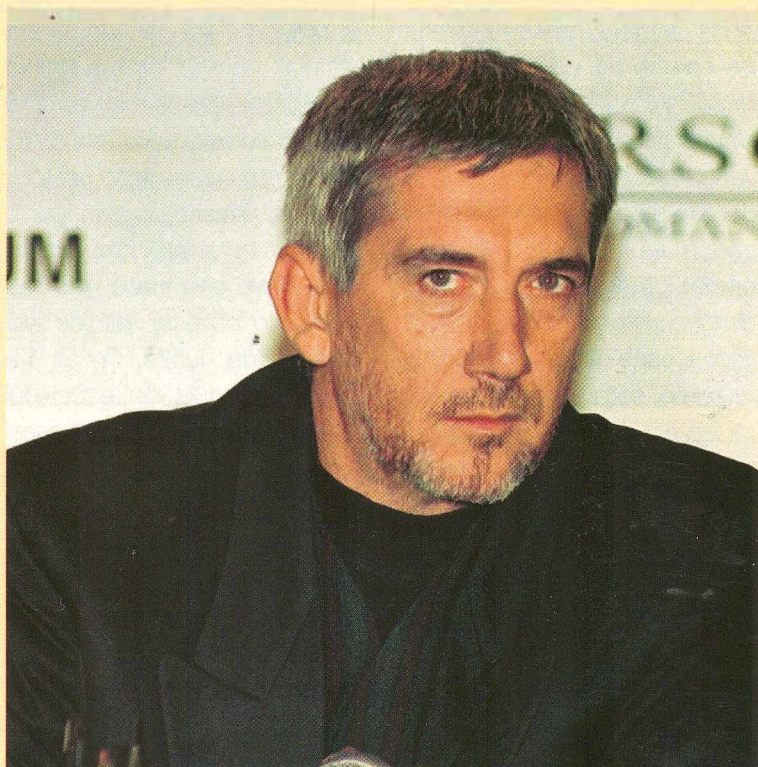
Nu are copii, dar a mărturisit că îi plac și că-și dorește. „Îmi plac atât copiii, cât și procesul de fabricație.", a glumit. Putem să vă mai spunem că este un tip dinamic, cu multe treburi pe cap, cea mai importantă fiind conducerea DaKino. Are și multe hobby-uri: îi plac păpușile vechi, adoră să meargă la vânătoare și să facă windsurfing. Având chiar mai multe hobby-uri decât cele enumerate, înclină să creadă că toate sunt superficiale. Totuși, cel mai mult îi place să construiască obiecte. Le are în cap, dar nu le termină niciodată. În schimb, când se ocupă de ele, se simte cel mai bine.

Cristophe Lambert a venit la Festivalul Internațional de Film DaKino

Copilot în Raliul Tunisiei, pe un autocamion Roman, produs la Brașov. Echipa României a obținut locul doi într-o competiție de cupă mondială

Previziuni - 15 iunie - 15 iulie 2001

Caracterizare generală

Dorința de comunicare este mare dar graba și neatenția pot genera gafe cu implicații nu foarte fericite asupra relațiilor interumane. Atunci când se pune problema unei călătorii sau a unor tranzacții prudența va trebui pusă pe primul plan.

Text: **CRISTINA VANEA**

BALANȚĂ

BERBEC

Situația dv. materială ar putea înregistra o ușoară îmbunătățire. Dacă aveți de făcut față unor activități intelectuale, rezultatele vor fi mai bune în a doua jumătate a intervalului. Tot atunci ați putea semna un acord, un contract de colaborare sau alte acte ce vă vor aduce unele avantaje.

TAUR

Se vor înregistra unele controverse cu superiorii ierarhici sau cu o altă autoritate. N-ar fi rău să vă ocupați mai mult de propria persoană, fără însă a vă neglija celelalte obligații. Cheltuielile sunt în continuare mari și nu este cazul să vă faceți planul mărețe din punct de vedere financiar.

GEMENI

Vă veți confrunta cu o serie de probleme de natură domestică a căror rezolvare nu o veți putea amâna cu nici un chip. Evitați discuțiile în contradictoriu cu ceilalți membri ai familiei căci pot genera certuri serioase. Aveți șansa de a promova un examen ce vă va aduce și un câștig.

RAC

Vă preocupă situația materială și, dacă veți fi suficient de perseverent, aveți șanse să vi-o îmbunătățiți. La serviciu problemele cu care v-ați confruntat până acum continuă și nu este cazul să le tratați cu superficialitate. Nici sănătatea nu este punctul dv. forte așa că nu vă suprasolicitați.

LEU

Activitățile sociale vă vor da ocazia să vă expuneți punctele de vedere într-o chestiune de interes major pentru dv. Planurile pentru divertisment vă vor fi date peste cap de diverse urgențe. Chiar dacă șansa este de partea dv., nu așteptați rezultate imediate ale activităților în care sunteți implicat.

FECIOARĂ

Starea dv. generală nu este dintre cele mai bune căci sunteți agitat și irascibil. În gospodărie aveți de făcut unele reparații ce vor necesita cheltuieli pe care nu le aveți în plan. Nu consumați alimente reci căci ați putea avea probleme cu gâtul. Relația cu colegii nu vă satisface.

Aveți tendința de a lua decizii pripite, ceea ce vă aduce unele dezavantaje. Dacă aveți de gând să plecați la drum fiți cât se poate de atent, căci ați putea avea parte de o surpriză mai puțin plăcută. În plan profesional veți avea o realizare, demonstrând că eforturile dv. nu au rămas neobservate.

SCORPION

Datoriile pe care le aveți se cer plătite cât mai grabnic, așa că nu este cazul să faceți, deocamdată, investiții. Veți fi trimis într-o călătorie în interes de serviciu, ocazie cu care vă veți rezolva și o problemă personală. Sumele ce vi se datorează vă vor parveni cu întârziere.

SĂGETĂTOR

Aveți în plan o multime de activități, dar ar fi mai bine să le luați pe rând. Graba vă poate încurca rău lucrurile, așa că mai bine încet dar sigur. Dacă vi se va propune o colaborare, nu acceptați până când nu vă sunt clare toate condițiile.

CAPRICORN

Traversați o perioadă în care este necesar să munciți mult, fără ca meritele să vă fie recunoscute în totalitate. În plan sentimental situația se îmbunătățește pe zi ce trece și, chiar dacă mai există și motive de nemulțumire, se poate spune că ce-a fost mai greu a trecut.

VĂRSĂTOR

În carieră veți avea de depășit un obstacol, dar vă veți descurca fără probleme. Relația cu prietenii este puțin tensionată, evitați să vă exprimați nemulțumirile, căci oricând puteți declanșa o discuție obositoare. Copiii sau persoanele mai tinere din familie necesită o mare atenție.

PEȘTI

Chestiunile familiale vă preocupă în mod special în această perioadă. Dacă doriți să faceți unele schimbări în apartament, procedați cu atenție. Pe cât posibil feriți-vă din calea șefilor. Preocupați-vă de activități de rutină, căci riscul de a face greșeli este destul de mic.

LINE DE TAROT

Tarif 5.000 lei/minut

01-89900611

TOTUL despre BANI CARIERĂ SĂNĂTATE

ÎN DIRECT

LINE DE TAROT

NON STOP

Tarif 55.000 lei/minut

DACĂ AI PROBLEME DE SĂNĂTATE, BANI, CARIERĂ, DRACOSTE SUNĂ ȘI NOI TE VOM AJUTA!

ÎN DIRECT

01-8990078

NON STOP

Sună și îți vei cunoaște viitorul

Tarif 55.000 lei/minut

LINE DE TAROT

01-8990611

Simulări

ARBORELE FAMILIEI PÂNZA DE CORABIE		MÂNJIT PE ALOCURI CLAR	
BĂTUT LA TABLE SUBIECT			
BUN DE ARMATĂ ÎN COLET!			
			ALUNGITE
LOCUIŢE LA BLOC BUN DE LAUDĂ	FĂCUTUL PROIECTULUI SURSA DE OUĂ	IMNURI INDIFERENT CE	
ZGÂRCIŢI PAZNIC LA HOTAR			FOARTE CLARĂ
ŞIRETLIC DE MAGICIAN ÎN FRAC!		CUVĂ! LUAREA PROPRIEI VIEŢI	
	AFLAT ÎN AFARĂ PERFECT		
UNTDELEMN SFINTIT ARĂTARE		PLINE DE APĂ PARTICULĂ NEGATIVĂ	
			TRAS PE NĂRI
ÎN INEL! ASMUŢITE		MINĂ DE SARE ÎN PREŢ!	
DÂNSELE		CADOU	

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerţului Bucureşti
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

S.C. PUBLICAŢIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

Consiliul de Administraţie:

Preşedinte - director general:

GEORGE ARION

Memברי: **Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,**
Alexandru Păsărin, Dorin Stana

*

Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**

Director difuzare: **GABRIEL BUMB**

Contabil şef: **ELENA ANGHIEL**

*

Secretariat: **ILEANA TESELEANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13 E-mail: redactia@flacara21.ro

Adresa: Bucureşti, sectorul 1, Piaţa Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: - 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, Bucureşti

Cont valută - 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, Bucureşti

- 2511.1-789.2/DM BCR, sector 1, Bucureşti

Fundaţia „Premiile Flacăra - România”

Preşedinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, Bucureşti

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Fondată în 1911 de Constantin Banu

Redactor-şef: **ALEXANDRU ARION**

■ SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE - Petru Stoian

■ REDACTORI - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurenţiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTER - Florin Ioniţă

■ COLABORATORI PERMANENŢI - Nicolae Balotă, Ana Barton,
Grigore Constantinescu, Remus Andrei Ion, Victor Niţă, Horia
Pătraşcu, Ioana Preda, Alex. Ştefănescu, Tudor Călin Zarojanu

■ CORRESPONDENŢI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-Opaiţ
(Austria), Ştefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor-şef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

Redactor-şef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Mini-REBUS

Redactor-şef: **DANIEL POPA**

■ REDACTOR ARTISTIC: Aurel Ştefan Alexandrescu

■ CORECTURĂ: Ioan Grigoruţă

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:

RAMONA DUMITRESCU, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Elizabeta Blagoci, Cătălin Heişan, Valerică
Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenţia ADJUST Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABIL: Florenţa Tudor

ADMINISTRATIV: Liliana Creţu, Mihai Spiridon

Cititorii din ţară şi din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială „Publicaţiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28 222.67.38, fax.
224.37.13, la adresa: Piaţa Presei nr. 1, sector 1,
cod 71341 - Bucureşti, România

Cititorii se pot abona şi prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.**, Bucureşti
Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

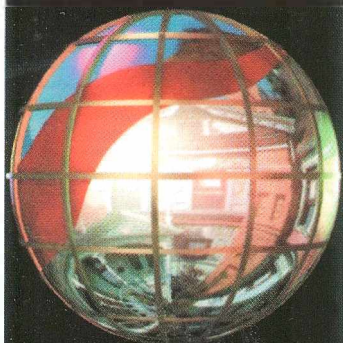
Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru
conţinutul articolului aparţine autorului. De asemenea, în
cazul unor agenţii de presă şi personalităţi citate, responsa-
bilitatea juridică le aparţine.

ISSN: 1220-773x

Tipar: **MEGAPRESS - BUCUREŞTI**

CONIMPEX

CONSTRUCȚII ȘI SERVICII

SEDIUL CENTRAL:
ROMÂNIA - BUCUREȘTI
Calea 13 Septembrie
Nr. 129 - Sector 5
Tel.: 01-411 33 46
Fax: 01-140 16 61

CONIMPEX HOLDING CO. este format din două firme cu capital integral privat, cu personalitate juridică română:

CONIMPEX COMPANY SRL.

Nr.Reg.com. J 40 /8128 /1991, s-a clasat în 1997 pe locul 7 în *Topul National al Firmelor* la categoria "firme mari de construcții din sectorul privat", și pe locul 3 în *Topul Firmelor din Municipiul București* - categoria firmelor mari de construcții.

CONIMPEX GROUP S.A.

Nr.Reg.Com. J 40/2415/1994, cu realizări similare dar cu un obiect de activitate mai larg.

Grupul de firme CONIMPEX are sediul central și bazele principale de producție în București, și sucursale în județele: VÂLCEA, PRAHOVA, HARGHITA și ARGES, astfel încât poate desfășura activități pe o arie largă, incluzând județele Ilfov, Dâmbovița, Călărași, Ialomița, Covasna și Brașov.

Obiectul principal al activității grupului de firme CONIMPEX este plasat în domeniul construcțiilor: clădiri civile și industriale drumuri și poduri, lucrări edilitare etc.

Pentru aceste categorii de lucrări, firmele CONIMPEX oferă execuție completă în antrepriză generală și servicii auxiliare:

- studii și asistență tehnico - economică,
- proiectare urbană și arhitectură peisageră,
- proiectare completă pentru noi obiective de investiții, renovări, consolidări, amenajări, extinderi,
- obținerea avizelor și autorizației de construire,
- design publicitar și intermediari imobiliare.

PROIECTARE ASISTATĂ DE COMPUTER

PROFILUL COMPANIEI

OBIECTIVE INDUSTRIALE

CLĂDIRI DE BIROURI ȘI BĂNCI

HOTELURI ȘI SPITALE

CASE ȘI VILE

RENOVĂRI, CONSOLIDĂRI, EXTINDERI

BANCA
COMERCIALA
ROMANA

Banca de care aveți nevoie !